Prolog

Ştergătoarele de parbriz se opinteau mişcându-se înainte şi înapoi, încărcate cu zăpadă. Dezaburitorul se lupta cu răsuflarea celor trei adolescenţi din maşină. Slavă Domnului că maşina încă mergea, chiar dacă intraseră cu ea într-un zid.

— Deci ne trimiţi undeva unde ştii că există un trădător.

Graves îşi afundă şi mai mult bărbia în părul meu, apăsându-mă mai tare pe creştetul capului.

M-am gândit la toată chestiunea asta, dar n-am avut decât un sentiment vag şi obositor de mirare.

— Am prieteni la şcoală – o să aibă grijă de ea la fel de bine cum aş face-o eu. O să fie în deplină siguranţă. Şi de vreme ce se va afla acolo, poate să mă ajute să aflu cine îi toarnă informaţii lui Sergej. Dru a fost recrutată.

Graves se încordă.

— Şi dacă ea nu vrea?

— Atunci n-o să rezistaţi nicio săptămână pe cont propriu. Dacă nu vă găseşte Ash, o să vă găsească altcineva. Secretul e răsuflat. Dacă Sergej ştie, mai ştiu şi alţi vampiri că mai există o svetocha. O s-o

vâneze şi o să-i smulgă inima din piept.

Ştergătoarele măturară parbrizul.

— D-rul Mă auzi? O să te trimit într-un loc sigur. O să ţinem legătura.

— Cred că te aude.

Graves oftă.

— Şi cum rămâne cu maşina şi cu toate lucrurile ei?

— O să am grijă să ajungă toate la şcoală. Cel mai important e s-o scoatem de-aici până apune soarele şi învie Sergej cu forţe noi. Nu a murit, ci a fost doar aruncat într-o gaură neagră, şi acum e furios din cale-afară.

— Şi cum o să…

— Taci din gură.

Deşi n-o spusese pe un ton dur sau nepoliticos, Graves tăcu.

— Dru? Asculţi şi tu, nu?

Oh, Doamne, lasă-mă odată în pace! Am ridicat însă capul şi m-am uitat spre bord. Chiar nu exista alternativă. Părul îmi căzu peste faţă. Buclele netezite de atâta umezeală erau ascultătoare, în sfârşit.

— Da.

Vorbeam de parcă îmi rămăsese ceva în gât. De-

abia am îngăimat cuvintele.

— Am auzit.

— Ai avut noroc. Dacă te mai expui vreodată la vreun pericol aşa cum ai făcut-o acum, o să te fac să regreţi amarnic. Ne-am înţeles?

Parcă îl auzeam vorbind pe tata. Senzaţia de familiaritate îmi străpunse inima ca o ţepuşă.

— Ne-am înţeles, am bălmăjit eu.

Mă durea tot corpul, până şi părul din cap. Eram udă şi mi-era frig, şi amintirea ochilor de mort ai vampirului şi a vocii lui melodioase, cu o sonoritate ciudată, mi se întipărise adânc în minte. Pur şi simplu, nu voia să dispară.

Creatura aia l-a omorât pe tata. L-a transformat în zombi. Şi mama…

— Mama, am rostit eu pe acelaşi ton răguşit şi lipsit de inflexiuni.

Poate eram în stare de şoc. Ştiu multe despre şoc de la tata.

Se lăsă o linişte de-ţi pocneau urechile. Apoi lui Christophe i se făcu milă de mine. Poate. Sau poate că s-a gândit i-a aveam dreptul să ştiu şi că acum l-aş asculta.

Când deschise gura, vocea îi era răguşită, dar n-

am putut să-mi dau seama dacă era din cauza durerii sau a frigului.

— Mama ta a fost svetocha. Însă s-a hotărât să renunţe la tot, să nu mai vâneze vampiri, s-a măritat cu un tip de treabă de la ţară, din marină, şi a făcut un copil. Dar nosferatu nu uită, şi nu se opresc doar pentru că noi ne-am strâns jucăriile şi-am plecat acasă. Mama ta şi-a pierdut antrenamentul şi s-a îndepărtat de sanctuarul ei, în timp ce încerca să atragă un nosferatu departe de căminul şi de copilul ei.

Christophe băgă maşina în viteză. Parbrizul se curăţa repede.

— Îmi… pare rău.

— Ce altceva mai ştii?

M-am desprins de Graves şi braţul îi alunecă la loc pe lângă corp. Se lăsă pe spate, părând că nu se simte deloc în apele lui; începea să se învineţească în jurul ochilor, ca un raton. Sigur avea fractură de piramidă nazală.

— Du-te la şcoală şi o să afli. O să te antreneze ei, o să-ţi arate cum să faci lucruri la care doar ai visat. Dumnezeu ştie cât de aproape eşti de maturizare…

Christophe se uita fix înainte, prin parbriz, şi profilul i se contura mai clar şi mai sever ca niciodată. Ochii îi ardeau atât de tare, încât luceau şi la lumina plumburie a zilei.

Sângele i se uscase pe faţă, dar o dâră proaspătă se scurgea dintr-o rană de pe frunte. Era plin de sânge, dar nu părea să-i pese cine ştie ce.

— Şi când o să te contactez, o să-ţi pregătesc o provocare demnă de talentele tale. Cum ar fi să afli cine era cât pe ce să te omoare acum.

Camioneta încă mergea de minune. Ce înseamnă oţelul american vechi, de calitate. Simţeam în buzunarul hainei portofelul tatălui meu, o umflătură acuzatoare.

Christophe măsură o porţiune de volan între două degete şi se uită atent la ea.

— Deci ce zici, Dru? Eşti fată ascultătoare şi te întorci la şcoală?

De ce mă mai întreba? De parcă aş fi avut unde să mă duc în altă parte. Dar mai era o problemă.

— Şi cu Graves cum rămâne?

Tipul în cauză îmi aruncă o privire. Nu-mi dădeam seama dacă ochii lui exprimau recunoştinţă sau nu. Dar vorbeam serios. Nu aveam de gând să

plec nicăieri fără el.

Graves chiar era tot ce aveam eu. Pe el, un medalion, portofelul tatălui meu şi o camionetă înţesată cu lucruri.

Christophe se întunecă la faţă o clipă. Pauza lungă pe care o făcu îmi dădea clar de înţeles ce gândea el despre faptul că pusesem o astfel de întrebare, şi cum cântărea probabilitatea ca eu să-i dau bătaie de cap. Sau pur şi simplu se gândea cum să-mi spună că nu aveam unde altundeva să plec.

— Poate să meargă şi el cu tine. Sunt şi vârcolaci acolo şi vreun loup-garou sau doi. O să fie un adevărat aristocrat acolo. Or să-l instruiască şi pe el.

Atunci e în regulă. Am încuviinţat. Ceafa mă duru când am mişcat capul.

— Atunci o să merg.

— Bun.

Christophe ridică piciorul de pe pedala de frână.

— Şi ca să ştii de acum, data viitoare când îţi mai cer cheile de la maşină, să mi le dai.

N-am considerat de cuviinţă să-i răspund. Graves se trăsese mai aproape de mine şi n-am stat prea mult pe gânduri. L-am cuprins cu braţele şi l-am îmbrăţişat. Nu-mi păsa că mă dureau mâna, coastele, ceafa şi cam

fiecare părticică din mine, mai ales inima.

Atunci când eşti naufragiat, cam doar asta îţi rămâne de făcut, nu? Să te agăţi de ce poţi.

Să te agăţi cu toată puterea.

* * *

Zece ore mai târziu, dubiţa neagră parcă formând un semicerc elegant.

— Cap de linie, spuse băiatul brunet. Să mergem!

Clădirea imensă era învăluită în întuneric. Îmi lăsa impresia vagă de construcţie de granit rece şi înaltă. Mai erau nişte turnuri şi două aripi în lateral. Întreaga structură se lasa pe spate ca o navetă spaţială gotică. Doi lei de beton, mari şi netezi, aşezaţi pe piedestaluri cu faţa spre aleea lungă şi circulară, aruncau priviri fioroase spre porţiunea îngustă de vopsea neagră rămasă pe capota maşinii noastre, care se desprinsese de autostradă şi ne adusese aici. Iedera ciudată şi subţire se târa peste ziduri, ca nişte degete lungi şi osoase. Ceaţa dimineţii era o pătură cenuşie deasă şi din copaci picura apă în tăcere. Aceştia păreau să invadeze spaţiul privat şi frigid al

clădirii.

Graves încă mă ţinea de mână şi mă strângea atât de tare, încât degetele îmi amorţiseră de mult. Şoferul şi tipul brunet de pe bancheta din dreapta săriră din maşină foarte sprinteni, luându-şi cu ei mitraliera şi puşca AK-47.

— Eşti bine? întrebă Graves pentru a suta oară.

Am tuşit puţin ca să-mi dreg glasul. Aproape adormisem în legănatul dubei, mai ales că înăuntru era cald şi eram epuizată. Mă durea tot spatele şi înţepenisem de tot. Când m-am pus în mişcare, parcă eram o babă care scârţâie din toate încheieturile. În plus, îmi venea să fac pipi ceva de speriat.

În filmele de groază nu ţi se spune niciodată asta – cum de fiecare dată când te confrunţi cu ceva de nedescris, nu-ţi doreşti decât să găseşti cât mai repede o toaletă. Părul îmi era slinos şi se înfoiase din nou după ce se uscase. Buclele rebele mi se lăsaseră pe umeri şi îmi doream cu ardoare să mă spăl pe cap. Ca să nu mai spun de restul corpului. Poate că dacă frecam bine, puteam să înlătur toată frica pe care o înduram. Frica densă şi siropoasă care se lipea de mine ca o glazură de ciocolată, numai că nu era nici dulce, nici caldă.

Cu mâna liberă, am înşfăcat strâns geanta – tot ce mai aveam pe lume, de vreme ce Christophe avea cheile de la maşină şi maşina.

Acum eram în totalitate la mila lor şi asta nu m-ar fi deranjat prea mult dacă mi-ar fi pus la dispoziţie un pat şi m-ar fi lăsat să dorm puţin. Pe urmă puteau să facă ce voiau. Chiar să mă şi omoare.

Nici chiar aşa, Dru. Nici măcar să nu glumeşti cu asta.

— Unul din ei se îndreaptă spre uşă, mormăi Graves printre dinţi.

Asta făcuse tot drumul. Îmi dădea raportul tot timpul despre ce se întâmpla în jurul nostru, de parcă eu nu aveam ochi să văd. Nu putem decât să ne dăm cu presupusul, nu putem face practic nimic, îmi tot spuneam eu, de cele mai multe ori fără să deschid ochii. Pur şi simplu nu-mi păsa.

— Tipul cu puşca aia mare e în faţa dubei.

Normal.

— Stă de gardă.

Aveam gâtul uscat şi iritat. Tânjeam după o gură de apa aproape la fel de mult cum îmi doream să fac pipi. Ce ironie!

— Pentru orice eventualitate.

— Cum te simţi?

Graves întoarse capul de la geamul fumuriu şi-mi aruncă o privire neliniştită. Ochii lui verzi ardeau în semiîntunericul de afară, exact ca cercelul cu un craniu şi două oase încrucişate care îi atârna din urechea stângă. Părul lui era o claie încâlcită vopsită în negru. Nu se iviseră încă zorile, lumina era cenuşie şi totul era cufundat în tăcere, iar acum ca duba se oprise, începeai să simţi frigul de afară.

Căldura din maşină nu se păstrează mult timp după oprirea motorului. Căldura e ca şi dragostea. Se scurge, nu rămâne mult timp într-un loc.

Mi-am stors creierii să spun ceva inteligent, dar m-am mulţumit în cele din urmă cu un adevăr simplu:

— Îmi vine să fac pipi.

Surprinzător, Graves pufni în râsul lui obişnuit, care semăna a schelălăit de câine, doar că de data asta era mai zdravăn. Părea obosit, şi şi-a ridicat puţin nasul mândru şi ascuţit. Sub tenta gălbuie a pielii specifice metişilor asiatici, era aproape pământiu la faţă de oboseală. Acum aproape că nu mai rămăsese nici urmă din tipul cu faţă de copil cu aspect de adept al curentului goth care fusese odată.

Când cineva îţi bulversează lumea în halul ăsta,

cred şi eu că aşa se întâmplă.

Râsul lui Graves se stinse. Acum era din nou serios.

— Şi eu la fel. Şi n-am mai fost lăsaţi singuri de când ne-au luat cu elicopterul. Crezi că…

Întrebarea lui, oricare ar fi fost, amuţi când tipul cu arma AK-47 deschise portiera dubei.

— E în regulă.

Îmi aruncă un zâmbet menit să mă asigure că totul era bine. Era un tip frumuşel foc. Avea nasul cârn, părul negru îi flutura în vânt, afişa un zâmbet fermecător şi ochii lui erau căprui-deschis, aproape gălbui. Dar arma pe care o ţinea în mână şi felul cum se uită peste umăr, verificând spaţiul dintre dubă şi uşa de la intrare a clădirii imense de piatră, nu-mi erau străine. Mai văzusem aşa ceva de câteva ori când îl însoţeam pe tata la vânătoare de creaturi din Lumea Reală, lumea de creaturi care se trezesc la viaţă în miez de noapte şi scot fel şi fel de sunete.

Profesionalism. Asta se citea pe faţa lui, contrastând cu figura de puşti pe care o avea.

Absolut toţi din Ordin arătau ca nişte adolescenţi – cu excepţia lui August, prietenul tatălui meu, care părea de vreo douăzeci şi cinci de ani. Nu ştiam prea

bine ce să cred, aşa că am rămas o clipă holbându-mă la lumina ceţoasă a zorilor, care devenea din ce în ce mai puternică.

— Domnişoară Anderson?

Se aplecă puţin, având grijă să îndrepte ţeava armei în jos, departe de mine.

— E în regulă. Suntem la şcoală. Sunteţi în siguranţă.

Nicăieri nu sunt în siguranţă. Nu mai există un astfel de loc.

Dar am schiţat o mişcare şi Graves o interpretă ca pe un semnal să se desprindă de banchetă, să-mi dea drumul la mână şi să coboare din maşină. Apoi se întoarse, stângaci, ca şi cum ar fi vrut să mă ajute să cobor.

Dar tipul brunet îl dădu cu umărul la o parte şi-mi oferi mâna liberă.

— Hai, dă-mi mânai Serios, e totul în regulă.

Îmi aruncă din nou unul din zâmbetele lui şi ochii îi şi Anteiară.

Am reuşit să cobor din maşină, fără să mă sinchisesc de mâna pe care mi-o întinsese. De îndată ce am pus piciorul jos, tipul trânti portiera în urma mea.

— Hai să te ducem înăuntru.

Începu să dea din mâini, de parcă încerca să mâne de la spate nişte găini sau mai ştiu eu ce.

Era culmea absurdităţii. Aerul rece îmi apăsa pe obraji; mirosea a gheaţă, a frunze ude şi se simţea mireasma specifica, de putregai a unei păduri într-o iarnă geroasă. Ceaţa se strângea în jurul meu înăbuşind orice sunet. M-am frecat pe faţă şi am fost mirată să-mi simt obrajii tot umezi. Oare plânsesem?

Treptele de la intrare erau mari, de granit. Uşa masivă de stejar legată în fier de la capătul scărilor se deschise încet. Domnul AK-47 ne mână în sus, spre uşă, şi am bâjbâit până am dat de mâna lui Graves şi l-am apucat strâns. Se învineţise în jurul ambilor ochi şi piramida nazală era puţin turtită, dar umflătura se retrăsese incredibil de repede. Urcă scările fără prea mult efort. Eu a trebuit să mă opresc la fiecare treaptă, pentru că simţeam că o să mi se rupă spatele. Genunchii îmi scârţâiau. M-am uitat în sus, spre cer – o întindere anostă plumburie. Nu părea că o să ningă şi mă bucura acest lucru. În ultimul timp îndurasem atâta ninsoare, încât ivea să-mi ajungă pentru mult timp de acum încolo.

Dar era frig şi mirosea a dimineaţă. Se simţea

miros de metal şi de plante îmbibate cu apă şi îngheţate. Şi mai era şi ceaţa albă şi mată, care parcă te apăsa. Bărbia îmi căzu în piept. În cap îmi răsunau bătăile de aripi înăbuşite ale unei bufniţe.

Bufniţa bunicii, care mă avertiza când eram în pericol. Ar fi trebuit să-i fi spus tatălui meu că o văzusem în urmă cu o săptămână şi jumătate. Poate că ar fi stat acasă şi ar fi fost acum în viaţă.

Dumnezeule! A fost nevoie doar de o săptămână şi ceva ca viaţa mea să fie dată peste cap cu totul. Stabilisem un fel de record.

— Măiculiţă! şopti o voce de băiat în faţa noastră. Chiar e adevărat.

Nici măcar n-am ridicat capul să mă uit spre el. Am ajuns la capătul scărilor şi Graves mă strânse de mână înainte ca ei să ne despartă. Eu am fost luată pe sus de trei băieţi care nu păreau atât de tineri pe cât ai fi crezut după feţele întinse, fără riduri, pe care le aveau. Tipii îşi şopteau ceva deasupra capului meu într-un limbaj codificat şi nu le-am dat atenţie. Am străbătut nişte holuri şi auzeam şuşoteli pe măsură ce puştii se adunau ciorchine în pragul uşilor. Era ca şi cum aş fi trecut prin furcile caudine şi m-am retras în mine, ca într-o carapace, concentrându-mă la fiecare

pas pe care îl făceam.

În sfârşit, în faţa noastră se văzu o scară lungă şi apoi am intrat într-o cameră cu mochetă albastră.

— Pari destul de obosită, spuse cineva. Ţi-e foame? Ţi-e sete? Dacă putem să facem ceva…

Am zărit un obiect care semăna cu un pat gol şi am oftat.

— Nu, mersi. Nu. Nu vreau decât să mă culc.

Nu vreau decât să mă întind în pat şi să uit de tot.

— Bine.

Eram atât de obosită, încât nici nu-i mai distingeam faţa. Nu am putut nici măcar să întreb unde era Graves.

— Atunci încearcă să te odihneşti. Baia e acolo…

N-am auzit ce-a spus mai departe. Am reuşit să ajung la pat şi m-am cufundat într-un nor moale. Cuvertura era albastră, măcar atâta am observat şi eu. Nici măcar nu mi-a mai trecut prin minte să fac ritualul de protecţie. Bunica şi tata m-ar fi muştruluit zdravăn.

Mă încercă o senzaţie ca atunci când te ciupeşte cineva de un loc amorţit. Bunica şi tata. Amândoi muriseră.

Ar trebui să mă scol şi să fac pipi, mi-am spus în sinea mea, apoi întunericul mă înghiţi.

Am visat bufniţa bunicii. Lumina lunii îi contura penajul în timp ce zbura prin beznă. Mă învălui un sentiment vag de pericol, dar eram prea obosită ca să mă sinchisesc.

Şi astfel am ajuns la şcoală.

Capitolul 1

După o săptămână, eram deja în bucluc.

Problema cu o şcoală plină de băieţi care învaţă cum să omoare vampiri este că luptele de antrenament ajung să fie un eveniment de grup. E ca o încăierare într-o şcoală normală, doar că aici profesorii nu intervin – sau cel puţin acest lucru nu s-a întâmplat în timpul celor patru bătăi la care asistasem de când sosisem aici. Se strâng repede spectatori, ţipă toţi şi totul se poate transforma destul de uşor într-o busculadă. Nu se opresc până nu curge sânge. Sau mai rău. Faptul că se vindecă măreşte şi mai mult probabilitatea ca ei să se rănească.

Eu încă nu reuşeam să mă vindec la fel de repede

ca ei, pentru că nu ajunsesem încă la maturitate. Nu mai eram specială. Aici eram la fel de fragilă ca oricare alt civil. Dar când ţi-ai petrecut cea mai mare parte a timpului liber încercând să profiţi la maximum de ce ai ca să faci faţă creaturilor care învie noaptea, nu renunţi cu una cu două.

M-am ridicat de jos cu pumnul încleştat, pe vine, şi Irvin m-a înşfăcat de încheietura mâinii. S-a folosit de avântul meu ca să mă tragă pe lângă el, dar mă aşteptam la asta şi m-am repezit cu cealaltă mână spre faţa lui. Tata ar fi spus ca asta e „luptă murdară”, dar o aproba în cazul fetelor.

Până la urmă, nu există reguli în luptă. Dacă gândeşti că există „reguli”, poţi să fii omorât. Tata mi-o repetase până-mi intrase bine în cap – lupţi ca să învingi, să supravieţuieşti, nu ca să dea bine sau ca să-i dai celuilalt o şansă.

Nu te mai gândi la tata, Dru. Acum aveam alte probleme.

Irving pusese pariu că poate să mă dea gata în mai puţin de două minute. Trecuseră deja nouăzeci de secunde, timpul se scurgea, iar eu eram în avantaj.

Un astfel de pariu e o provocare. Mai ales când tatăl tău, fost puşcaş marin, te-a învăţat ani buni cum

să-ţi baţi la fundul gol adversarii. Şi mai ales atunci când simţi cum îţi bolboroseşte tot timpul în capul pieptului acid fierbinte. Şi i and eşti practic singură într-o şcoală plină de băieţi adolescenţi.

Şi nu sunt orice fel de adolescenţi. Băieţii ăştia se pot transforma într-o lighioană turbată cu blană cât ai zice peşte. Băieţi-djamphir care s-au născut cu viteza nefirească şi năucitoare a vampirilor şi care se mişcă precum fulgerul printre ceilalţi, care par înceţi şi tâmpi, semănând cu un efect special de proastă calitate dintr-un film. Băieţii-djamphir nu trebuie să aştepte maturizarea. Nici vorbă de aşa ceva! Ei sunt mai puternici şi mai rapizi în mişcări de la bun început şi toate abilităţile li se îmbunătăţesc când li se modifică vocea şi ajung în culmea pubertăţii. Unii o ating mai târziu, pe la douăzeci şi cinci de ani. Dar chiar şi înainte de pubertate, nu se compară cu niciun alt pământean.

M-am răsucit. Tenişii mi s-au cufundat în covoraşul uzat şi am lovit şi eu cu piciorul. L-am nimerit în genunchi şi am nuzit oase trosnind şi un urlet puternic. Am căzut la pământ.

Covorul îmi zgâria coatele. Nu aveam pe mine decât un maiou şi o pereche de blugi.

Nu sunt proastă. Când auzi sunetul specific care anunţă că un vârcolac se transformă într-o lighioană blănoasă aproape imposibil de ucis, ăsta e cel mai înţelept lucru pe care poţi să-l faci.

Doar că Irving nu era vârcolac. Era damphir şi deja se lansase în săritură. Aşa că de unde se auzea sunetul acela?

M-am rostogolit pe spate chiar la timp ca să-l văd pe înving suspendat deasupra mea, cu faţa palidă radiind. Pe măsură ce se transforma, i se întrezăreau şuviţe aurii printre buclele castanii. Timpul încetini, cu mişcări de melasă, destul cât să am vreme să sar în picioare, luptându-mă cu fiecare muşchi să înving povara apăsătoare a corpului. Pocnetul asemănător cu o praştie mânuită de nişte degete dibace îmi răsună în cap când timpul reveni la viteza normală şi Irving nimeri cu toată puterea în covoare, cam la un metru de unde eram acum, dar exact în locul în care fusesem înainte. Se lovi destul de tare la genunchi – fără faţa mea care să amortizeze lovitura – şi scăpă un ţipăt scurt şi ascuţit. Urmele unde îl zgâriasem cu unghiile pe obraz erau sângerii şi părul i se făcu măciucă. Se crispă de durere.

Acum nu mai era doar un adolescent care nu

trebuia să se facă de râs în faţa mulţimii. Acum era serios. Şi mai aveam douăzeci de secunde.

Bun.

M-am ridicat în picioare într-o clipită şi am făcut două sărituri pe spate. Mulţimea de spectatori ne făcu destul loc să ne desfăşurăm. Irving sări în sus de parcă era umplut cu heliu şi buclele i se mişcară ca într-o reclamă la şampon. Se aruncă spre mine cu viteza năucitoare cu care nu mă obişnuisem nici pe departe.

O viteză pe care eu nu o puteam folosi. Încă.

Aşa că instinctul a preluat controlul. Nu era chiar un instinct rău – fă-ţi curaj şi loveşte-l drept în faţă. Dar tata ar fi ţipat la mine făcându-mă proastă, căci Irving era nefiresc de rapid şi eu nu prea pot să folosesc forţa directă, ca la karate. Sunt prea firavă şi deşirată. Şi sânii mei nu sunt nici măcar de mărime medie. Seamănă cu nişte... nu contează cu ce seamănă. Cel puţin stau plaţi când îmi pun o bustieră.

Nu e chiar aşa de rău să fii fată, numai uneori.

Ar fi trebuit să-l înşfac de mână, să-i răsucesc braţul şi să-l trag pe lângă mine şi să profit de avântul lui ca să-l fac să intre în peretele de piatră din cealaltă parte a camerei. Însă l-am lovit. Se auzi un crănţănit

când pumnul meu îi atinse nasul şi se ciocni de mine cu viteza unui marfar. Ne îndreptam spre perete şi gândul la durerea pe care aveam să o simt la momentul impactului mă scutură ca un curent electric care trece prin filamentul unui bec.

Şi aşa ar fi fost dacă nu ne-ar fi lovit ceva dintr-o parte, racnind. Am primit un cot în faţă şi am căzut de-a berbeleacul la pământ, izbindu-mă de covoarele pătate şi uzate şi întinzându-mi rău muşchii spatelui. Am rămas acolo o secundă. Îmi ţiuia capul, iar lumea întreagă mi se părea undeva departe.

Mi-a luat mult timp până să clipesc, uitându-mă la bolta arcuită şi ogivală a tavanului. Partea aceasta a complexului fusese o capelă înainte, dar acum era sală de arme şi locul unde se ţineau meciurile de lupte. Pe jos erau covoare care altă dată au avut şi zile mai bune şi mirosea a sudoare de băieţi tineri. Se simţea şi un iz vag de tămâie şi, pe timpul zilei, se întâmpla ca raze subţiri şi anemice de soare să pătrundă printre gratii şi să străpungă semiîntunericul înceţoşat de praf.

Însă pe timpul zilei, Şcoala doarme. Acum doar ce trecuse de miezul nopţii şi dădusem de belea.

— Dru?

Cineva se aplecase deasupra mea şi mă zgâlţâia. Am încercat să-l împing, dar mâinile nu se mişcau cum trebuie. Ca prin vis, mă cuprinse un sentiment vag de panică şi m-am întors în corp cu un alt pocnet elastic.

În ultimul timp făceam des aşa ceva. Atmosfera fremăta de zarvă şi de strigăte.

Oh, Doamnei Poate că n-a fost o idee prea bună. M-am agăţat de mâinile întinse care mi se ofereau şi m-am ridicat cu greu în picioare. Capul îmi ţiuia şi spatele mă durea rău de tot.

— Ce naibii se întâmplă aici?

Cuvintele curmară zarva din încăpere, mai puţin mârâitul vibrant Am scuturat din cap. Din nas mi se scurgea un firicel cald şi umed M-am băgat printre doi băieţi-djamphir-Clarence, care era tuns castron, cu părul negru şi drept, umed de sudoare şi exaltare, şi Tor, care începuse deja să-şi schimbe înfăţişarea. I se vedeau şuviţe groase de un galben-unt. Amândoi erau mai înalţi decât mine, dar i-am dat la o parte cu umărul şi m-am trezit în primul rând.

Graves îl pusese pe Irving la pământ şi degetele lui lungi şi măslinii îl strângeau pe djamphir de beregată. Ochii aruncau scântei verzi şi mârâitul se îngroşase atât de mult, încât aerul din jurul lui părea

aburit. Era sunetul pe care-l scotea un om-lup scos din sărite. Probabil că nici nu putea să vorbească – maxilarul suferise şi el o schimbare subtilă, ca să facă loc dinţilor mai lungi şi mai fioroşi. De la el se auzise sunetul de oase care pârâie. Nu avea să-i crească blană – era loup-garou, nu vârcolac, doar pe jumătate atins de ceea ce-i făcea capabili să se transforme – dar era destul de motivat să provoace daune serioase şi destul de furios ca să nu-i pese că răneşte pe cineva.

Se întâmplase de trei, patru ori până acum. De două ori în Dakota de Nord şi de Sud, de fiecare dată când eram amândoi în pericol – sau când aşa credea el, de vreme ce Christophe s-a dovedit a fi de partea noastră până la urmă.

În prima seară când m-am trezit la şcoală, eram cât pe ce să asist la un meci între el şi un djamphir la cantină. Se tot împungeau unul pe altul. Din câte am auzit, djamphirul îl întrebase ceva despre mine şi Graves s-a dat la el. Ceea ce a rezultat au fost îmbrânceli, mârâit, din nou îmbrânceli, ţipete şi eu m-am băgat între ei ca să-i despart.

Bănuiam că nu mi se spusese toată povestea, dar Graves nu voia să vorbească despre acest subiect. Şi acum s-a mai întâmplat şi asta.

— Ce n-ai… exclamă Dylan din nou, făcându-şi loc cu i oatele prin gloată.

Nu am mai ascultat ce spune şi am păşit în faţă. Îmi simţeam ciudat piciorul drept şi mi se scurgea ceva pe buza de sus. Trei paşi, patru, înaintam târşâindu-mi puţin picioarele pe covoare. Când am pus mâna pe umărul lui Graves, corpul îi vibra atât de tare, încât am avut senzaţia că am pus mâna pe un transformator alimentat cu electricitate.

Graves îşi arătă colţii. Părul lui negru, vopsit i se încreţise şi aproape că i se ridicase în cap, trosnind de vitalitate. Osatura puternică şi ascuţită a feţei era acum uşor asimetrică. Nasul nu mai era aşa de mândru şi pometii se arcuiseră mai mult, semănând mai degrabă cu cei ai unui lup. Nu mai erau aşa de laţi ca cei de om. Tenul i se colorase intens, accentuând şi mai mult nuanţa lui măslinie pe care o avea din naştere.

— Potoleşte-te, am reuşit eu să rostesc.

Doar că vocea mea semăna cu a lui Elmer Fudd din cauza nasului plin de secreţii. Ochii mă înţepau şi îmi latrimau.

— Doamne!

Se auzi ceva de genul „Dhoamne!” şi în alte

circumstanţe aş fi râs. Doar că nu era amuzant.

— Toată lumea să tacă din gură!

Dylan îşi puse mâinile în sân şi jacheta lui de piele scârţâi. Zarva se potoli. Aici, la şcoală, când vorbeşte un profesor, toată lumea ascultă.

— Şi la o parte! Daţi-vă la o parte!

Graves mârâi din nou şi Irving se înecă. Faţa lui începea să prindă o nuanţă foarte pronunţată de stacojiu. Degetele lui trăgeau sleite de mâna lui Graves, dar cu o mână răsucită sub el şi cu un om-lup furios peste el, nu avea niciun pic de forţă. Am început din nou să trag de Graves. Un junghi ascuţit îmi străbătu coloana de o parte şi de alta.

— Hai, tâmpitule. Potoleşte-te! Devine deja ridicol.

— De ce nu m-ai aşteptat? Se adresă Dylan cuiva de deasupra mea. Încep să mă cam satur de – Dumnezeule mare, fetiţo, tu sângerezi!

Graves îi dădu drumul lui Irving şi se ridică cu mişcări fluide în picioare, făcându-mă să mă clatin. Buzele lui lăsau la iveală dinţii strălucitori şi ochii lui luceau fosforescenţi, ca ai unui animal sălbatic. Mi-am dat seama că vârcolacii formaseră un zid în spatele lui, iar tensiunea care se crease aproape că putea fi

pipăită. Câţiva dintre ei începuseră să se umple de păr. Situaţia tensionată îi făcuse pe băieţii-lupi să se umfle în muşchi, iar cămăşile stăteau gata să plesnească pe ei. Nu se transformă în vârcolaci decât dacă sunt nevoiţi s-o facă, dar îi poţi deosebi de tipul djamphir după felul în care se mişcă – ca şi cum ar păşi printre firele de iarbă scăldate în lumina soarelui, cu mişcări fluide, fără să aibă graţia agresivă şi ofensatoare a celor pe jumătate nosferatu.

Djamphirii nu se transformă, dar se văd câteva semne la toţi – părul lor pare viu, îşi schimbă culoarea şi se încreţeşte, ochii le lucesc şi vreo câţiva au urme discrete pe buza inferioară acolo unde se înfig colţii.

Băieţi! Ce să mai zic? Doamne sfinte!

Tata îmi spusese dintotdeauna că vârcolacii şi vampirii nu se împacă. Începeam să cred că era ceva genetic. Din câte îmi dădeam eu seama, djamphirii şi vârcolacii erau în aceeaşi tabără şi luptau contra vampirilor. Ăsta era Ordinul. Dar era clar ca bună ziua că nu se plăceau prea mult.

L-am tras pe Graves înapoi şi am avut doar puţin de furca atunci când am păşit în faţa lui şi el a încercat să mă înghiontească cu umărul şi să treacă pe lângă mine. L-am apucat de umerii care odinioară

erau ososi şi l-am scuturat. Degetele mi s-au afundat în muşchi şi nu mi-am făcut griji ca îl durea. Capul i se bălăbăni, dar focul din privire i se stinse şi mârâitul încetă.

I-am susţinut privirea o veşnicie. Graves clipi şi umerii i se relaxară puţin. Atunci m-am întors şi l-am văzut pe Dylan cu mâinile în sân, stând deasupra lui Irving, cu sprâncerana lui neagră ridicată şi restul băieţilor-djamphir tăcuţi ca nişte morminte în spatele lor. Ochii lor luceau şi li se vedeau colţii.

Ah, testosteronul! Era atât de dens, încât ai fi putut să-l tai cu un cuţit.

— Ne antrenam. Nu ştiu ce m-a apucat, m-am prostit.

Am mai făcut doi paşi, călcând mai apăsat decât ar fi fost normal. Valuri de durere îmi străbăteau şira spinării.

— Ai păţit ceva?

Întrebarea era adresată lui Irving, care tuşea din toţi rănunchii. Doar că acum nu mai era mov la faţă.

Acesta îmi aruncă o privire fioroasă şi îmi păru rău. Nu fusese decât o răfuială amicală, nimic altceva. Ar fi trebuit să dau ochii peste cap şi să aştept să-i treacă accesul de vanitate.

Dar eu am tăbărât pe el. Şi se spune că ar trebui să fiu mult mai matură decât băieţii la vârsta asta.

— Îmi pare rău, Irving.

Spatele îmi înţepeni din nou şi am expirat pe gură. Mârâitul nedesluşit care se auzea din spatele meu mai scăzu puţin în intensitate şi am întins mâna să-l ajut să se ridice.

— Ar fi trebuit să te înşfac bine şi să dau cu tine de perete în loc să încerc să-ţi dau un pumn în nas. Ca să vezi!

Era greu de-a binelea să par împăciuitoare când simţeam cum mi se scurge şi-mi picură ceva de pe buza superioară. Speram să nu fie muci. Ar fi fost de-a dreptul scârbos.

Mi-am tras nasul şi sângele începu să-mi curgă şuvoi.

Irving încremeni uitându-se în sus la mine. Pupilele i se micşorară. O picătură de sânge roşu-aprins fu împroşcat în aer, apoi aterizâ… chiar pe hainele lui, stropind şi covorul de alături.

— La naiba, exclamă Dylan şi sări pe el. Scoateţi-o de aici.

Am fost înşfăcată. Le simţeam mâinile fierbinţi pe braţele mele goale. M-au tras cu spatele după ei şi

lumea ameninţa să se răstoarne fără ca eu să mă pot ţine de ea. Ţiuitul din capul meu se înteţi. Aripile de bufniţă îmi atingeau craniul pe dinăuntru cu zvâcnituri frenetice. Vârcolacii m-au tras afară din cameră şi l-am auzit pe Irving ţipând în timp ce Dylan îl ţinea la pământ. Foamea de sânge îi transformase glasul într-un ţipăt de pasăre de pradă.

Mda. Altă noapte la şcoală. Lupta nu încetează până nu se lasă cu sânge.

Dar când sângele e al meu, îl cam înnebuneşte pe băiatul-djamphir. Are legătură cu faptul că sunt svetocha. Am ceva foarte puternic în sânge, chiar înainte de maturizare, ceva care-l atinge până în străfunduri şi care trezeşte nebunia în oricine are o fărâmă de nosferat în el.

După ce ating maturitatea, o să am şi eu putere şi viteză supranaturale. Şi chestia aia euforică pe care o am în sânge o să mă facă toxică pentru vampiri, aşa cum e Raid pentru insecte.

Dar acum nu mă făcea decât vulnerabilă. Miroseam a o gustare pe cinste.

Dylan îmi tot repeta de vreo săptămână încontinuu că nu puteam să mă lupt cu băieţii-djamphir. Aceştia nu-şi puteau controla prea bine

foamea de sânge şi aş fi putut fi rănita grav, bla-bla.

Christophe nu-mi spusese niciodată despre aşa ceva.

El nu-mi spusese o grămadă de lucruri.

Varcolacii mă scoaseră târâş în hol şi vuietul din capul meu se înteţi. Cred că am leşinat. Cel puţin, zgomotele din jur se estompară şi singurul lucru care conta era să-l aud pe Graves. Acum putea să vorbească, odată ce îi trecuse furia, şi repeta întruna acelaşi lucru, poticnindu-se parcă înainte de a-mi rosti numele.

— E în regulă, Dru. Îţi promit eu.

Nici el nu părea să creadă ce spune.

Capitolul 2

Punga cu gheaţă mă ardea, dar dacă o ţineam pe piramida nazală, nu avea să mi se mai umfle şi să se învineţească la fel de tare nasul. Am oftat, m-am foit, pentru că nu stăteam într-o poziţie confortabilă şi am clipit ca să-mi limpezesc ochii de şuvoiul fierbinte de lacrimi care îmi curgea din reflex. Lui Graves îi dăduse prin cap să-mi ia în grabă şi jacheta, aşa că nu

mi se mai vedea pielea de găină de pe braţe.

— A fost vina mea, am repetat cu încăpăţânare. Ar fi trebuit să-l trag pe Irving pe lângă mine în loc să încerc să-l pocnesc în nas.

— Nu asta e important, oftă Dylan.

Uneori ofta mai mult decât de obicei şi alteori aveai impresia că nu face nimic altceva. Avea un chip tocmai bun de gravat pe o monedă romană şi auzisem că numele lui adevărat era ceva de nepronunţat, cu o rezonanţă care amintea de curentul goth. Nu de genul ruj-negru-şi-angoasă, dar destul de barbar.

Aici nu se ştie niciodată. Chiar şi profesorii arată ca nişte adolescenţi. Iar cei cu adevărat bătrâni arată uneori cam de douăzeci de ani. Dar sunt puberi târzii şi nu ajung niciodată să arate de treizeci de ani. Prietenul tatălui meu, August – cel pe care l-am sunat să confirme povestea lui Christophe – trebuie să fi fost unul dintre ei. Mă întrebam eu care era treaba, dar nu mi se părea politicos să întreb.

Dylan îşi trecu mâna prin păr şi se aşeză mai bine în scaun. Biroul lui era înţesat cu hârtii şi avea o bilă mare argintie la care m-am holbat prima dată când am intrat aici pana când mi-am dat seama că era un craniu îmbrăcat în metal strălucitor. Craniul avea

nişte dinţi lungi şi ascuţiţi şi m-am hotărât, pentru a mia oară, că era mai bine să nu întreb dacă era al unui vampir adevărat sau nu.

Din spatele lui Dylan, se încruntau la mine rafturile cu cărţi legate în piele, iar deasupra lor se vedeau, ca nişte spectre, pânzele de păianjen. Înăuntru mirosea a piele, a praf şi se simţea izul ca de mosc al hormonilor de adolescenţi. Însă im domnea atmosfera specifică dintr-un birou de director.

Am fost în birourile directorilor de şcoală din toată. America. Credeţi-mă, eu ştiu mai bine. Asta înainte să-mi dau seama că cea mai bună metodă ca să treci nebăgat în seama era să nu ridici privirea din pământ.

În ultimul timp, n-am prea excelat la capitolul ăsta.

Graves stătea chiar în spatele meu. Dylan nu-i oferise un scaun. Nu-mi plăcea asta, mai ales că Dylan refuzase să vorbească sau să ia loc până când nu m-am aşezat eu jos. Biroul lui avea ferestre, cu gratiile de rigoare. Când am venit aici puma dată, chiar glumisem pe tema asta, dacă gratiile erau menite să ne ţină pe noi înăuntru sau să-i împiedice pe vampiri să intre, dar tăcerea mormântală şi chipurile crispate

ale celorlalţi îmi dăduseră de înţeles să tac din gură.

Dincolo de ferestrele cu gratii, se vedeau peluzele scăldate în lumina lunii. Copacii stăteau de strajă, argintaţi cu firisoare de ceaţă, ca un zid alb din care se răsfirau degete fantomatice ce voiau să atingă crengile golaşe şi negre.

Punga cu gheaţă trosni când am apăsat-o pe piramida nazală. Apoi am tras cu ochiul la Dylan.

— Uite, spuse cu un ton care sugera „mă străduiesc să fiu răbdător”. O să dureze ceva timp antrenamentul tău de luptă şi nu o să înceapă decât după maturizare. Dacă ţii însă neapărat, ar trebui să te antrenezi cu profesorii, nu cu elevii. Şi Graves… nu poate să intervină de fiecare dată când crede că te-a jignit cineva sau ce ţi-o fi făcut. Vă pune în pericol. Pe amândoi.

Dylan omitea cu mărinimie partea în care eu îi provocasem lui Irving foamea de sânge când sângerasem peste el. Drăguţ din partea lui.

Aşteptam să spună şi Graves ceva, dar se încăpăţână să tacă chiar şi când am ridicat privirea spre el. Ochii îi luceau de sub o claie de păr vopsit negru. Acum îi revenise în obraji tenta normală de asiatic. Avea o vânătaie deasupra obrazului, care

devenea movulie pe măsură ce se umfla.

Până a doua zi avea să treacă. Un loup-garou se vindecă mai repede decât un vârcolac. Aceştia au parte de toate beneficiile transformării, cum ar fi viteză şi forţă, dar fără să fie alergici la metal sau să fie supuşi riscului de a-şi pierde controlul.

Ca să vezi! Învăţasem mai multe despre vârcolaci într-o săptămână de când eram aici decât din toată osteneala pe care ne-o dăduserăm eu şi tata cu cărţile mucegăite legate în piele şi anii în care vânasem toate ciudăţeniile de lighioane.

Graves îşi încleştase maxilarul. Colţurile buzelor erau lăsate în jos şi afişa sfidare. Doar cercelul lui scânteie uşor, întrezărindu-se de sub toată claia de păr. Stătea în spatele meu şi îl privea fioros pe Dylan.

Nu se întrezărea niciun ajutor din direcţia lui. Acum totul cădea pe mine.

— A fost vina mea, am repetat eu într-un final. Niciun profesor nu are timp să se lupte cu mine. Se poartă cu mine de parcă aş fi de porţelan şi orele la care mă obligaţi să mă duc sunt nişte porcării de educaţie remedială pe care le-aş fi învăţat în orice liceu normal. N-o să progresez cu nimic dacă or să mi se dea de făcut lucruri de grădiniţă.

— Tu eşti o svetocha, Dru. Eşti valoroasă. Habar n-ai cât valorezi – atât moartă pentru nosferat, cât şi vie pentru noi.

Dylan îşi sprijini coatele pe birou. Hârtiile foşniră. Vrei să repet? N-ai ajuns încă la maturitate. De îndată ce vei ajunge, vei fi în stare să faci faţă unui antrenament mai dur, dar până atunci…

— Până atunci trebuie să stau cu mâinile în sân şi să fac pe mironosiţa? Nu, mersi.

Mi-am simţit bărbia zvâcnind în sus, semn sigur că eram într-adevăr dificilă.

— Vreau să ajut. Eu mergeam la vânătoare cu tata când majoritatea puştilor ăstora mergeau probabil la cursuri de recu perare, care te învaţă cum să identifici un vampir. N-o să meargă dacă plănuiţi să mă ţineţi la grădiniţă.

De ce nu-i intra în cap chestia asta? Nu eram vreo funcţionară cu program fix sau vreo clientă care-şi face cumpătaturile de la Kmart.

Şi eu vânam vampiri. Fusesem ajutorul tatălui meu, nu?

— Oh, Dumnezeule! Nu veni iar cu argumentul ăsta! zise Dylan oftând.

Avea ochii injectaţi şi oboseala îi lăsase cearcăne

sub ochi. Mereu arăta obosit şi stresat. Totuşi, oboseala nu-l urâţea.

— Ai nişte obiceiuri proaste din perioada când ai lucrat ca amatoare, Dru. E timpul să te debarasezi complet de ele şi asta înseamnă să urmezi cursurile elementare, ca toţi ceilalţi. Asta spune directiva de sus. Eu sunt legat la mâini.

Îmi aruncă o privire ciudată. În ochii lui negri nu se citea nimic. Apoi continuă:

— Irving o să se vindece complet în mai puţin de douăsprezece ore, iar prietenul tău loup-garou aici de faţă, în mai puţin de optsprezece. În cazul tău, timpul de vindecare e mai lung şi ai mai puţină viteză, forţă şi rezistenţă. Nu eşti nici măcar pregătită pentru un exerciţiu de alergare, darămite pentru o expediţie de exterminare de le nivelul începători. Ca să nu mai zic că orice nosferat care află de existenţa ta va încerca să-ţi sugă şi ultima picătură de sânge ca să-şi potolească propria foame sau să te ducă la…

Se opri brusc şi înghiţi cu noduri.

— Sergej, am rostit eu numele.

Îmi arse limba şi aerul din jur încremeni. Aici nu se vorbea despre asta. Să spui pe nume unui vampir aducea ghinion şi cine ştie dacă nu cumva aceştia aud

ce vorbim? Nici chiar vânătorii ca tata n-ar pronunţa cu voce tare numele unui vampir. Ar folosi iniţiale sau cuvinte codate.

Dar eu îl mai rostisem.

Dylan nu se clinti. Însă oftă. Din nou.

— Dru, n-ai ajuns încă la maturizare. Nu le ajungi până la degetul mic nici chiar monitorilor sau studenţilor din anii terminali, şi nu e nimeni care să deţină destul control dacă se întâmplă – Doamne fereşte! – ceva şi începi să sângerezi serios. Dacă…

Se opri chiar la timp.

— Dacă Christophe ar fi aici, lucrurile ar sta altfel.

Am rostit cuvintele tărăgănat, ca un cânt.

— Zău aşa, Dylan. Nu sunt proastă. Christophe nu e aici şi nimeni altcineva nu va primi permisiunea să mă antreneze, chiar dacă el a dispărut şi nimeni nu vrea să vorbească despre el. Chiar dacă mi-a salvat viaţa. Care e treaba?

— E o chestiune complexă.

Se uită la craniul suflat cu argint de pe birou şi maxilarul i se încleştă. Toţi băieţii de la şcoală aveau piele frumoasă, ochi scânteietori şi dinţi strălucitori. Mă simţeam de parcă eram prizonieră într-un afurisit

serial de comedie. Nu puteai să faci diferenţa dintre elevi şi profesori decât dacă îi vedeai predând. Sau după felul în care unii mai în vârstă se opreau şi înclinau capul într-o parte, încremenind ca o stană de piatră.

Păreau atunci că nici nu mai respiră şi acesta era de obicei un semn că urma să am parte de Restricţie. Ceea ce însemna că eram trimisă în camera mea în timp ce toţi ceilalţi îşi ocupau locul la posturile de luptă. Se întâmplase de două ori săptămâna trecută şi am auzit că erau exerciţii regulate de aplicare a Restricţiilor. La fel ca exerciţiile în caz de incendiu din lumea searbădă pe timp de zi.

Da. Exact ce-mi plăcea mie cel mai mult, să fiu încuiată într-o cameră în timp ce altcineva iese afară şi se bate. Punga cu ghiata pârâi când mi-am schimbat poziţia. Nu ştiu cum reuşisem să-mi învineţesc şi o fesă. Cel puţin, aşa simţeam.

— Păi eu sunt fată deşteaptă. Pune-mă la încercare!

— Nu e vorba de cât de deşteaptă eşti, Dru. E vorba de ce e sigur pentru tine, de vreme ce Christophe crede că exista o cârtiţă în Ordin. Tu eşti singura svetocha pe care am putut să o salvăm de mai

bine de treizeci de ani – eşti o raritate şi orice altă svetocha pe care reuşim să o localizam este ucisa înainte să apucăm să o aducem aici. Vrem să ne asigurăm că nu ţi se întâmplă nimic rău şi asta presupune în parte şi să ne asigurăm că eşti bine antrenată de la început.

Deşi motivul pentru care te-au trimis aici şi ne-au dat o directiva atât de ciudată…

Se opri din nou. Te apuca damblaua, nu alta!

Astfel decurge o conversaţie cu Dylan. Se opreşte în mijlocul propoziţiei, refuză să continue şi rămâne cu ochii pironiti la birou, cu o expresie îndurerată pe chip. Aproape că îţi vine să-i plângi de milă.

Am scăpat punga de gheaţă în poală. Ceva umed îmi atinse uşor genunchiul îmbrăcat în blug şi se infiltră în material.

— Şi dacă sunt aşa de importantă, de ce profesorii n-au timp să mă antreneze? De ce îl aşteptăm pe Christophe când Consiliul ăsta al vostru are aşa o problemă mare cu el? Şi de ce…

— Consiliul n-are nicio problemă cu el. Doar o minoritate semnificativă a Consiliului are. Nu e acelaşi lucru şi nu e nimic care ar trebui să te îngrijoreze. Ai destule probleme cărora trebuie să le faci faţă. Se uită

la mine. O să se umfle şi mai mult. Ar trebui să iei nişte Ibuprofen şi să mergi la băi.

Cu alte cuvinte, eram pusă pe liber în stil mare.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

M-am ridicat cu greu în picioare şi mi-am trântit din nou punga cu gheaţă pe faţă.

— Mersi pentru nimic.

— Cu plăcere. Totuşi ţine cont că nu-l trimit pe prietenul tău aici de faţă la camera de detenţie, pentru că a intervenit între voi şi a înrăutăţit situaţia.

Probabil că a regretat cuvintele imediat după ce le-a rostit, căci m-am răsucit pe călcâie şi l-am surprins închizând gura cu un clămpănit. Graves în sfârşit făcu şi el ceva – mă apucă de umăr şi mă trase afară din biroul lui Dylan, trecând pe lângă cele două armuri identice ruginite pe alocuri care ne priveau îmbufnate la intrare şi pe care se puseseră pânze de păianjen. Mă scoase pe holul cufundat în linişte.

— Să mergem, Dru.

Graves deschise în sfârşit gura când am ajuns la capătul holului şi în faţa noastră se profilau mari şi întunecate scările ca o spirală cohleară.

— Nu face decât să ne ameninţe.

Oh, deci te-ai hotărât în sfârşit să deschizi gura?

— Ce să-ţi zic, mersi. Ştiu şi eu asta.

— Cu plăcere. Hai să te duc la băi.

Îmi dădu drumul şi se scotoci în buzunarele hainei lungi şi negre de unde scoase un pachet boţit de Winston.

Graves putea aproape în fiecare zi să iasă din campus ca să facă rost de ţigări. Ajunsese să-şi petreacă timpul cu vârcolacii fără să se mai vorbească în şoaptă în urma lui. Ajunsese să se antreneze şi să meargă la cursuri cu ei; începuse să se prindă la glumele lor şi să-şi facă şi câţiva prieteni.

Dar eu? Eu eram singura fată într-o şcoală de băieţi şi eram ţinuta înăuntru ca un afurisit de hamster în timp ce toţi ceilalţi ieşeau afară şi se distrau. Nu că aş fi vrut să plec undeva pentru o perioadă, după ce fusesem salvată din zăpadă şi nebunie şi adusă aici. Mâncarea era bunicică, comandaseră blugi tricouri pe măsura mea şi aveam la discreţie hârtie de desenat şi orice altceva aş mai fi vrut. Nu trebuia decât să-i aduc la cunoştinţă lui Dylan sau altui „consilier” şi – hocus-pocus – ca prin magie, găseam lucrul respectiv la uşă în dimineaţa următoare. Sau seara.

Îţi dădea şi fiori. Mai ales că de fiecare dată când

voiam să mă plimb, chiar şi prin faţa clădirii, pe porţiunea de un metru pătrat de asfalt crăpat şi pe pământul uscat al grădinii, apărea din senin un „consilier”. De obicei era Dylan, care nici măcar nu se prefăcea că a venit să verifice ceva sau că doar se plimba şi el pe acolo.

Nu, se uita fix şi ciudat la mine şi în ochi i se citea îngrijorare. Şi asta îţi dădea de gândit.

Doar că nu ştiam ce ar fi trebuit să cred.

— De cât timp suntem aici? L-am întrebat, uitându-mă la el pe după punga de gheaţă. Cam de o săptămână, nu?

Îşi lua din nou expresia afectată, de tip pedant, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când mă corecta.

— De nouă zile, cu aproximaţie. Mda.

Ridica din umerii lui slabi. Aşa cum stătea cocoşat, şi cu nasul ascuţit, semăna cu o pasăre. Dar acum chipul lui spunea altceva. Graves părea acum mai adult şi mai preocupat ca niciodată.

— Serios, ar trebui să faci o baie. Chestia aia se tot umflă şi arată destul de rău.

Punga cu gheaţă începuse să curgă. Apa rece formase o dâră şerpuită pe încheietura mâinii şi fu absorbită de mâneca jachetei mele – sau mai bine zis a

tatălui meu, căci era haina lui kaki de armată, luată de la magazinele de profil.

Portofelul lui era sub pat. Nu era cel mai sigur loc din lume, dar…

Şi acest gând mă făcu să mă doară în piept. Ghemul mişcător de furie şi încă ceva din piept se mai mări puţin. M-am stăpânit cât am putut eu de bine şi l-am înăbuşit să nu răbufnească. Am oftat adânc.

— Fie, o să mă duc la baie. Doamne! Apropo, de ce-ai sărit pe el?

De parcă nu ştiam. Dar poate că de data asta spunea cu voce tare.

Dar n-a făcut-o. Îşi întoarse privirea spre hol şi îşi băgă şi mai mult capul între umeri. Degetele lui lungi şi dibace se jucau cu pachetul de ţigări.

— Îţi curgea sânge.

Am deschis gura să-i spun că nu sângerasem. Dar mi-am tras nasul din nou. Sângele care mirosea a cupru mi se uscase pe piele. Mi-am spus că dacă nasul unui vârcolac era atât de sensibil încât să poată spune înainte să-ţi curgă sânge din nas, atunci probabil că la fel era şi în cazul unui bup-garou.

— Ce pot să zic, mersi.

Am încercat să par amabilă, iar punga cu gheaţă

pocni din nou. Se scurse din nou apă rece pe mâneca jachetei.

De minune, n-am ce zice!

— N-ai pentru ce, Dru! În seara asta ieşim în oraş să mâncăm burgeri. Vrei să-ţi aduc şi ţie?

Părea plin de speranţă.

Mi se strânse inima.

— Nu.

Nu voiam deloc să-i stric cheful.

— Or să se răcească până vii. O să iau câte ceva de la cantina.

Şi cât am urcat scările cu paşi apăsaţi, văzând că el tăcuse chitic în spatele meu, îmi venea să-mi dau una că nu acceptasem.

* * *

În sala de antrenament care înainte fusese capelă, în partea băieţilor, era o cameră lungă cu o mulţime de căzi cu buza de piatră încastrate în podea. Aveau o grămadă de compartimente şi căzi comune şi auzisem că era mereu cineva acolo.

Şi în partea fetelor, camera lungă era la fel de mare. Avea patru cazi destul de mari cât să se înece

două fete în ele şi şase cabine de toaletă. Podeaua era de granit. Toate păreau bine întreţinute, cu excepţia colţurilor murdare şi urâte – dovada că fusese mult timp umezeală aici. Nici măcar clorul nu putea să scoată mirosul neplăcut.

Totuşi, era cald şi ieşeau aburi, iar apa din căzi bolborosea mereu. Dar nu mai văzusem niciodată pe nimeni aici.

M-am cufundat în cada cea mai îndepărtată de uşă. Hainele mele zăceau claie peste grămadă la câţiva paşi de marginea căzii. Azvârlisem punga cu gheaţă fără prea mult entuziasm în coşul de gunoi nou şi lucios care era aşezat lângă chiuvete şi acum atârna pe margine. Gheaţa se topea şi picura pe podea.

Nici măcar nu mai aveam puterea să mă sinchisesc.

Lichidul alburiu, care nu era chiar apă, bolborosea. Mirosea a minerale şi îmi lăsa în cerul gurii un gust fad. Nu se simţea ca apa obişnuită. Era prea gelatinos. Preţ de câteva secunde e atât de fierbinte, că arde. Apoi îmbracă pielea şi bulele nu devin translucide. Timpul petrecut în cadă grăbeşte mult procesul de vindecare. Ceea ce e un lucru bun, deoarece aici antrenamentul de luptă presupune full-

contact.

Asta dacă eşti băiat.

M-am simţit destul de ciudat să umblu de una singură prin vestiar. Era ca şi cum aş fi avut un apartament nupţial doar pentru mine, în timp ce băieţii dormeau la comun. Şi niciunul dintre ei nu aveau rafturi pentru cărţi, un CD player propriu sau un consilier personal care să nu-i scape din ochi. Sau un calculator doar pentru ei, cu site-uri de cumpărături deja trecute la adresele preferate şi un card de credit înregistrat la Sunrise LLC, pus într-o copertă îngrijită de hârtie lângă calculator, pe un birou din lemn de trandafir, plus o foaie informativă în care mi se comunica unde să pun să-mi fie expediate bunurile – căsuţa poştală şi punctul de colectare.

De-a dreptul înfricoşător. Tata n-a folosit niciodată carduri de credit. Cel puţin nu proprii. Pentru vânătoare, lichidităţile erau cele mai bune. Dar tipii ăştia formau Ordinul. Erau tari – era nevoie de bani ca să administrezi o astfel de clădire.

Şi totuşi nu părea atât de mare pe cât o descrisese Christophe. Lucru care-mi dădea iar de gândit. Şi nu reuşisem să accesez niciodată niciun site folositor, cum ar fi unul cu sistem GPS, ca să aflu exact

unde eram sau arhivele oraşului ca să aflu cine deţinea bucata asta de pământ – ca să nu mai spun de încercarea de a afla dacă eu şi Graves fuseserăm daţi dispăruţi. Astfel de informaţii ar fi fost folositoare, dar nu avea rost să las urme când ştiam că maşinăria nu era privată.

Aşa că nu-l foloseam nici pentru cumpărături şi nici nu-mi era de folos cu nimic. Putea la fel de bine să fie o bucată oarecare de plastic mută.

Orarul – Deprinderea artei transformării, Istorie, Algebra, Educaţie civică – fusese prins în piuneze pe uşa mea la două zile de la sosire, dar după prima zi de porcării plictisitoare, de ore recuperatorii, l-am făcut ghem şi am început sal bat pe Dylan la cap să mă pună să fac ceva competitiv. Nici măcar ora de deprindere a artei transformării nu era cu nimic deosebită, ci doar o oră de socializare pentru un grup de cinci băieţi-djamphir, care spuneau glume indecente şi uitau la mine cu coada ochiului. Cursul de istorie era ţinut de un profesor blond, care mă pironea cu privirea între propoziţii ca şi cum îşi dorea să mă fac nevăzută, să dispar cumva.

Nu stătusem la niciun curs prea mult. O treabă mai bună mi s-ar părea să mă învârt pe lângă sala de

arme.

Graves mă certa mereu. N-ar trebui să chiuleşti de la ore, Dru. Sunt importante.

Mda. Pentru Dumnezeu, la ce-mi trebuia mie o oră de educaţie civică? De parcă îi păsa cuiva ce făceam atâta vreme cât nu ieşeam afară. Nici măcar mie nu-mi păsa, acum că toată lumea mea fusese întoarsă cu susul în jos.

Acum că tata nu mai era.

Nu te mai gândi la asta.

Dalele căzii erau alunecoase şi grunjoase în acelaşi timp. Am dat de un scăunel şi m-am aşezat pe el. Am tuşit, am luat în căuşul palmelor un lichid greu, care nu semăna cu apa, şi mi l-am întins pe faţă. Se auzi un trosnet. Căldura mângâietoare îşi făcea loc spre locul dureros, spre ochii care urmau să se învineţească. Am scos un sunet pe jumătate oftat, pe jumătate suspin. Ecourile se loveau surd de fiecare suprafaţă dură şi curată. Oglinzile se aburiseră, ca de obicei, dar sunetul tot se reflectă în ele.

Ma întrebam, ca de fiecare dată când stăteam aici, dacă mama făcuse vreodată baie în cada asta. Dacă stătuse şi ea vreodată aici şi-şi auzise vocea răsunând din suprafeţele de piatră, sticlă şi metal. Mă

întrebam dacă ea se simţise vreodată singură.

Mama făcuse parte din Ordin, sau cel puţin aşa îmi spuseseră Christophe şi Dylan. Dar nimeni nu voia de fapt să vorbească despre ea, ca şi cum era un subiect ruşinos. Şi nu ştiam dacă fusese vreodată aici. Complexul acesta de clădiri era destul de mare, dar totuşi neînsemnat, ţinând cont de anvergura lucrurilor.

Era o şcoală mică, cu vreo patru sute de elevi. Nu era genul de loc de unde să zboare elicoptere toată ziua. Dar poate că mă înşelam eu, căci Christophe nu-mi dăduse prea multe informaţii.

Pur şi simplu evitam cât de mult puteam să mă gândesc la asta. Doar că nu prea mergea.

Am deschis ochii. Lichidul crăpă şi începu să curgă în cioburi albe. Părul meu ud atârna şuviţe şi cârlionţii se chinuiau să se desfacă. Am atins obiectul de metal curbat de la gât şi m-am cutremurat de parcă aş fi zgândărit o rană.

Medalionul stătea chiar sub scobitura dintre oasele gâtului. Era din argint masiv, lung cât degetul meu mare, cu o inimă şi o cruce gravate pe faţă şi cu simbolurile mărunte pe spate, scrise parcă într-o limbă străină, care veneau în contact cu pielea mea.

Mă obişnuisem atât de mult să văd medalionul lucind la gâtul tatii. Nu pleca nicăieri fără el. Acum, ori de câte ori îl vedeam în oglindă sau îl simţeam când îl atingeam cu mâna, mă cutremuram. Era ca şi cum mi-aş fi băgat degetul într-o priză electrică. Parcă nu se cădea să-l port eu.

Următorul gând dureros nu se lăsă mult aşteptat. Nu mai puteam să-l amân.

Tata.

Tata străbătea holul, iar bâzâitul se înteţi atât de mult, încât mă cutremură din toţi rărunchii. Visul începea să se departeze ca cerneala colorată pe o hârtie udă şi, pe măsură ce se îndepărta, eu mă străduiam să spun ceva, orice, să-l avertizez.

El nici măcar nu ridică privirea de jos. Mergea hotărât spre uşa aceea şi visul se închise ca obiectivul unui aparat de fotografiat, înghiţit treptat de întuneric.

Încă mai încercam să ţip când tata a întins mâna liberă, ca în vis, şi răsuci mânerul. Şi din întunericul de dincolo de uşa se auzi un râs care nu se mai termina…

Am închis ochii din nou. Mi-am relaxat picioarele şi am alunecat uşor sub lichidul din cadă. Acesta se

închise peste mine ca un vis, ca un balsam, şi căldura îmi pătrunse până la oase. Doar că în adâncul meu era o răceală unde nu putea ajunge. O răceală care nu era fizică.

E mort, Dru. Ştii cine l-a omorât. Şi ştii şi de ce.

Oare chiar ştiam? Ştiam că tata se aştepta să se întoarcă.

Cu siguranţă aşa era – nu m-ar fi lăsat nici în ruptul capului singură în casă fără să se întoarcă să mă ia. Se întorcea mereu după mine, mai devreme sau mai târziu.

Pai se întorsese, de fapt. Doar că nu viu. Împuşcasem un zombi în sufragerie, un zombi care fusese tata.

Doamne! Dintre toate lucrurile care îi vin de hac unui copil, ăsta trebuie să facă parte dintr-o categorie specială.

Ştiam cine îl omorâse şi-l transformase într-un zombi. Aceeaşi persoană despre care Christophe, Dylan şi toţi ceilalţi spuneau că o omorâse şi pe mama.

Sergej. Nosferatul care arăta tot ca un adolescent, cu bucle negre şi uleioase şi ochi care te-ar putea înghiţi cu totul. Acelaşi vampir care

încercase să mă omoare şi pe mine. Motivul pentru care nu aveam voie să ies din Şcoală, unde de-abia dacă puteam să mă plimb prin faţa complexului, prin grădinile uscate şi sterpe iarna. Puteam să ies afară, dar nu fără să apară imediat cineva şi să nu mă mai slăbească din ochi.

Cineva care să stea de pază. Pentru că Sergej – sau alt nosferat ca el – putea să se întoarcă. Era mare şi tare printre vampiri, aproape un fel de rege de-al lor şi ştia că sunt vie.

M-au trecut fiorii prin tot corpul. Plămânii mă ardeau. Lichidul din jurul meu bolborosea, iar căldura mi se cuibărea în muşchi, liniştitor şi vindecător. Faţa mi se mai crispă o dată din cauza durerii severe şi se cufundă sub apă. Frisoanele se înrăutăţiră când m-am lăsat plutind pe apă şi pentru o clipă m-am gândit să deschid gura şi să las lichidul din cadă să-mi intre în gură, să-mi îmbrace toată gura, până la rădăcina limbii şi…

Am ieşit la suprafaţă împroşcând din plin. Lichidul mi se scurgea din păr, îmi aluneca pe faţă şi trosni când întâlni aerul şi formă instantaneu un strat ciudat, alb ca ceara, peste fiecare centimetru din pielea mea goală. Îmi trebuiau zece minute la duş ca

să mă clătesc pe păr.

Am clipit ca să îndepărtez lichidul care mi se agăţase de gene şi am inspirat, trăgând în piept o gură mare de abur.

Lumina albă mă izbi în ochi, risipind vălmăşagul de gânduri din capul meu. Respiraţia deveni mai profundă şi mai regulată, cu o poticneală la fiecare expirare.

Sub stratul alb şi ciudat ca de parafină pe care-l formase lichidul din cadă, lacrimile se simţeau fierbinţi şi uleioase, îmi alunecau unsuroase pe obraji, dar nu era nimeni să le vadă. Sau să mă audă plângând.

M-am aşezat din nou pe scăunelul de piatră, mi-am îndoit genunchii la piept ca să îi pot cuprinde cu mâinile şi am început să plâng în hohote. Apoi am urcat în cameră şi am mai plâns puţin, până am văzut zorile printr-un linţoliu de nori şi am picat, în sfârşit, într-un somn greu şi agitat.

Capitolul 3

Cantina era o încăpere lungă şi îngustă, cu

balustradele şi mulurile din lemn închis la culoare. Pereţii erau din piatră, cu lambriuri grele de stejar lăcuit, iar podeaua avea un linoleum de un albastru strident. Şi lambriurile şi linoleumul erau ciobite şi uzate. Mesele şi scaunele de plastic care scârţâiau puteau fi găsite în orice liceu din America.

M-am aşezat singură la o masă de lângă holurile care duceau spre aripa de vest unde se ţineau cursuri, şi nu lângă ieşirea dinspre infirmerie şi bibliotecă. Tăvile erau strâmbe, din plastic roşu, şi arătau jalnic. Farfuriile erau din porţelan alb industrial şi tacâmurile erau din inox ştanţat.

Mi-era dor de bucătăria mea. Mi-era dor de vasele mele, chiar şi de cele desperecheate, şi de borcanul de fursecuri, alb cu negru, în formă de văcuţă al mamei mele. Îmi era dor de salteaua mea, de hainele şi CD-urile mele şi de toate armele tatălui meu. Petrecusem toată dimineaţa – şi seara, sau ce o fi fost – plimbându-mă prin faţa sălii armelor, inventând scuze ca să stau în faţa tejghelei şi să inspir mirosul de metal şi ulei de armă. Îmi era dor de cutiile mele cu lucruri, de camionetă, de tot.

Mi-era dor până şi de gătit, şi a naibii să fiu dacă aş fi crezut vreodată că o să ajung să spun aşa ceva.

Mâncarea de aici nu era rea, dar era marfă ieftină cumpărată angro şi nu vedeam niciodată pe nimeni în bucătărie. Doar siluete neclare printr-un nor gros, ca ceaţa care se ridica din pădure în fiecare seară. Asta spunea ceva despre viaţa mea din ultimul timp – faptul că o masă de abur mişcătoare care distribuia mâncarea nu mi se părea decât oarecum ciudat.

Mâncarea era pusă pe mese speciale care menţin căldura, chiar în faţa masei ciudate de abur. Erau paste, salate şi deserturi. Aveau şi burgeri, pizza şi cartofi prăjiţi pentru cei mai tineri sau pentru cei cărora le plăcea să mănânce ca nişte adolescenţi adevăraţi. Carne crudă şi gătită în sânge pentru vârcolaci, inclusiv ficaţi şi alte chestii la care nu m-am uitat prea bine. Aveau şi cutii sau sticluţe cu vin, dar m-am ţinut departe de ele.

Meniul de azi era format din farfalle cu sos de smântână, prosciutto şi mazăre, salată cu roşii proaspete şi un dressing la alegere şi pâine cu usturoi care nu era rea deloc. Doar că zăcea în farfurie şi se întărea. Mai era şi o cutie de lapte cu ciocolată şi o băutură energizantă într-o doză albastră. Albastrul dozei contrasta cu tava roşie, albul farfuriei şi bobiţele verzi de mazăre. Dacă aş fi avut creioanele mele, aş fi

desenat întregul peisaj şi l-aş fi intitulat Natură moartă cu MGS.

Tânjeam să desenez ceva, orice, dar de îndată ce mă instalam cu un blocnotes de desen în faţă, îmi dispărea cheful. Era pentru prima dată în viaţa mea când nu desenam cu furie. Visele mele erau ciudate, în culori, dar nu-mi dădeau ghes să mâzgălesc pe hârtie. Doar că stăteam ca pe ace, ca şi cum aş fi aşteptat să se întâmple ceva.

Era rumoare în cantină. Pereţii răsunau de sute de conversaţii şi de chicoteala ocazională. Un grup de adolescenţi într-o cantină e reţeta ideală pentru a da de belea de cele mai multe ori. Vârcolacii aveau mesele lor şi băieţii-djamphir la fel – de obicei în locurile cele mai bune, cum ar fi chiar la capătul cozii sau lângă ieşirea dinspre infirmerie. Chiar şi aici erau bisericuţe.

La masa mea nu stătea nimeni. Încercaseră câţiva, dar au văzut că nu eram prea vorbăreaţă şi au plecat. Era ca şi cum eram eleva cea nouă în fiecare zi afurisită. Irving încercase să-mi spună ceva mai devreme, dar lăsasem capul în jos şi o luasem din loc. Încă mă mai simţeam prost pentru că-l făcusem să-şi iasă din pepeni în faţa tuturor. Era jenant. Ce aş mai fi

putut să spun?

Nu eram obişnuită să fiu un eşec pe toată linia. Şi, Doamne fereşte, nu căutam să mă împrietenesc cu nimeni la catarama. De ce să-mi mai bat capul? Oricum avea cu siguranţa să se ivească ceva. Mereu se întâmpla aşa.

Nu stătusem la nicio şcoală mai mult de trei luni. Asta de când murise bunica.

Dylan tot spunea că eram importantă pentru Ordin, dar niciun profesor nu-şi făcea deloc timp să mă înveţe ceva folositor, cum ar fi să mă pregătească pentru luptă. Singura dată când mi-am făcut exerciţiile de kata în sala de antrenamente (fostă capelă), spectatorii tot şuşoteau şi m-am simţit aiurea de tot. Eu eram obişnuită doar cu tata, care doar ma privea în tăcere, şi-mi mai da poate câte o sugestie după ce terminam. Acum oriunde mergeam se vorbea în şoapta în spatele meu.

Aşa că îmi făceam exerciţiile de tai chi o dată sau de două ori pe săptămână în camera mea, dar nici măcar ele nu îmi erau de vreun ajutor. Nu mai simţeam acum calmul şi gratia cu care executam înainte vreme îndelungată mişcările specifice acestui sport. Tot ce altă dată mă ajuta să fac fată situaţiei nu

mai dădea acum niciun rezultat.

Stăteam la masă, simţind toţi ochii pironiţi asupra mea. Urăsc senzaţia asta.

Irving stătea la două mese distanţă. Îmi tot arunca priviri şi într-un final se sprijini cu palmele de masă, ca şi cum s-ar fi pregătit să se ridice. Dar apoi se aşeză la loc cu ochii în tavă.

Graves trase scaunul de lângă mine.

— Salut, puştoaico!

— Salut.

Am dat drumul medalionului pe care-l strângeam în mână de parcă m-ar fi ars. Acesta se lovi de pieptul meu. Am ridicat capul spre el şi am schiţat un zâmbet forţat. Mă simţeam ciudat, nu mai zâmbisem de mult, dar m-am obişnuit cu gândul bucuriei şi zâmbetul deveni mai firesc. Am avut o senzaţie puternică de uşurare care îmi exploda în piept, ca un obuzier.

— Cum ţi-ai petrecut dimineaţa? Sau seara? Mă rog, ce-o fi.

Graves puse tava jos şi se trânti pe scaun.

— Am aflat o mulţime de informaţii. Ştii că unii vampiri cu leziuni cerebrale nu pot să traverseze o apă curgătoare sau autostrăzi principale? Şi cel mai comun tip de poltergeist se hrăneşte aproape în

exclusivitate cu bioelectricitatea adolescentelor?

Îndreptă spre mine sprâncenele unite – nimeni nu-l ţinuse cu forţa încă să-i smulgă fire din omida care îi traversa fruntea. M-am gândit să fac o remarcă, şi pentru a suta oară am decis să renunţ. Ochii lui verzi ardeau, şi nu era doar imaginaţia mea. Chipul lui chiar era schimbat. Aducea mai puţin cu un copil şi avea mai multă asprime în trăsături.

Acum aducea mai mult a vârcolac.

— Da, ştiam. De poltergeişti, vreau să zic. S-a întâmplat odată, în sălbăticia din Louisiana…

Cuvintele mi se stinseră pe buze. Nu voiam să mă gândesc şi la asta. Tata o ţinuse pe fată legată în timp ce eu făceam chestia aia de exorcizare a poltergeistului, cu apă sărată şi cu bagheta de scoruş de munte a bunicii. Creatura azvârlise cu tot felul de obiecte casnice mici în noi, reuşind să-l lovească pe tata zdravăn la cap cu o ceaşcă de ceai până să-mi amintesc să înconjur patul de care era legată fată, ca să-i împiedic accesul spre ea. Şi să-l slăbesc destul de mult, încât să pot să-l extermin.

Tata nu scosese niciun cuvinţel despre subiectul ăsta – nici nu era nevoie. M-am dat eu cu capul de pereţi destul. Şi aici voiau să merg la cursuri normale,

plictisitoare, de recuperare. Doamne, auzi la ei!

Graves pocni din degete. Avea două căni de hârtie cerata cu caffe latte şi îmi întinse una.

— Alo, Pământul către Dru. Vrei să-mi povesteşti despre ce a fost vorba?

Nu prea am chef, sinceră să fiu.

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiam ce mi-ai spus despre nosferatu. Leziuni cerebrale zici?

— Am făcut azi un experiment cu apă sfinţită şi mostre de ţesut – ne-am distrat pe cinste. Dacă iau o notă mare la cursul de noţiuni elementare, pot să încep să fac modeling pe calculator pentru migraţiile vampirilor. Aşa am ocazia mi folosesc talentul meu de matematician.

Ochii îi scăpărară şi sorbi din cafea, iar apoi aruncă o privire ageră peste tava mea.

— Vrei un burger?

Ia uite! El avea şansa să facă ceva practic la ore, în timp ce eu rămăsesem la orele de cultură civică. Am ridicat din umeri.

— Nu mi-e prea foame. Aş vrea să văd şi eu cine găteşte toate astea.

Graves dădu din cap, dându-mi de înţeles că ştia

perfect ce voiam să zic.

— Da, nici măcar nu pot să miros nimic prin ceaţa aia deasă. Din cauza asta încerc să mă limitez la prăjeli, în loc de diverse chestii la cuptor sau fierte. Încă nu suport prea bine carnea crudă. Dar am aflat ceva interesant.

Colţul buzei i se ridică şi zâmbi trist.

— Hai! întreabă-mă ce!

Zâmbetul forţat de pe faţa mea nu voia să dispară.

— Bine. Te întreb. Ce-ai aflat?

— Puştii de aici sunt oile negre care provin din familiile de vârcolaci. Mămica şi tăticul-vârcolac le fac bagajele şi îi trimit la Şcoli. Fetele stau acasă şi părinţii le învaţă să lupte. Nu-i aşa că-i interesant?

Deci fetele-vârcolac stau acasă. Şi înseamnă că sunt mai multe şcoli. Cel puţin aveam răspunsul la unele întrebări.

— De ce sunt trimişi aici copiii-problemă? E ca o şcoală de corecţie sau ce?

El se lumină din nou la faţă, de parcă îi ridicasem mingea la fileu.

— Da, cam aşa ceva. Aici au parte de disciplină riguroasă, dragoste dură, şi chestii de genul ăsta. Dar

mai e ceva. Nu doar băieţii-problemă sunt trimişi la şcoli, ci toţi băieţii. Aşa e înţelegerea. Un acord între haitele de vârcolaci de la conducere şi djamphirii care conduc Ordinul. Ordinul nu e singurul care luptă, ci e organizaţia oficială. Şi au construit o infrastructură mare ca să-i ţină pe copii în siguranţă pe perioada instrucţiei şi au promis să sprijine familiile vârcolacilor de la conducere atâta timp cât acestea trimit o cotă parte din băieţii lor an de an. I se spune Zeciuiala.

Aşa se explică.

— Sunt şi familii de djamphiri?

— Unii djamphiri se căsătoresc sau trăiesc în concubinaj cu fete normale. Majoritatea trăiesc incognito, din cauza echipelor de vânători de vampiri, şi mulţi dintre ei nu rămân într-un loc decât până văd dacă fata dă naştere unui alt djamphir. Uneori nu se întâmplă aşa. Ar trebui să vii şi tu la curs, Dru. Pe bune.

În! Există un cuvânt pentru tipii de genul ăsta.

— Mda! Asta când o să mă lase să merg la cursuri la fel de interesante ca alea la care mergi tu.

Am luat precaută o gură de latte. Era puţin cam prea fierbinte, dar nu era rea. Nu era ca o cafea

făcută de tata. Aproape că am tresărit. Iar îmi amintisem de el.

— Şi care mai e viaţa ta?

Graves apucă un burger de pe masă şi luă o gură enormă. Apoi se puse pe mestecat. La fiecare masă mă întreba acelaşi lucru.

Adică de fiecare dată prefera să stea aici, cu mine, în loc să plece cu noii lui prieteni.

În partea cealaltă a sălii, izbucni un meci de împunsături între un djamphir brunet şi un vârcolac înalt şi slăbănog. Zgomotul din sala de mese se schimbă o clipă, sub vuietul mulţimii auzindu-se mârâituri şi lătrături. Un profesor-vârcolac îmbrăcat cu pantaloni de piele, un tricou cu Kiss şi cu favoriţi care arătau straniu pe faţa lui tânără, fără riduri – interveni între ei trimiţându-i pe fiecare în altă direcţie.

Băiatul-djamphir aşteptă până ce profesorul-vârcolac se întoarse cu spatele şi făcu un gest vulgar către toţi.

M-am aşteptam ca puştii care ştiu despre existenţa Lumii Reale să nu se poarte ca nişte macho pe care nu-i ajută prea mult capul. Se vede treaba că m-am înşelat.

Am dat afară cu putere aerul din piept. Nici nu-mi dădusem seama că-mi ţineam respiraţia.

— E bine.

Am pus paharul de hârtie cerată pe masă.

— Vrei să mergem să ne plimbăm?

Graves înghiţi repede.

— Am lupte după masă. E iadul pe pământ. Habar n-aveam că pot să ies aşa de cotonogit de la antrenament.

— Zici că ai antrenament la lupte, nu?

Deci pe el aveau să-l înveţe să lupte. Nicio problemă. Dar pentru mine nu avea nimeni timp.

— Şi ce înveţi acolo?

Graves ridică din umeri.

— Lunganul mă învaţă nişte chestii elementare. Spune că trebuie să trec peste frica de a fi lovit şi că ar fi bine să mă antrenez din greu, pentru că atunci când o să o iau razna de tot, antrenamentul o să mă salveze.

— Lunganul? Cine e tipul?

Părul îi căzu peste faţă când dădu din cap.

— Bobby. Asta e porecla lui – e înalt când se transformă. Are nişte picioare de greier.

— Oh!

Văd că-ţi faci o grămadă de prieteni.

— După ore mai ieşi afară?

— Da. Mergem la alergări. Peste vreo două săptămâni o să fie lună plină; unii dintre puşti or să aibă parte de prima lor Transformare. Dacă-mi fac corect exerciţiile de parkour…

— Parkour. Ce cuvânt amuzant!

Am spus-o şi l-am privit cum rânjeşte pentru a suta oară.

Acum chiar că-i străluceau ochii. De fapt, părea fericit.

— Ţi-ar plăcea. Pe bune. Alergarea liberă e grozavă! Şi după ce te învaţă cum să cazi, să sari şi alte chestii de genul ăsta, e foarte uşor.

— Dar e doar pentru vârcolaci?

Graves ridică din nou din umeri.

Ai putea să vii şi tu. O practică şi câţiva djamphiri. Doar antrenamentul, nu cursele propriu-zise.

Graves! Hei, Graves! strigă cineva şi el ridică privirea.

Un vârcolac cu părul creţ îi strigă ceva din partea cealaltă a sălii şi Graves îi arătă degetul mijlociu cu o rapiditate pe care abia o puteai sesiza.

Un val de mârâituri traversă încăperea, dar acestea se domoliră când Graves îl ţintui cu privirea pe vârcolacul în cauză, mijind din ochii verzi.

În Dakota, tipul care părea adeptul curentului goth n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Pe atunci se situa undeva la baza lanţului trofic, la fel ca şi mine. Dar acum era chiar într-un fel… ei bine, un tip popular. Sau cel puţin se apropia de statutul ăsta. Îl ajuta faptul că era loup-garou – se bucura de toate avantajele de a fi vârcolac, dar fără partea neplăcută. Nu se făcea de doi metri şi nici nu se acoperea din cap pana în picioare de păr ca o perucă uriaşă. Christophe spunea ca aici o să fie tratat ca un prinţ.

Şi lui Graves îi plăcea la nebunie.

Am coborât din nou privirea în tavă. Nimic din ce era acolo nu mai părea acum nici pe departe comestibil, aşa că am mai luat o gură de latte. Aceasta îmi pică greu în stomac, bolborosii un pic şi se linişti.

Ce-a fost asta?

Graves ridică din umeri.

— Nimic. Le place să mă tachineze.

— De ce?

Pentru că stai lângă o ciumată?

— Eh, aşa, Dru. Poftim.

Îmi dădu tava la o parte şi îmi întinse în faţă o farfurie mica din tava lui. Un burger şi nişte cartofi prăjiţi.

— Sunt fierbinţi! Mănâncă!

Am luat un cartof. Avea şi pliculeţe cu ketchup, şi am stors unul pe farfuria lui. Ne-am cufundat în linişte, ca într-un balon de tăcere tovărăşească destul de profundă încât să înghită scaunele goale de la masa noastră. Poate că sufeream de un fel de molimă socială. Şi în plus, nici nu voiam să vorbesc. Doar cu Graves, dar chiar nu mai era nimic de spus.

Mi-am dat seama că, de fapt, mi-era foame. Pusese chiar şi câteva murături în burger şi scosese ceapa. Probabil era sigur că o să-l mănânc.

— Mersi.

— N-ai pentru ce. Prima dată e gratis.

Am schiţat cu chiu, cu vai alt zâmbet strâmb.

— Dar nu e primul burger pe care mi l-ai luat.

— Şi n-o să fie nici ultimul. E primul pe care ţi l-am luat azi, aşa că mănâncă, bine? Mai am jumătate de oră până să mă duc să-mi tăbăcească fundul. Vorbeşte cu mine. Ai comandat ceva în cameră până la urmă?

— Nu.

Hainele pe care le purtam acum sosiseră în nişte colete cu un număr de cutie poştală pe ele, diferit de cel al punctului de colectare de pe foaia din camera mea. Îl notasem şi-l ascunsesem în geantă – o astfel de informaţie se putea dovedi folositoare mai târziu. Cineva ghicise mărimea mea şi făcuse treabă bună. Şi vârcolacii îl scoseseră pe Graves „în oraş” – era un local în apropiere, deşi clădirea ocupa câţiva acri din Sticksville – să se răsfeţe.

Dar pe mine nu m-au dus nicăieri. Nu trebuia să afle nimeni despre fata care era la şcoala asta.

Mă întrebam de unde veneau banii, dar am decis apoi că poate că nu voiam să aflu. Aveam un teanc de bani lichizi în geanta mea neagră de pânză uzată şi de obicei nu e mare şmecherie să faci rost de mai mulţi.

Totuşi, până acum nu mai fusesem nevoită să fac aşa ceva. Bineînţeles că ştiam cum se face. Dar tata fusese mereu lângă mine şi…

— Alo! Pământul către Dru!

Graves îmi flutură prin faţa ochilor mâna lui lată cu degete lungi.

— La ce te gândeşti? Trebuie să fie ceva profund.

Am ridicat din umeri şi am mai luat un cartof.

— Mă întrebam doar de unde vin toţii banii ăştia. Nu e o operaţiune ieftină asta pe care o desfăşoară ei aici. Mă întreb dacă celelalte şcoli sunt mai mari. Dar asta tot nu răspunde la întrebarea cum îşi permit să plătească pentru asta.

Graves îmi luă seama o clipă uitându-se la mine cu coada ochiului. Avea din nou faţa de adult şi părea că ascultă un cântec pe care eu nu-l auzeam.

— Aşa e. M-am gândit şi eu la asta. Vrei să încerc să aflu?

— Sigur.

Am mai luat un cartof, am muşcat din burger şi am sorbit din latte.

— Pot să vin cu tine? La lupte?

Pauza lungă pe care o făcu îmi dădu de înţeles care urma să fie răspunsul lui. Probabil că n-ar fi o idee prea bună, Dru.

Totuşi, voiam să-l aud spunând asta cu gura lui. Ghemul de acid gastric care bolborosea în piept se mai umflă puţin.

— De ce?

Ridică din umeri. Degeaba. Acum nu mai avea constituţia firava de pasăre pe care o avusese cu câteva săptămâni în urmă, înainte să fie muşcat. Acum

nu mai avea cum să pară mic.

— Nu te supăra, dar ţie-ţi place prea mult să sari la bătaie. Şi eu urăsc să mă vadă o gagică cum iau bătaie la fundul gol. E o chestie masculină.

Simţeam că mă schimbasem la faţă, aşa că mi-am lăsat parul să facă o cortină între noi, ascunzându-mi expresia de pe chip. Uite că părul lung e şi el bun la ceva! Şi cum nu mai eram în vreun orăşel uitat de lume din Vestul Mijlociu, părul meu nu mai făcea figuri. Ca să vezi!

— Să ştii că gagica asta ar putea să te bată măr şi pe tine.

— Ştiu eu un profesor care m-ar lua la bătaie sau m-ar da afară dacă am face chestia asta, Dru. Hai să n-o facem!

— Nu te-ar da afară. Aş pleca şi eu în cazul ăsta.

Aş pleca oriunde numai să scap de aici. Dar n-aş putea, nu? Nu când ştiu că regele vampirilor e pe urmele mele, nu-i aşa?

— Am sfârşi amândoi morţi.

Părea serios, lucru care nu-i era caracteristic şi îşi atinse umărul cu mâna opusă. Chiar în locul unde fusese muşcat. Se frecă puţin, de parcă încă îl mai durea încă.

— Te rog, Dru. Să nu facem asta, ok?

Am lăsat burgerul să-mi cadă din mână. Acesta se revărsă pe farfurie. Am împins scaunul ca să mă ridic. Buzele mi-erau uleioase. Mâncarea îmi căzu greu la stomac, ca o bilă de bowling.

— Bine. Hai să facem ca tine. Distracţie plăcută la antrenament!

— Dru…

Dar eu m-am ridicat, am împins scaunul la loc sub masă şi am plecat.

Când a venit mai târziu la uşa mea, eu o închisesem şi o încuiasem cu cheia. A bătut un timp şi pe urmă a plecat. Şi eu m-am aşezat pe pat, jucându-mă cu medalionul mamei şi întrebându-mă cât timp voi mai sta închisă aici.

Capitolul 4

Cioc. Cioc-cioc. Cioc.

M-am întors agitată pe partea cealaltă. Somnul se îndepărta de mine tiptil, ca o pisică. Nu voiam să plece şi m-am agăţat de el cu degete leneşe. Visam ceva important. Era un avertisment, nişte aripi de

bufniţă care îmi fâlfâiau lângă cap.

Patul era lat, moale, şi mă afundam în el, un pat de lemn de arţar cu patru picioare, cu draperii albastre transparente şi pline de praf, care erau date la o parte. Toată camera era albastră, de la cuvertura de catifea indigo la tapetul bleu, de culoarea cerului, cu cruci aurii şi până la vemisul albăstrui de pe cele şapte corpuri de bibliotecă şi draperiile grele din catifea de culoarea cobaltului. Covorul de pe jos era de culoarea safirului, şi încă destul de gros, de puteai să pierzi monede prin el, deşi avea mai mulţi ani decât mine. Fereastra nu avea zăbrele, deoarece dădea spre o grădină mică şi intimă înconjurată complet de ziduri înalte şi goale care era două etaje mai jos, în spatele unei uşi baricadate la care puteam să ajung doar dacă ieşeam pe uşa camerei mele, coteam de trei ori şi coboram două rânduri de scări.

Trebuia să depun mult efort dacă voiam să ies la aer să mă plimb, pe un petic de pământ arid şi bătut de vânt, cu poteci de pietriş şi cu nişte crengi fără frunze, veştejite, care probabil în primăvară fuseseră tufişuri de trandafiri. Asta dacă-mi doream cu ardoare să cutreier sub un cer cenuşiu, printre lujerii cu ghimpi, care te înţepau.

În loc de gratii, erau obloane grele de fier, cu inimioare şi cruci sculptate, dispuse în rânduri egale, de-a lungul lor.

Le-am lăsat deschise. Când erau închise, întreaga cameră se cufunda în tăcere şi părea moartă.

Ochii mi se deschiseră încet. Avertismentul se retrase în vis. Oare fusese bunica? Oricine ar fi fost, încerca să-mi spună ceva important.

Cioc-cioc-cioc. Cioc. Cioc.

Un val rece de groază îmi porni din creştetul capului şi se răspândi în tot corpul. Sunetul mi-era cunoscut – nişte degete care bat febrile în geam. Amintirile se amestecară cu visul şi conspirară să mă tragă înapoi la somn. Dar perna deveni deodată tare şi fierbinte.

La uşa din spate era un zombi. Ochii îi atârnau din orbite. Erau albaştri, iar albul ochilor se înceţoşase deja de putregaiul morţii. Fălcile erau un amestec de carne şi sânge îngheţat; ceva îi mâncase jumătate de faţă. Buricele degetelor, deja mâncate până la os, zgâriau geamul. Din mână îi atârnau fâşii de came. Stomacul mi se întoarse pe dos. Privirea mi se înceţoşă la colţul ochilor şi vuietul ciudat din capul meu semăna acum cu un avion cu reacţie care

decolează.

L-aş recunoaşte dintr-o mie. Chiar dacă era mort şi sfârtecat, ochii îi rămăseseră aceiaşi. Albaştri ca gheaţa iernii, tiviţi cu gene blonde.

Privirile noastre se întâlniră. Creatura înclină capul într-o parte, de parcă ar fi auzit un zgomot îndepărtat.

Am scos un sunet sec, ca un lătrat, şi m-am aruncat în peretele de lângă hol, lovindu-mă la şold de un teanc de cărţi.

Tata îşi încleştă pumnul putrezit, cu carnea mâncată de o creatură pe care nu voiam să mi-o imaginez şi la care nu voiam nici măcar să mă gândesc şi lovi în geam.

M-am ridicat brusc în capul oaselor, trăgând aer în piept, eliberandu-mă de sub păturile grele. Cearşafurile de satin, uzate, îmi alunecară umede de transpiraţie pe piele şi se transformară în nişte degete ude care mă strângeau de şold şi de gleznă. Mi-am încleştat pumnii şi am lovit în aer. Ţipatul mi se opri în gât. În cameră se auzi o clipă un fâlfâit înăbuşit de aripi, dar bufniţa bunicii – pasărea care stătuse pe pervazul ferestrei salonului de la spital în timp ce ea – şi dădea ultima suflare, pasărea care mă avertizase că

eram în pericol şi care mă condusese la camioneta tatii cu o săptămână şi jumătate în urmă – nu se ivi.

Ceva nu miroase deloc bine aici, Dru. Ar trebui să fii cu ochii în patru. Dar vocea amuţi imediat ce m-am trezit brusc şi mi-am dat seama că ţineam strâns în mână medalionul mamei. Palma mi-era udă.

Am clipit din nou, încercând să separ visul de realitate.

Cioc. Cioc-cioc. Sunetul era real şi venea de la fereastra dormitorului meu.

M-am rostogolit din pat şi am aterizat jos cu putere. La contactul cu solul, dinţii îmi clănţăniră – norocul meu că nu mi-am muşcat limba. Mâinile îmi erau prea neîndemânatice şi încete, pipăind pe noptieră după o armă. Dacă eram acasă, aş fi avut o armă. Dar aici, nu aveam altceva decât cuţitaşul cu lamă de argint – toate armele erau înregistrate în sala de lupte sau în cea de arme, inclusiv pistolul pe care-l aveam asupra mea când m-au salvat. Cu excepţia cuţitului de buzunar cu arc, care fusese uitat în buzunar, şi despre care nu spusesem nimănui.

Mi s-a părut o idee bună să nu spun nimănui despre el, atâta tot.

Am apăsat butonul care elibera lama suicidală.

Aceasta ţâşni afară şi bătaia în geam se opri.

Am clipit şi m-am frecat la ochi de urdori cu cealaltă mână. Săgeţile subţiri de lumină palidă de iarnă îşi schimbară poziţia când creatura din dreptul ferestrei mele se mişcă.

Era ziuă. Fireşte – pe timpul zilei, Şcoala e cufundată în somn, căci atunci e în siguranţă. Sau cel puţin atunci e ferită de nosferatu. Câţiva dintre eleviivârcolaci mai în vârstă frecventează împrejurimile pe timpul zilei, formând patrule umane şi mai puţin umane. Mi s-a părut că şi câţiva dintre profesoriidjamphir făceau la fel, dar nu mă deranjasem să întreb. Mi se păruse de ajuns să mă supun şi să dorm pe timpul zilei şi să stau trează toată noaptea, chiar şi atunci când bioritmul meu a avut ceva probleme de adaptare.

Am simţit în gură un gust sălciu. M-am ghemuit lângă pat, cântărind opţiunile pe care le aveam.

Clic. Mânerul ferestrei se ridică cu zgomot. Cuţitaşul cu arc se roti singur în mâna mea, cu lama lipită de încheietură şi de antebraţ. Lama cu marginea de argint avea să vină de hac oricărei creaturi rele şi aş apuca cel puţin să aplic şi eu o lovitură sau două în orice luptă. Am tras adânc în piept o gură mare de aer

cu praf, încremenit, simţindu-mi inima cum mi se face ghem şi-mi urcă în gât. O senzaţie ciudată de calm coborî asupra mea.

Tot ce era aici mă uluia total. Mai ales gândul că o creatură stranie ameninţa să pătrundă în camera mea pe fereastră.

Ştiam cum să rezolv problema. Situaţia mi-era familiară. Odată, în Louisiana, am avut o altercaţie cu un rege voodoo, care a pătruns pe fereastră, aducând peste noi spiritele unor gândaci. Dar mie mi se arătase bufniţa bunicii înainte şi, îi spusesem tatălui meu, aşa că atunci când fereastra se sparsese cu un zăngănit argintiu şi au început să curgă înăuntru primii gândaci imenşi, eram pregătiţi.

Când lighioana, orice ar fi fost ea, urma să intre pe fereastră, aveam să fiu pregătită.

Asta aşteptam de atâta timp, fără să-mi dau seama măcar. Restul nu era decât pas bătut pe loc. Ce se întâmpla acum, când îmi simţeam inima în gât şi corpul întreg deodată treaz şi zbârnâind de frică, era real.

Şi când mi-era frică, nu trebuia să mă gândesc că nu era nimeni cu mine sau că eram singură.

Stăteam tot ghemuită acolo, cu maioul răsucit, în

boxerii ce se strânseseră pe mine în timpul somnului şi îmi intraseră în fund, şi mi-am dat seama că undele subţiri şi albastre de energie care jucau pe pereţi nu trosneau şi nici nu scânteiau. Muncisem ceva la ritualul de protecţie fără bagheta de scoruş a bunicii, dar mă descurcasem. La urma urmei, bagheta nu era decât simbolică – aşa cum îmi reamintise bunica de atâtea ori.

Nu face nici pe departe cât voinţa care e în spatele ei, Dru. Să nu uiţi asta!

Mereu spunea lucruri de genul ăsta. Să nu uiţi, Dru. Trebuie doar să-ţi aminteşti!

Asta era problema. Lucrurile pe care aş fi preferat să le uit îmi răsunau acum tot timpul în cap. Cum ar fi un zombi la uşa bucătăriei, sau un loc mic şi întunecat plin cu animale de pluş şi mirosul fricii pe care îl emană o fetiţă toropita de somn.

La ce creaturi nu reacţionau undele de protecţie? Nu erau multe pe listă şi am început să le revizuiesc în minte frenetic.

Fereastra se deschise. Un curent de aer rece care mirosea a ploaie suflă pe lângă draperii şi acestea se dădură la o parte cât să-şi facă loc să se strecoare cu mişcări abile înăuntru.

Bocancii îi aterizară pe parchet şi fereastra se închise cu un scârţâit uşor. Se întoarse spre mine. Lumina slabă şi cenuşie a zilei îi atingea părul negru şi lucios, iar şuviţele blonde îi jucau ca nişte degete care îi pieptănau părul uşor ca mătasea.

Mătură cu privirea camera şi se opri asupra mea. Avea ochii de un albastru intens, ca cerul de iarnă, care luceau în semiîntuneric. Purta o geacă de piele ca de star rock, lungă până la şold îşi trecu o mână prin păr şi scutură din cap, împroşcând cu apă în jur. Privirea rece şi albastră rămase pironită asupra mea şi am simţit deodată miros de plăcintă cu mere.

— Bună, Dru.

Buzele i se arcuiră într-un rânjet. Uitasem cum planurile şi unghiurile feţei contribuiau toate la aspectul lui, făcându-l să pară nu chipeş, ci doar… un tip bine, felul cum i se arcuiau puţin sprâncenele şi cum tunsoarea lui neglijentă părea în acelaşi timp scumpă şi nestudiată.

— Ai fost fată cuminte? Îngerul tău păzitor vrea să ştie.

Mă holbam la Christophe, cu gura uşor deschisă, şi mi-am dat seama cât de ridicolă păream probabil când am tras draperiile şi în cameră se făcu întuneric.

— Doamne! Am exclamat în şoaptă. Pe unde ai umblat?

Era aproape cea mai inutilă întrebare din lume, dar asta îmi ieşi din gură.

— Pe aici, prin jur.

Măsura camera cu paşi mari şi săltaţi, se opri la uşă şi atinse lanţul, broasca şi zăvorul pe care îl pusesem înainte să mă culc.

— Foarte bine, văd că te baricadezi serios şi ai făcut şi ritualul de protecţie. Acum nu mai eşti o vrăbiuţă mică şi neglijentă.

Niciodată n-am fost neglijentă! Dar nu merita să deschid gura pentru atâta lucru, căci erau lucruri mai importante de discutat. Toate întrebările la care nu reuşisem să aflu răspuns în ultima săptămână şi jumătate se luptau să iasă la suprafaţă, dar pierdură bătălia în faţa a doua întrebări lipsite de importanţă.

— Unde e maşina mea? Şi toate hainele mele?

Încă nu erau aşa de lipsite de importanţă, dar aş fi putut să întreb altceva. De exemplu, „De ce nu mi-ai spus despre foamea de sânge?” sau „Asta a fost camera mamei mele?” sau chiar „de ce am impresia că mă aşteptau? Ce le-ai spus? De cee nu mă învaţă nimic concret?”

Christopher se răsuci pe un călcâi, inspectă restul camerei şi într-un final se uită din nou la mine. Eu încă stăteam ghemuită lângă pat, cu cuţitul în mână, pregătită de atac.

— Am avut grijă de toate lucrurile tale, vrăbiuţo. Camioneta e bine mersi într-un depozit din sud sub alt nume. Ridică uşor o sprânceană elegantă.

— Nu ţi-au dat nicio haină? Sau un cont de cheltuieli?

Obrajii mă ardeau atât de tare, încât mă mira că nu luceau. M-am ridicat în picioare, înăbuşindu-mi impulsul de a trage de boxeri. Când încerci să-ţi scoţi chiloţii din fund nu ai nicio şansă să pari elegant.

— Bineînţeles că mi-au dat. Dar acum dormeam.

— La adăpost, în siguranţă, într-un cuibuşor albastru. Mă întreb de ce te-au instalat aici.

Scutură din nou din cap, împroşcând cu apă în jur. Era ud leoarcă.

— Ţi-a fost dor de mine?

Of, pentru numele lui Dumnezeu! Am pus cuţitul pe noptiera cochetă şi am tras de maiou.

— Mă duc să-ţi aduc un prosop şi să pun ceva pe mine. Pe urmă putem să…

Îmi aruncă o privire de un albastru intens, apoi

îşi dădu parul pe spate cu degetele ţepene şi măsură din nou camera din ochi.

— Mi-ar prinde bine un prosop, dar nu trebuie să te deranjezi să te îmbraci. Nu pleci nicăieri.

În cameră se lăsă tăcerea. El mă privea fix, eu mi-am ferit privirea şi roşeaţa din obraji îmi dispăru. Mirosul de plăcintă cu mere invadă spaţiul dintre noi şi deodată m-a cuprins bucuria că nu-mi mai curgea sânge pe nicăieri şi nici nu mai aveam vreo zgaibă. Ştiam ce forţos şi rapid era Christophe. Dacă îi miroseam a sânge şi îl apuca foamea, ce şanse aveam oare în faţa lui?

Ceea ce mă făcu deodată să mă gândesc la altceva. Dar dacă Irving se purtase cu mănuşi cu mine? Sau dacă nu, şi să zicem că era Christophe mai forţos, de ce naiba era aşa?

Cât de bătrân era djamphirul care mă salvase? Se vedea clar că era un „consilier”, şi de obicei aceştia sunt mai în vârstă.

Mult mai în vârstă.

— Sunt o grămadă de lucruri pe care nu mi le-ai spus.

Am încercat să nu folosesc un ton acuzator. Am devenit deodată foarte conştientă de maioul care se

lipea de mine şi de aerul rece care îmi atingea pielea goală. Îmi simţeam picioarele foarte lungi, foarte slabe şi cam nerase.

Bine, eu port blugi tot timpul. Nici dacă m-ai plăti nu m-aş epila cu ceară şi cine are timp să dea cu lama peste tot în fiecare zi? Când locuiam sub linia Mason-Dixon, reuşeam să ţin pasul, dar după ce m-am mutat aici, la urşii polari, şi am aflat că eram mult mai implicată în Lumea Reală decât mi-aş fi închipuit, nu prea am mai avut timp şi de operaţiuni de îndepărtare a părului de prisos.

Mi-am spus totuşi că aş putea să-mi fac puţin timp de acum înainte. Obrajii îmi ardeau atât de tare, încât mă miram că nu-mi ieşeau aburi din piele.

— Dru.

Făcu doi paşi spre mine, strivind covorul sub bocanci.

— N-am avut timp pentru multe detalii, îţi dai şi tu seama, nu?

Mi-am împreunat mâinile pe piept. Măiculiţă, ce frig s-a făcut deodată aici! Şi oare Christophe mirosea şi înainte aşa de bine? Era oare apă de colonie? Apă de toaletă cu miros de plăcintă de Crăciun?

— Da, cred şi eu, am spus într-un final.

E adevărat că nu fusese timp să stai să iei notiţe, dar tot ar fi putut să-mi spună câte ceva.

Oare l-aş fi crezut? Tot ce trebuia să fac acum era să mă uit în jur, prin camera asta cochetă, şi să mă gândesc la gratiile de la celelalte ferestre. Sau la prima Restricţie, când clopoţelul a sunat şi toţi au sărit la posturile lor şi Dylan m-a târât în camera asta şi mi-a spus să încui uşa.

„Dar de ce?” Voisem neapărat să aflu şi Dylan îmi arătase dinţii, colţii care se curbau în jos când începea transformarea. Pentru că ăsta nu e un exerciţiu”, spusese el. „Şi tu eşti cea pentru care noi vom muri dacă reuşesc să treacă de apărarea exterioară. Acum încuie uşa”.

Christophe scutură din nou din cap. Stropii de apă zburară ca nişte nestemate.

— Mi-ar prinde bine un prosop, Dru.

— Ok.

Am păşit apăsat cu picioarele goale spre uşa dintre două rafturi de cărţi. Aveam baie proprie, în timp ce băieţii din dormitoarele comune trebuiau să se mulţumească cu baia la comun. Şi încă nu-mi dădusem seama cine făcea curăţenie, deşi baia mea nu era nici pe departe la fel de murdară ca grotele de jos. Dar

nici eu nu făceam prea multă mizerie.

Cel puţin atât învăţasem din traiul cu tata.

Şi prosoapele erau albastre şi puţin uzate. Erau de un albastru aprins, ca cerul de vară. Culoarea maşinii noastre, culoarea ochilor tatii, mai calzi decât ai lui Christophe, chiar şi când erau injectaţi după o noapte în care băuse Beam sau când era „într-o dispoziţie a naibii de proastă”, cum spunea el.

A trebuit să mă opresc şi să respir adânc. Pe lângă senzaţia de panică nebună de a nu fi abandonată din nou, mă încerca un sentiment puternic de uşurare, la fel de viu ca pictura în ulei. Era o senzaţie familiară – uşurarea pe care o simţeam de fiecare dată când tata se întorcea să mă ia cu el.

Acum ce anume mă făcea să mă simt uşurată? Nimic, cu excepţia faptului că cineva venise după mine. Când îţi petreci viaţa aşteptând să vină cineva să te ia ca pe o carte de la bibliotecă sau ca pe un bagaj, intensitatea senzaţiei de uşurare devine puţin ridicolă.

Dar cel puţin Christophe nu uitase de mine.

Am înşfăcat un prosop mare de baie şi am ieşit. Christophe nu se mişcase din loc. Se holba la rafturile goale cu o expresie ciudată pe chip. Încercasem să le

mai umplu cu câteva bibelouri – inclusiv un elefant de sticlă albastru cu trompa ridicată – pe care le aşezasem pe diverse rafturi. Cărţile, CD-urile, saltelele mele – toate erau în maşină. Nimic din ce era aici nu-mi aparţinea. Nici măcar nu mirosea prea bine – când o încăpere n-a mai fost locuită o vreme, îţi dai seama. Şi aerul miroase a stătut. Când te muţi undeva unde nimeni nu a mai respirat de ceva vreme e ca şi cum ai încerca nişte pantofi care nu-ţi vin prea bine, dar care speri că o să se lase.

Însă în cazul pantofilor nu e valabil. Şi eu n-am stat niciodată prea mult într-o casă atât de ostilă, şi nu ştiu dacă şi casele se destind cu vremea.

Totuşi, începeam să cad la pace cu unele bibelouri. Acum nu mi se mai părea că afişau o atitudine dezaprobatoare, de mimoze, şi începeau să se obişnuiască cu mine. Şi când mă întorceam de la cantină, cel puţin mirosea din ce în ce mai mult a cameră de hotel, în loc să miroasă a criptă.

— Poftim.

I-am aruncat prosopul lui Christophe, iar el îl prinse cu o mişcare scurtă şi precisă.

— Să aud ce ai de spus.

— Şi dacă am venit doar să te văd?

Îşi frecă părul, se şterse pe faţă şi pe mâini. Jacheta scârţâi puţin. Avea mâinile ude şi am văzut dâre adânci şi roşii şiroind care îi traversau palmele şi îi crestau încheieturile degetelor. Şi-a scuturat mâna. Degetele îşi recăpătaseră culoarea lor albă şi erau din nou perfecte când ridică un deget şi îl examină critic, dând aerul afară din piept.

Inima mea fâlfâi ciudat.

— Zău aşa! N-ai fi aşteptat atât dacă îţi doreai aşa de mult să mă vezi.

Şi nu te-ai strecura pe fereastra camerei mele dacă ar fi totul în regulă. Am găsit o cămaşă mare de flanel în carouri pe care o luase Graves într-una din sesiunile lui de cumpărături şi mi-o pusesem pe mine, chinuindu-mă pe bâjbâite să mă închei la nasturi. Mirosea vag a fum de ţigară, a băiat şi săpun odorizant tare. Un alt val straniu de uşurare mă străbătu.

— Pe unde ai fost, de fapt? Ai venit cu maşina până aici? Eşti bine?

— Da, sunt bine. Sunt impresionat că-ţi pasă.

Se frecă după ureche şi rânji ca o pisică. Şuviţele blonde care îi jucau prin păr păreau mai închise la culoare din cauza părului ud, dar încă erau vizibile. Îşi

dădu şi el haina jos şi căuta din priviri un loc unde să o pună. I-am arătat cu degetul scaunul de la calculator care scârţâia şi el o puse pe spatarul lui. I se văzură muşchii mişcându-se sub puloverul subţire şi negru cu anchior.

Am întors privirea spre draperiile trase bine peste geam. Era destul de întuneric înăuntru şi mă bucura lucrul ăsta.

Dar erau destule alte motive pentru care să nu mă încânte faptul că era întuneric. Am aprins veioza de la capătul patului – un exemplar antic, de alamă, cu un abajur albastru de sticlă colorată – şi când m-am întors, l-am surprins pe Christophe uitându-se la mine. Ochii lui erau chiar mai albaştri decât camera, dar ciudat de decoloraţi.

Ochi ce aminteau de iarnă.

— Până la urmă, câţi ani ai?

Nu mi-am pus mâinile în sân, dar am luat din nou cuţitaşul în mână. N-am încercat să împing lama la loc, ci doar l-am ţinut lejer.

Mă făcea să mă simt mai bine. Părul îmi stătea ciufulit în toate direcţiile şi boxerii îmi stăteau ciudat pe mine, dar cel puţin mă simţeam echipată să fac faţă situaţiei dacă ţineam cuţitul în mână.

De ce? El n-are de gând să-mi facă rău. Senzaţia de uşurare explodă din nou în pieptul meu, dar sub ea se iţea capul pleşuv al fricii. Acum ştiam de ce era în stare un djamphir.

Era o dovadă de prostie să nu-ţi fie frică de ei.

Christophe rămase nemişcat. Se uita fix la coşul pieptului meu, unde lucea medalionul mamei mele. Când m-am mişcat puţin ca să-mi închid cămaşa la gât, privirea lui se mută în sfârşit pe faţa mea. Obrajii îmi ardeau ca nişte ochiuri de aragaz.

— Sunt puţin mai mare ca tine, Dru.

Aruncă din nou o privire rapidă prin cameră, de parcă se aştepta să fie cineva care să se ascundă în întuneric.

— Camera asta îmi aduce aminte de a mamei tale. Ea a fost ultima svetocha pe care am reuşit să o salvăm.

Poftim, spunea tonul lui. Asta îţi răspunde la întrebarea pe care voiai să o pui de fapt? Scutură prosopul şi aruncă din nou o privire în jur. O adiere cu miros de plăcintă de mere mă atinse pe obraz.

— Ea avea o grămadă de cărţi. Probabil că sunt puse la păstrare undeva. Pe tine te aşteaptă.

Mâna mea dădu să se ridice. Voiam să ating

medalionul mamei. M-am abţinut însă.

— Ei nu vor să mă antreneze.

Mi-am dat drumul la gură şi am încercat să nu mă smiorcăi. Ai spus că o să se ocupe de mine. Nici vorbă de antrenament de luptă sau ceva de genul ăsta, mă tratează de parcă aş fi…

— De sticlă? Înclină capul într-o parte. Pielea lui udată de ploaie era perfectă, ca o mătase umedă.

— De parcă ai fi fragilă? Valoroasă? Se poate şi mai rău, milna.

Nu şi din perspectiva mea.

— Uite care-i treaba, n-o să progresez cu nimic dacă or să mă trateze în continuare ca pe o…

Nici măcar nu l-am văzut când s-a mişcat. Într-o fracţiune de secundă traversă camera, cu prosopul în mână şi capul ridicat. În secunda următoare, m-am trezit nas în nas cu el, şi o adiere caldă cu miros de mere şi de condimente îmi trecu prin păr şi mă atinse pe obraz.

Am căzut jumătate pe spate, agitând cuţitul în aer. Nişte chingi calde de oţel îmi cuprinseră încheieturile şi le răsuci. Braţul mă săgetă de durere, cuţitul îmi fu smuls din degetele care deodată deveniră inerte şi genunchii mi se îndoiră.

Mă apucă cu cealaltă mână de ceafa, de sub păr. Umărul meu se răsuci, străpuns de durere, în timp ce se contorsiona într-un fel pentru care nu era anatomic construit.

Mişcă, Dru! Vocea tatălui meu îmi răsuna din nou în cap. Nu era decât o cale de scăpare şi aşa am procedat – m-am aplecat înainte, făcându-mi avânt ca să lovesc cu piciorul din răsucire. Umărul meu trosni puternic şi fu străbătut de o durere ascuţită când degetele lui Christophe îl slăbiră din strânsoare. L-am nimerit cu piciorul gol în genunchi şi am apăsat călcâiul. A fost o lovitură bună şi Christophe scoase un sunet scurt şi ascuţit, ca un râs.

Am aterizat pe podea şi m-am rostogolit, ridicându-mă în poziţia ghemuit. Cuţitul nu se vedea nicăieri şi Christophe îşi îndoi piciorul puţin, scuturându-l. Ar fi trebuit să arate caraghios într-un singur picior, dar semăna cu o felină care dă din labă. Restul corpului era într-un echilibru perfect.

Rămâi jos, la pământ! Dacă vine spre tine, ai mai multe şanse să-l pui la pământ. Am aruncat o privire spre uşă. Nu se întrezărea niciun ajutor de acolo – m-ar fi costat prea multe secunde preţioase ca să descui uşa, să deschid zăvorul şi să dau lanţul jos.

— Bun, zise el. Cauţi o cale de ieşire, căci sunt prea rapid. Foarte bine. Dar eu sunt deja aici şi tu n-ai nicio armă, milna. Ce faci în cazul ăsta?

Să crezi tu că n-am nicio armă. Mereu se găseşte câte o armă. M-am uitat în jur, dar n-am găsit decât bibelouri cu care puteam să arunc în el. Am auzit din nou un fâlfâit înăbuşit de aripi. Făceau să vibreze aerul din cameră. Părul mi se ridică uşor într-o adiere, care părea să se fi iscat din senin şi am rămas nemişcată.

Aproape că mă aşteptam să văd bufniţa bunicii. Dar nu se întâmplă nimic. M-am uitat cu luare de seamă la Christophe.

— Ia uite la ea! zise Christophe şi dădu din cap.

Părul îi devenea lins şi negru pe măsură ce începea să se transforme. Poţi să ai o transformare fadă sau una foarte expresivă, iar cele care presupun luarea altei forme – de obicei a unui animal pe care nu poate să-l vadă nimeni altcineva – sunt cele mai puternice.

De aici venea şi foamea de sânge. Exista în adâncul tău ceva întunecat care te făcea să o iei razna când îţi mirosea a sânge.

Christophe se lăsă jos, încet, pe vine. Se sprijinea

într-o mâna cu degetele răsfirate de covor ca să-şi păstreze echilibrul şi nu mă slăbea deloc din ochi.

— Eşti foarte aproape de maturizare, Dru. Ai un talent înnăscut de netăgăduit, mai ales când eşti într-o stare de apogeu emoţional. Dar nu poţi să mizezi pe asta. E posibil nu fi fost primită la sesiunile de lupte pentru că cei de aici pregătesc un program personalizat pentru tine sau caută să aducă profesori. Sau poate din alte motive.

Ceva îmi spunea că el era mai mult de părerea că erau alte motive. Tot nu-mi spunea ce ştia sau ce presupunea.

— Dylan mi-a spus că din cauză că nu te-ai întors tu. Nu m-am relaxat. Nici el. Tensiunea se simţea între noi, o căldura pe care nu ştiam s-o descriu şi care-mi trecea prin oase.

— Ah, Dylan! Ce mai face el?

— Zâmbetul care se aşternu pe chipul lui nu era deloc plăcut, era ca rânjetul unei pisici în faţa unei găuri de şoareci.

— Ţi-a spus că a fost îndrăgostit de ea?

— Hm? Ce spui acolo?

— Toţi am fost. Mama ta a fost o clipă de lumină. Sergej a răpit-o, deşi nu înainte să ne părăsească ea

de bunăvoie. Toţi am fost…

Se îndreptă de spate încet, învârtea cuţitul pe degete şi lama argintată a lui îmi fugi prin faţa ochilor într-o serie complexă de semicercuri când îşi mişcă mâna.

— Ajunge pentru azi, Dru. Poţi să te ridici.

Am rămas pe loc. Era mai mult decât reuşisem să scot de la oricine altcineva şi, în plus, nu aveam încredere că nu o să sară din nou la mine doar ca să dovedească ceva.

Ar fi trebuit să fiu mai înspăimântată. Dar nu eram, în ciuda faptului că inima îmi bubuia destul de tare, încât să am senzaţia că îmi iese prin gât. Mi-am recăpătat suflul cu icnituri mici şi răguşite şi simţeam furnicături în tot corpul din cauza adrenalinei.

Era prima dată de când ajunsesem aici când mă simţeam cu adevărat trează şi vie, la un nivel rezonabil, iar nu amorţită şi îngrozită.

— Încăpăţânată ca de obicei.

Oftă şi azvârli cuţitul la loc, pe noptieră. Acesta zăngăni lovindu-se de suportul veiozei.

— Mai am cam jumătate de oră până pot să plec. N-am de gând să-mi pierd timpul aruncându-te de colo-colo prin cameră.

— Măi să fie, îţi mulţumesc.

Nu puteam să fiu mai sarcastică, dar eram dispusă să încerc. Acum respiram regulat.

— Atunci pentru ce ai venit? Să-mi faci o vizită de curtoazie?

Îmi ploua în gură. Christophe mirosea a prăjituri. Prăjituri cu scorţişoară şi puţină umplutură de mere.

Dar stomacul mi se strânsese rău de tot. Faptul că intrase pe fereastră şi chestia cu „mai am o jumătate de oră până pot să plec” nu dădeau adunate niciun rezultat bun. Măcar atât m-am prins şi eu.

Se dusese toată distracţia. Acum Christophe arăta mult mai bătrân, deodată, deşi nu se schimbase la faţă.

— Să te văd şi să mă asigur că eşti în siguranţă.

Măi să fie, ce drăguţ din partea ta! Inima îmi fâlfâi din nou. Mi-am pus genunchii la treabă şi m-am forţat să mă ridic. Umărul mă durea crunt.

— Nu vor nici măcar să mă lase să ies afară singură.

— Nu ce e afară mă îngrijorează pe mine prea mult.

Christophe oftă. Puloverul i se lipise de corp şi blugii erau îmbibaţi cu apă, mai ales genunchii. Ceea

ce ridică o altă întrebare.

— Şi cum ai reuşit să ajungi la geamul meu, până la urma? Şi ce anume te îngrijorează aici, în interior?

— Aici există un trădător.

Se uită spre pat şi se văzu pe faţa lui că hotărî să nu se aşeze şi îşi întinse mâinile într-un gest curios de neajutorare.

— E cineva care i-a divulgat lui Sergej amplasamentul unei case sigure aprobate de Ordin, chiar una despre care nici eu nu trebuia să ştiu. Ceea ce, din întâmplare, a făcut posibil ca el să ne aştepte pe amândoi.

Am încercat să nu mă cutremur la acest gând. Christophe intrând prin ruinele zidului direct de pe capota camionetei, exact ca Superman. Graves la volan, îngrozit, ţinându-se cu amândouă mâinile de el. Şi eu, care aproape mă înecam în ochii întunecaţi şi uleioşi ai lui Sergej.

— Dar l-am cotonogit bine de tot, nu? Chiar dacă cineva a divulgat informaţia. Şi…

Christophe clătină din cap şi preţ de o clipă pe chip i se citi tristeţe. Făcu o mişcare şi eu am tresărit, dar el se îndreptă spre scaunul din faţa calculatorului şi se aşeză pe el. Scaunul scârţâi uşor.

— A fost scor egal, Dru. Cu greu se poate spune şi atât.

Dacă nu ar fi fost ziuă, dacă Juan şi ceilalţi nu mi-ar fi dat mie crezare mai degrabă decât unei directive de la conducere, dacă prietenul tău nu ar fi avut încredere în mine, dacă tu nu te-ai fi luptat deja cu Sergej cu mai multă dibăcie şi putere decât s-ar fi aşteptat oricine, şi dacă, şi dacă, şi dacă… Ai fi murit.

Îşi dezveli buzele gata să mârâie, dar se potoli imediat, aşa de repede încât aş fi putut la fel de bine să fie doar în mintea mea. Te-aş fi pierdut.

O spuse de parcă doar ce-şi dăduse seama de acest lucru.

În cameră se lăsă din nou o tăcere stingheră, apăsătoare, care făcu lumina filtrată de ploaie să pară şi mai stinsă. M-am holbat la el.

— Şi tu n-ar trebui să fii aici. Trase adânc aer în piept. Am presupus că o să fii trimisă la Şcoala principală. Nu ştiu cum ai ajuns în instituţia asta satelit, printre… printre genul ăsta de oameni.

Păi aveam deja răspunsul la întrebarea asta – aceasta nu era singura Şcoală. Dar ce tot spunea acolo?

— Ce gen? Vârcolaci? Să ştii că sunt şi djamphiri

aici.

— Nu contează. Poate că… poate că au hotărât că ai fi mai în siguranţă la o şcoală mai mică. Şi asta îmi înlesneşte mie treburile.

— Ce fel de treburi?

Chiar şi mie îmi păream suspicioasă. Obrajii îmi luaseră din nou foc şi nu-mi simţeam genunchii prea stabili.

— Cum ar fi să o supraveghez pe vrăbiuţa mea care nu ştie să-şi poarte de grijă până ajunge la maturitate. Şcoala asta mi-e destul de cunoscută. Şi nu, mama ta n-a fost niciodată aici.

Mersi, Christophe. Însă nu te-am întrebat. Dar în adâncul sufletului mă simţeam bine că aflasem. Se lăsă din nou un moment jenant de tăcere. Am încercat să nu ridic din umeri.

— Şi ce altceva nu mi-ai mai spus?

— Nimic important. Nimic de o importanţă vitală. Vrei să vorbesc?

Puse bărbia în piept şi se uită fix la mine.

— Atunci, milna, vino la picioarele mele şi ascultă. N-avem mult timp. Şi am ceva să-ţi dau.

Capitolul 5

Stăteam pe pat, ţinându-mi genunchii la piept. Din când în când mă mai mişcăm ca să nu-mi amorţească picioarele. Dar în cea mai mare parte a timpului stăteam şi mă holbam la lumina cenuşie de afară care îmbrăca fereastra. Acum ploua cu măzăriche în rafale. Christophe ieşise pe fereastră şi se făcuse pur şi simplu nevăzut, deşi traversasem camera în fugă şi scosesem capul pe fereastră ca o tâmpită, să mă uit după el.

Lăsase în urmă un iz de plăcintă caldă de mere, urme de picioare pe covor, un prosop ud leoarcă cu pete de rugină, un scaun îmbibat de apă… şi cele două chestii de lemn.

Ce sunt, săbii de antrenament? Am atins mânerul uneia dintre ele. Era cald, iar lemnul uzat şi uleios se înnegrise de cât fusese folosit. Era foarte tare şi avea granulaţie fină.

Nu. Christophe atinsese şi el mânerul unei săbii, exact aşa cum făceam eu acum şi îşi plimbase degetele uşor peste curburi. Astea sunt malaika, făcute din gherghin. Nu sunt pentru antrenamente. Sunt făcute pentru a omorî creaturile care ies la

plimbare noaptea şi au fost create pentru mâinile unei svetocha. Foarte puţini djamphiri mai cunosc tainele folosirii sabiei tradiţionale a kouroilor.

Dar cum poţi să te ajuţi de nişte săbii de lemn? Lungi, uşor curbate, cu lamele ciudate, de forma unei frunze. Arată de parcă ar fi fost scoase dintr-un film cu arte marţiale cu buget mare, ca cele pe care le-am văzut de sute de ori la tv, noaptea târziu de tot, când îl aşteptam pe tata să se întoarcă acasă.

M-am cutremurat la acest gând. Era mult mai uşor şi mai plăcut să mă gândesc la vocea măsurată şi calmă a lui Christophe.

Gherghinul este mortal pentru nosferatu, mai ales când e mânuit de un kouroi. Şi atunci, gândeşte-te cum e când e mânuit de tine. Fii cuminte şi o să înveţi să le foloseşti. Când n-o să mai fie aşa de periculos şi eu o să mă întorc.

Şi le lăsase acolo. Arme. Or fi fost ele din lemn, dar marginile lor erau al naibii de ascuţite. Ca să dovedească lucrul ăsta, Christophe îşi tăiase puţin din păr. Cârlionţul mic de păr castaniu cu şuviţe blonde zăcea pe noptieră, lângă cuţit.

— Un suvenir, spusese el, ca să ştii că mă întorc.

Şi eu mă înroşisem din nou, ca o idioată. Era

absurd de reconfortant gândul că cineva avea să se întoarcă la mine. Acum că pierdusem tot şi nu mai aveam pe nimeni.

M-am uitat la săbii. Dogoarea din obraji mi se stingea şi-mi cobora din nou pe gât ca să mi se pună în piept, lângă ghemul de acid. Medalionul era un punct cald pe stern.

Lumina slabă şi cenuşie mângâia fiecare curbură a săbiilor. Părea că acolo era locul lor, pe pat, pe cuvertura de catifea şifonată. Cel puţin, păreau că se integrau mai bine decât mine. Pe unul din genunchii mei neepilaţi era o zgaibă nouă şi pe celălalt picior aveam o pată roşie de la covor.

Se însera când m-am ridicat. Picioarele îmi erau puţin nesigure, căci stătusem mult timp ghemuită în pat. Am dus una dintre săbiile de lemn în baie. Deasupra chiuvetei era o oglindă, una mare şi bună. Şi lumina din baie era bună, aurie şi calda, emanată de becurile prăfuite şi îmi juca prin părul încâlcit şi peste cearcănele de sub ochi.

Eram doar o adolescentă obişnuită, deşirată şi stângace. Pometii erau prea mari pentru faţa mea, şi ochii albaştri aveau altă nuanţă decât ai lui

Christophe. Ochii erau în întregime ai tatii, până la firişoarele fine, movulii, din iris. Parul îl moştenisem de la mama, dar fără lucirea cârlionţilor ei. Buclele mele se încâlciseră în toate direcţiile, dar nu îmi mai stătea electrizat ca înainte.

Nu mai aveam coşuri pe faţă. Presupun că baia era cauza. Nici măcar nu aveam puterea să mă bucur pentru asta.

Eram prea albă la faţă, de o paloare cadaverică. Cu cearcănele de sub ochi şi petele roşii din obraji, arătam ca o stafie.

Şi se presupune că ştiu cum arată stafiile, că doar am întâlnit câteva la viaţa mea.

Am ridicat sabia, i-am îndoit lama curbată şi i-am dat drumul la loc.

Malaika, am şoptit.

Chiar părea că aici îi era locul. Alături de catifea, satin şi piatra ciobită.

Dar nu era şi locul meu. Cearcănele de sub ochi erau amintirea vânătăilor. Buza de sus era prea subţire, cea de jos prea groasă, nasul prea lung şi părul era o cauză pierdută.

— Cămaşa în carouri era un amestec ţipător de roşu, galben şi verde şi boxerii în care dormeam aveau

imprimeu cu pinguini. Încă îmi intrau în fund.

Mda. N-aveam şanse să câştig vreodată vreun concurs de frumuseţe.

Şi totuşi eram dură, nu? Puteam să fiu cercetaşul tatălui meu, indiferent în ce operaţiune de exterminare era implicat. Îl scăpasem pe Graves de un vârcolac turbat şi îl scosesem dintr-un mall gol, prin viscol, şi îl înfruntasem singură pe Sergej, fără frică. Şi ce dacă am avut nevoie de cineva care să mă salveze? Tot am făcut câteva runde cu el, l-am împuşcat în cap şi am reuşit să ies vie din încăierare.

Tata. Şi bunica. Şi mama. Toţi au murit.

Mi se puse un nod în gât, prea fierbinte şi aspru ca să fie lacrimi. Doar eu mai rămăsesem.

Dacă eşti fată cuminte, mergi la ore indiferent cât de plictisitoare ţi s-ar părea şi eşti cu urechile ciulite, o să te învăţ cum să le foloseşti. Mama ta era o maestră în arta mânuirii malaikăi. Nu ştiu de ce nu şi le-a luat cu ea când a plecat.

Atinsese din nou unul din mânere. Degetele lui erau ciudat de delicate şi colţurile gurii lăsate în jos, a tristeţe.

Săbiile pe care le-a folosit ea sunt puse la loc sigur. Când o să fii pregătită, sunt ale tale.

Mi se tăie răsuflarea. M-am lăsat purtată de amintirea mamei. Era cea mai dureroasă dintre toate, pentru că… pur şi simplu aşa era.

Părul ei mirosea mereu a căldură şi parfum proaspăt. Îmi aminteam faţa ei în formă de inimă şi graţia fiecărui gest, oricât de mic. Ochii ei negri şi poza ei pe care o ţinea tata în portofel, cu un punct lucios care se formase pe coperta de plastic în dreptul feţei.

Locul acela lucios era şi acum, doar că poza dispăruse. Dacă aş fi scotocit după portofelul lui, aş fi găsit coperta de plastic goală şi locul lucios pe care îl mângâiam mereu când scoteam o bancnotă de douăzeci sau de cincizeci. Dacă mă uitam lung, probabil că aş fi putut să văd liniile şi curbele chipului ei de odinioară.

Of, Doamne! Am alungat amintirea care voia să iasă la suprafaţă, dar nu destul de repede. Nu poţi niciodată să alungi un gând destul de repede. Un lucru care doare mereu apuca să împlânte cuţitul până să pui repede capacul şi să-l alungi.

O să jucăm un joc, Dru. Mă ascunsese într-o debara şi ieşise afară să se lupte cu Sergej. Tata mă lăsase acasă şi se dusese să-l înfrunte pe Sergej

singur. Bunica încercase să rămână alături de mine, dar bătrâneţea o răpusese. O lăsaseră puterile, corpul îi cedase, şi era evident că nu-i plăcea deloc ideea că pleacă şi mă lasă. Se ţinuse ea ţeapănă toată vara, dar primul val de vânt rece care veni în vale fusese prea mult pentru ea, şi apoi spitalul…

Iar îmi venea în minte o amintire dureroasă. Am expirat lung şi încet, ca şi cum aş fi încercat să scap de o contracţie musculară. Nu mă ajută prea mult. Crampa era undeva înăuntru, într-un loc unde nu poate să ajungă efectul unei respiraţii profunde.

Eu nu eram la fel de drăguţă ca mama sau la fel de deşteapta ca tata. Nu eram pricepută la orice, ca ei. Eram doar o fată sfrijita care făcea pe rebela.

Mi-am întâlnit privirea în oglindă. Nu prea mă vedeam ţinând sabia de lemn în mână. Am ridicat-o cu stângăcie, ţinând-o drparte de trup, ca pe o bâtă de baseball de care mă temeam că o să mă muşte.

Eram doar eu. Dru.

Fata din oglindă zâmbea uşor, ceea ce presupun că însămna ca şi eu făceam la fel, deşi îmi simţeam faţa îngheţată. Am lăsat mâna jos, prudentă, lăsând sabia să se legene.

M-am întors la pat cu paşi apăsaţi şi am strecurat

săbiile sub volanul plin de praf al cuverturii, împreună cu portofelul tatii. Nu trebuia să spun nimănui de ele. Nu trebuia să spun nimănui că-l văzusem pe Christophe. Ba da, era o persoană căreia trebuia să-i spun. Dacă Graves nu ar fi prea ocupat să alerge de colo-colo cu noii lui prieteni, dacă aş putea să-l găsesc singur, ar putea să… ce ar putea să facă?

Era oare corect să-l împovărez şi pe el cu asta şi să-l rog să mă ajute să văd care e treaba şi cum să o rezolv?

Şi mai ales, nu trebuia să spun nimănui de însărcinarea pe care mi-o dăduse Christophe, care consta în a afla cine de la şcoală mă voia atât de mult moartă, încât îl trădase şi pe Christophe.

N-oi fi eu frumoasă, deşteaptă sau alte o grămadă de lucruri, dar sunt încăpăţânată şi dură.

Şi venise timpul să mă folosesc de ce aveam.

Capitolul 6

Rumoarea din cantină ajungea la mine în valuri. Fluierături dezaprobatoare, frânturi de conversaţii, râsete – toată lumea lua micul dejun. Am înfipt

furculiţa în ouăle jumări din farfuria pe care o aveam în faţă. Clatitele scoseseră aburi, atât erau de proaspete. Acum se răceau în farfurie.

La fel ca mine, zăceau acolo. Doar ce apusese soarele, cursul începea în patruzeci şi cinci de minute şi simţeam um imbold puternic să mă întorc în pat. Nu mi-a plăcut niciodată şcoala, dar eram hotărâtă să încep să fac ceva, chiar dacă asta însemna să îndur orele stupide de recuperare.

Dar să mă scol din pat, să mă îmbrac, să-mi fac cozi împletite la spate şi să suport atmosfera de la cantină, toate astea îmi puneau la grea încercare hotărârea. Umărul încă mai mai durea de la micul număr de tango cu Christophe, dar nu chiar aşa de rău. Băile alea făceau minuni.

Am văzut lângă mine umbra cuiva. De-abia m-am abţinut să nu tresar. Dar nu era decât un vârcolac tânăr şi blond, cu ochi negri şi un chip blând. Era palid la faţă şi ţinea tava atât de strâns, că i se albiseră încheieturile degetelor. Era atât de emoţionat, încât aveai impresia că va scăpa ceva din mână în secunda următoare.

Iar eu îi spoream şi mai mult emoţiile.

I-am văzut buzele mişcându-se, dar n-am auzit ce

spunea. Prin zarva din cantină, se auzea şuieratul perdelei de aburi care separa bufetul de mese.

— Poftim?

Furculiţa zăngăni în tavă. El tresări şi i se văzură umerii aduşi în faţă sub un pulover albastru tricotat în opturi. Era îngust în şolduri şi avea o constituţie cam fragilă pentru un vârcolac, dar manşetele suflecate ale puloverului lăsau la iveala muşchii lungi, încordaţi şi proeminenţi de pe antebraţe.

— Dibs, îndrugă el. Pe mine mă cheamă Dibs.

Am închis gura clămpănind.

Văzusem tipi timizi peste tot în Statele Unite, dar tipul ăsta era un caz grav. Conştiinţa mă mustră puternic.

Am împins scaunul de lângă mine.

— Salut, eu sunt Dru.

Se lumină la faţă de ai fi zis că doar ce-i dădusem un bilet de loto câştigător. Se aşeză pe scaun. Pe tavă avea un morman imens de carne crudă care atârna pe marginea farfuriei. Am văzut două biftecuri florentine şi un hamburgn răvăşit şi stomacul mi se întoarse pe dos. Am înghiţit în sec şi am întins mâna după cafea.

— Salut!

Se scărpină pe picior prin blugi şi rânji. Dinţii

albi îi stra luciră şi părul lui avea o lucire de unt. Probabil că fetele s-ar da în vânt după el – după el şi după ochii mari ca de cerb agitat.

— Eu, ăă… Salut.

— Bună.

Am luat o gură zdravănă de ouă jumări. Am încercat să nu mă uit la farfuria lui.

— Ia zi, care e treaba?

— Adică?

Părea sincer nedumerit.

— Nimeni nu vrea să vorbească cu mine. De ce ai venit aici? Ma bucuram că-mi ţinea cineva companie, mai ales că Graves nu se vedea pe nicăieri. Dar am experienţă. Am fost fata nou-venită prin şcolile din toată ţara. Nu trebuie să ai încredere niciodată în primul băiat care te abordează. Sau cel puţin, înveţi să-ţi dai seama cam ce-ar spera ei să scoată de la tipa nouă.

Bineînţeles, Graves fusese primul care mă abordase în Dakota. Nu ştiam prea bine ce să cred. Probabil că fusese un noroc. Poate.

Nu şi pentru el însă, de vreme ce a fost muşcat şi a ajuns aici.

— Păreai singură.

Se aplecă peste farfurie, aproape atingând carnea cu degetele lui lungi.

— Şi au pus pariu că n-am tupeu s-o fac, pentru că fac parte din supuşi. Câteodată trebuie să le mai arăţi că se înşală şi dominatorilor.

Supuşi?

Dominatori? Oh, Doamne!

— Eu… ăă… aşa m-am născut. Aşa sunt din naştere, nu după muşcătură. Supus.

Clipi.

— Nu ştii nimic despre chestia asta, nu? Graves spunea ca ştii o grămadă de lucruri, dar mai sunt chestii pe care nu le ştii.

— Aşa a zis, nu?

Am mai înfulecat o înghiţitură de ou. Dibs se mai destinse puţin.

— Şi ce-a mai zis Graves?

— Că dacă se pune cineva cu tine, o să-l provoace la luptă. A făcut-o chiar din prima zi când a venit aici, a dovedit că e un dominator. Doarme în patul de sus.

Deşi i se vedeau dinţii, expresia de pe chipul lui era blândă. Luă o bucată friptură şi muşcă din ea. Dinţii străpunseră carnea fără efort.

Măi să fie, ce lucruri interesante aflăm!

— Şi tu nu?

Mă jucam cu o dâră de sirop din farfurie, trecând dinţii furculiţei prin el şi făcând rotocoale.

— Sunt multe paturi, dar nu toţi vârcolacii dorm în câte unul. E complicat.

Mai luă o gură zdravănă. Dintr-o bucată de carne ţâşni puţin sânge şi mie mi se făcu greaţă.

Învaţă-te, Dru!

Dar mi-am adus aminte de dinţii unui vârcolac care sfâşiau carnea şi zdrobeau umărul lui Graves şi imaginea mă făcu să mă înverzesc din nou la faţă. Şi nu era tocmai verdele frumos de primăvară.

— Hei, câine!

Se auzi strigătul unui djamphir care trecu pe lângă noi – unul dintre prietenii lui Irving, un puşti zvelt, cu părul negru, îmbrăcat cu o cămaşă roşie şi cu blugi, cu un mers relaxat şi cu acea graţie ciudată specifică lor.

— De ce nu mănânci de pe jos? Pune-ţi farfuria jos!

Aruncă o privire dispreţuitoare din mers, elegant.

Dibs îşi băgă şi mai mult capul între umeri şi

mingea de acid din pieptul meu bolborosea ca şi cum scăpase ceva în ea. M-am dat cu scaunul în spate, cu picioarele încordate, gata să mă ridic, dar mâna lui Dibs mă apucă de încheietura cu o forţă surprinzătoare.

— Nu-l băga în seamă! şopti el acoperit de zarva din cantină. Nu înseamnă nimic.

Ba da. Înseamnă, am zis, încercând să-mi trag mâna. Ba înseamnă ceva.

Un murmur străbătu cantina. Am întors capul, fără să-l pierd din ochi pe djamphir. Acesta se aşează la masa lui Irving, unul dintre cele mai bune locuri din cantină şi începu să râdă. Şi prietenii lui râdeau. Coada mi se iovi de spate când m-am smucit încercând să mă eliberez din strânsoarea lui Dibs.

Memoria îmi servi numele djamphirului exact când îmi pregăteam pumnul. Sunt destul de sigură că-l chema Mark. Chiar are faţă de Mark. Ca să vezi!

— Uau! Tu chiar te ataci!

Râse timid şi nesigur.

— Nu-l băga în seamă! Eu nu sunt supărat, vezi? Dacă zici ceva n-o să işti decât probleme. Bagă capul la cutie!

Tensiunea se mai disipă puţin, dar nu mă părăsi

de tot. Îmi simţeam umerii încordaţi, ca şi cum aş fi avut o bară rigida de fier sub tricou şi hanorac, şi-mi trecuse toată pofta de mâncare.

Nu te pui cu ei, zise eliberându-mi, pe rând, degetele. Nu cu un vârcolac. N-o să-ţi facă ţie viaţa grea, ci mie, pricepi? Dar nu-ţi face griji. Dominatorii or să rezolve problema, mai devreme sau mai târziu. Aşa fac de fiecare dată.

— Doamne!

Am respirat lung. Glasul îmi tremura. Mă mai deranjase şi altă dată felul în care îl tratase Christophe pe Graves; de parcă era într-un fel necurat, impur. Cumva mai puţin. Mă deranjau şi aici diferenţele care se făceau – djamphirii erau în vârful lanţului trofic.

Crezusem că lucrurile aveau să fie un pic altfel aici. Crezusem că în Lumea Reală nu se jucau jocuri meschine, de liceeni. Dar şi aici era la fel. Era deprimant. Oare puteai să scapi vreodată de asta?

Şi să sar la bătaie în ziua când am hotărât să schimb foaia nu era o idee prea bună. Ar trebui să pornesc cu dreptul.

Dibs se uita la mine îngrijorat şi între sprâncenele lui aurii i se formă un şanţ vertical.

Semăna cu un retriever pe care l-am văzut odată, un câine scump care trăia într-un parc de rulote de lângă Pensacola. Felul în care îşi înclină capul într-o parte, mestecând în acelaşi timp, întărea şi mai mult asemănarea.

Hai să te scarpine mama după ureche. Cine e băiat cuminte? Hm înghiţit în sec, dezgustată de imagine. Eu nu eram ca ei, ca băieţii-djamphir frumoşi şi cu aere de superioritate. Eu nu m-am integrat de când mă ştiu în niciun grup.

Am băgat cu sete furculiţa în clătite, ca şi cum o înfigeam în faţa prostiei.

— Toţi se poartă aşa? Djamphirii, vreau să zic.

— Da. Cu excepţia ta, adică. A spus Graves că tu eşti altfel. A spus că tu…

— Salut, Dru!

Graves trase zdravăn de scaunul de lângă mine şi se aşeză pe el. Mirosea a aer rece şi a fum de ţigară, iar haina lui lungă şi neagră încă mai păstra din gerul de afară. Bujorii roşii de pe pomeţi îl prindeau de minune. Cercelul îi strălucea. La fel şi ochii, aruncau scântei.

— Dibs! Mă bucur să te văd, omule!

Dibs se opri atât de brusc din mestecat, încât m-

am mirat că nu şi-a retezat o bucată din limbă. Îşi făcu de lucru cu friptura din farfurie, trăgând cu dinţii de ea şi meste când-o, cu o expresie vinovată, de câine bătut.

— Aşadar faci parte dintre dominatori, nu? Frumos.

Am băgat din nou furculiţa în clătite. Pervers chiar.

— Tu eşti aia care leagă oamenii fedeleş, păpuşo.

Privirea lui Graves alunecă pe lângă a mea, o întâlni pe a lui Dibs şi se întoarse la mine.

— Ce s-a întâmplat?

Dibs ridică din umeri şi mai luă o gură zdravănă de carne.

Tonul meu autoritar dădea de înţeles că nu aveam chef să vorbesc prea mult despre subiect.

— Un djamphir tâmpit care s-a trezit să comenteze, atâta tot.

Am înfipt din nou furculiţa în clătită şi dinţii ei loviră cu putere farfuria:

— Trebuie să mă duc la ore…

— Te conduc eu – primul curs e comun. Mă bucur că te-ai hotărât să vii şi tu.

Părea foarte satisfăcut de el. Insuportabil de

satisfăcut. Zâmbea cu toată gura, atât de larg, încât i se formă şi o gropiţa în obrazul stâng. Acum nu mai avea aşa faţă de copil şi, ce vedeam oare, îi mijea barba neagră? În păr îi luceau margeluşe de apă – probabil că ploua afară.

Mda. Probabil că a ieşit afară să fumeze şi pe urmă s-a întors înăuntru şi…

Doamne! Am apucat strâns de marginile mesei cu amândouă mâinile. Furculiţa căzu pe masa din imitaţie de lemn.

Scrâşneam din dinţi atât de tare, încât mă durea maxilarul. Mai fusesem furioasă şi altă dată, de multe ori. O furie de copil. De data asta însă era un sentiment nou, care mă copleşea pe de-a întregul. Vedeam scântei roşii în colţurile ochilor şi mâna îmi trepida de dorinţa de a-i trage una să-i dispară zâmbetul ăla afurisit de pe faţă. Ce zic eu mâna! Tot trupul vibra de dorinţă!

— Opa!

Scaunul lui Dibs hârşâi pe parchet când se dădu în spate.

— Graves? îi miroase a sânge!

M-am cutremurat. Mă străbătu un tremur prin tot corpul. Ce naiba era în capul meu? Era Graves. El

era cam singurul meu prieten de aici. Chiar aveam de gând să sar la el? Şi pentru ce?

— N-are nimic.

Graves doar se uită la mine. Acum nu mai părea aşa de plin de sine, ci doar pus pe gânduri. Avea acelaşi chip familiar.

— Se mai enervează ea uneori un pic, dar n-are nimic. Nu-i aşa, Dru?

Şi cât ai zice peşte, furia se evaporă pur şi simplu, lăsând în urmă doar ghemul fierbinte şi acru care îmi bolborosea în piept. Mi-am recăpătat vocea.

— Aşa e. Mă mai enervez puţin.

Ce mă apucase? Ce fusese asta?

— Doamne!

Aveam vocea obosită şi respiram greu.

În cantină era ciudat de linişte. Din cauza tensiunii create de liniştea aceea aproape că mi-au pocnit urechile. Apoi m-am mai relaxat puţin.

— Eşti cu nervii întinşi la maximum.

Doar atât spuse Graves. Ar trebui să mai mănânci şi altceva. Vrei nişte şuncă?

Christophe mi-a făcut o vizită. Trebuie să vorbim. Cuvintele însă se evaporară pe buze. Dibs strivi ceva sub picioare, chiar lângă mine. Suna ca un os zdrobit

şi stomacul mi se mişcă ciudat.

— Hm, o să mă mulţumesc cu pâine prăjită.

Ca să-i dovedesc, am luat o jumătate de felie de pâine cu drojdie unsă cu unt. Era rece, dar am băgat-o în gură şi am muşcat zdravăn. Dinţii îmi zbârnâiră. Era un sentiment ciudat, de parcă până acum ar fi fost anesteziaţi cu novocainǎ. N-am avut niciodată nicio carie, dar îmi imaginez că aşa trebuie să fie.

Graves dădu din cap. O'umbră de uşurare i se citi în ochii verzi.

— Bine. După ore, ieşim să luăm burgeri. Vrei să-ţi aduc şi ţie?

Nu. O să se răcească pană ajungi aici. Nu vreau nimic cu grăsime, mersi.

— Poate că zilele astea o să te rog să-mi aduci un milk-shake. N-am mai băut de ceva timp.

Adică de când îmi cumpărase el unul în fast-food-ul de la mall şi mă întrebase ce păţisem. Amintirea ţâşni la suprafaţă, amestecată cu panică, şi am suspinat din nou.

— S-a făcut! Dacă te mai găsesc trează când mă întorc.

Parul îi căzu peste faţă când dădu din cap, iar şuviţele negre ca tăciunele îi veneau firesc. Pielea i se

curăţase şi nuanţa de caramel era uniformă şi îl prindea bine.

— Eşti sigură că nu vrei nişte şuncă?

Da, dacă mă mai găseşti trează când o să catadicseşti tu să te întorci? Nu, mersi. Am mai luat grăbită o gură de pâine prăjită în timp ce Dibs călcă pe alt os şi scoase un sunet vesel, ca un zbârnâit. Presupun că ar fi trebuit să fiu pregătită pentru aşa ceva. Una era să te simţi singură pentru că nu voia nimeni să stea cu tine la masă, şi cu totul altceva să stai lângă un vârcolac care înfulecă de zor.

— Nu, nu-mi trebuie. Serios.

Atât am reuşit să rostesc cu gura plină de pâine prăjită înmuiată şi unt congelat şi mi-am spus în sinea mea că aş face bine să mănânc până nu mi se răceşte mâncarea.

Poate că n-ar trebui să-i spun despre Christophe deloc. Am rumegat ideea până se auzi soneria care anunţa începutul primului curs şi o rumegam şi câteva ore mai târziu, când am adormit în lumina cenuşie de dinaintea zorilor. Graves nu apăru cu milkshake-ul. Dar nici nu pot să spun ca ma aşteptam să vină.

Da, pe cine crezi tu că minţi?

Capitolul 7

Cea de-a doua săptămână petrecută la şcoală se încheie cu un ger năprasnic. Temperaturile se prăbuşeau, mai ales noaptea, când stelele deveneau nişte puncte reci şi clare pe un cer gol, de cerneală. Gheaţa picura pe ferestre şi nu puteam nici măcar să mă simt uşurată că ceaţa constantă se retrăsese. Toţi vârcolacii se plângeau că vremea urâtă îi ţinea înăuntru. Şi credeţi-mă, dacă n-aţi fost niciodată închisă într-o cameră cu douăzeci de vârcolaci tineri şi nerăbdători, în timp ce un djamphir cu faţă de adolescent ţine un discurs monoton despre anatomia vampirilor, aţi pierdut o distracţie pe cinste.

O sală de clasă la şcoală nu e ca una obişnuită. Acestea sunt concave, de cele mai multe ori. Seamănă cu un castron. Profesorul stă pe fundul castronului, şi elevii stau pe bănci sau pe canapele aşezate în cercuri concentrice. La ora de istorie din prima parte a cursurilor erau canapele, ceea ce însemna că Graves stătea chiar lângă mine, aplecat în faţă, cu coatele sprijinite pe genunchi. Părea că şi el era atent, pe sub claia de păr vopsit negru care-i cădea peste faţă.

Nasul îi ieşea în afară şi avea bărbia încleştată. Veşnica lui haina neagră îl ţinea la umeri.

Dar concentrarea din ochii lui verzi era ceva nou. Nu-l mai văzusem până acum concentrându-se cu atâta îndârjire.

Încă îmi mai părea rău că-l implicasem şi pe el în toată povestea asta.

Tot lângă mine, de cealaltă parte, stătea rezemat cel de-al doilea elev-djamphir din sală, fără să mă atingă, şi-şi lua notiţe într-un carneţel cu foi galbene liniate. Era Irving, şi avea parul creţ puţin lins pe spate. Părea că mă iertase pentru încăierare. Nu părea genul care să poarte ranchiună.

Slavă Domnului, prietenul lui cu tricou roşu nu era aici! Toţi erau proaspăt duşaţi şi aşteptau cu entuziasm să înceapă primul curs din seara respectivă. Era atât de frig, că mâncotoşmănasem bine de tot. Aveam pe mine un tricou, flanela lui Graves şi un pulover albastru din lână. Aş fi preferat ma plimb prin faţa sălii de arme, dar cel puţin cursul era despre ceva de care nu mai auzisem până acum. Profesorul azvârlise manualul cât colo şi ne preda ceva nou.

— Când un vârcolac atacă, ţinta principală e de

obicei abdomenul expus.

Instructorul, un djamphir palid şi blond, nu se mai holba la mine ca înainte. Se mai oprea totuşi din când în când simi arunca câte o privire, încremenind preţ de câteva secunde. Era ciudat. Asta îl face pe wampyr să sângereze şi mai are şi avantajul că lasă o dâră de sânge în cazul în care creatura scapă.

Irving ridică mâna.

— De ce să nu ţintească gâtul?

Părea genul de elev isteţ, care îi oferă profesorului un subiect de dezbatere. Ochii îi luceau şi se aplecă în faţă.

— Ghearele vârcolacilor sunt mai tari decât multe alte arme.

— Bună întrebare, încuviinţă profesorul.

Încă nu-mi dădusem seama cum îl chema.

— Ştie cineva?

Un vârcolac lăţos, cu părul negru, cocoţat tocmai în rândurile din spate, luă cuvântul.

— Gâtul e o ţintă prea mică.

Buza de sus i se ridică o clipă şi i se văzură dinţii scânteind.

— Şi, în plus, trebuie să te apropii prea mult de creatură. O distanţă de un braţ e mai sigură.

— Şi?

Profesorul ridică din sprânceană. Nimeni nu spuse nimic.

Am ridicat şi eu mâna într-o doară. Imediat toţi ochii din încăpere se fixară asupra mea.

— Da?

Acum nu se mai simţea sarcasmul în vocea blondului, ci se uita cu luare de seamă la mine, ridicând din sprâncene.

Oh, Dumnezeule! O să mă simt ca o proastă. Inima îmi bubuia.

— Şi pentru că vârcolacii luptă în haită? M-am hazardat eu. N-am văzut eu prea multe, dar par să se descurce destul de bine când luptă ca o echipă. Cred că djam-djamphirii… m-am bâlbâit eu din cauza emoţiilor, simţindu-mă imediat ca o dobitoacă, ei bine, nu-i văd colaborând prea mult, nu în astfel de cazuri.

— Foarte bine! Profesorul zâmbea larg, de parcă îi făcusem cine ştie ce bucurie mare. Ţintirea abdomenului e o strategie cu rezultate mai bune în cazul în care creatura e distrasă de ceilalţi membri ai echipei. Ce alte strategii de distragere a atenţiei unui vampir mai există?

Mă simţeam de parcă tocmai câştigasem un

premiu. Şi acum era vorba despre ceva real. Nu ca o oră stupidă de istorie unde oricum nu ţi se spune adevărul, ci doar colajul obişnuit de minciuni aprobate de cei de sus ca să sece de interes absolut orice.

Nu, acum era vorba despre Lumea Reală. De câte ori nu i-am spus tatălui meu că liceul nu mă pregătea pentru nimic? Discutasem de multe ori chestia asta.

Amintirea tatii mă durea, aşa că am încercat să mă gândesc la altceva. Acum îmi părea rău că trăgeam tot timpul chiulul de la ore şi că mă certam cu el. Poate dacă n-aş fi…

Nici la asta nu voiam să mă gândesc intens. Mi-am bombat puţin pieptul.

Graves îmi aruncă o privire indescifrabilă. Nu se obosi să ridice mâna.

— Sânge, spuse el.

Cuvântul tulbură atmosfera. Parcă ai fi aruncat o piatră într-un heleşteu.

— Dacă verşi o cantitate destul de mare, animalele o iau razna.

Un murmur străbătu sala. Irving se foi neliniştit lângă mine. Canapeaua scârţâi. Gura profesorului avu un spasm ciudat. Nu-l ţintui pe Graves cu o privire înveninată, dar nici mult nu mai avea.

— E vorba de foamea de sânge.

— Mai degrabă de sete. Irving se foi din nou. Aveam impresia că încerca să atragă atenţia profesorului.

— Şi de ce îi spunem foame, până la urmă?

— Ca să dea bine, să o cosmetizăm? sugeră Graves cu glas suav.

M-am prins puţin cam târziu de ce voia să facă. Profesorul încremeni pur şi simplu.

— Oh, Doamne sfintei iar începem. Am oftat în sinea mea şi am aruncat o întrebare pe care nu aş fi pus-o dacă n-aş fi vrut să distrag atenţia tuturor.

— Ce vreau eu să ştiu e de ce nu o simt şi eu. Şi chiar îi face pe vampiri să o ia razna?

M-am foit şi cotul meu îl lovi cu putere pe Graves în coaste. Speram să nu creadă că o făcusem intenţionat.

Se lăsă din nou tăcerea. Începeam să mă obişnuiesc cu felul în care se lăsa tăcerea de câte on puneam o întrebare stupidă. Cel puţin începusem să învăţ de câteva zile, chiar dacă Educaţia civică şi deprindrea artei transformării erau pierdere totală de vreme.

Poate că nu era aşa de rău.

Blondinul părea uşurat, dar tot îi arunca o privire lui Graves. Apoi se uită la mine şi pot să jur că am văzut o licărire de mânie în ochii lui.

— Unele svetocha simt foamea de sânge, dar doar după maturizare. Şi da, chiar şi o mică cantitate de lichid vital îl poate face pe un nosferat novice – sau chiar şi pe unul mai bătrân – să intre intro stare în care raţiunea e diminuată. Depinde când s-au hrănit ultima oară şi…

Când s-au hrănit. Cu oameni, adică. M-am cutremurat dar nu am mai reuşit să-mi gândul. Tonurile joase şi clare ale soneriei îi curmară cuvintele Blondinului şi toată lumea sări în picioare.

La naiba! Era soneria care anunţa Restricţie. Poate că era doar un exerciţiu. L-am înşfăcat pe Graves de braţ luând hotărârea cu o secundă înainte să conştientizez că-l atinsesem.

— Vino cu mine!

— Trebuie să…

A încercat să se depărteze de mine, se opri şi se uită la mine.

Vârcolacii se buluceau la uşa unii dintre ei pe jumătate transformaţi deja, şi începeau să se umple de blana. Irving, se opri în dreptul uşii să se uite în urmă

şi îi apăruseră şi lui semnele transformării. I se vedeau şuviţele aurii care îi jucau prin bucle şi ochii îi scapărau. Pe buza de jos se vedeau urmele colţilor, care atingeau uşor carnea fragedă. Profesorul plecase deja, lăsând în urmă o dâra de parfum simandicos.

Dar el nu mirosea ca o lumânare de Crăciun. Doar Christophe mirosea aşa. Pe cine puteam să întreb despre chestia asta?

Nu i-am dat drumul lui Graves.

— Te rog. O iau razna dacă mă închid din nou în cameră şi n-am cu cine vorbi.

Şi n-am reuşit să te prind singur deloc, eşti mereu în compania prietenilor tăi păroşi. Vreau să-ţi spun ceva despre Christophe. Să auzi şi să nu crezi.

— Graves, te rog!

El ridică din umeri. Oasele umerilor i se ridicară şi căzură.

— Trebuie să mă duc la sala de arme. Mă paşte detenţia dacă nu apar acolo.

Ce să înţeleg, că nu te bagi decât atunci când iau bătaie? Şi de când îţi faci tu griji că o să te bage la detenţie, pentru numele lui Dumnezeu? Am simţit în gură un gust acru.

— Bine.

Dar nu i-am dat drumul. Încă îl mai ţineam de haină. Probabil că Dylan o să vină din clipă în clipă.

— Atunci, du-te!

— Nu înţelegi…

Iritat la culme, închise gura şi se uită urât la mine, de parcă eu eram problema. Soneria sună din nou, imperios, şi el se smulse din strânsoarea mea şi ieşi pe uşă, cu haina fluturându-i în jurul gambelor.

Şi mă lăsă singură în sala goală. Mă dureau degetele, ca şi cum mi le-aş fi hârjâit pe covor. Medalionul mamei se simţea greu şi rece sub straturile de haine de pe mine.

Soneria se opri şi tăcerea stranie, care făcea să se simtă energia statică din şcoala sub asediu, îmi pătrunse în cap.

Băieţii aveau cu toţii câte ceva de făcut când suna soneria. Mergeau la posturi de luptă, unii dintre ei trebuiau să stea în sala armelor şi să înmâneze arme, alţii se întâlneau în puncte stabilite anterior şi aşteptau. Elevii cei mai mari şi profesorii ieşeau afară să verifice împrejurimile.

Ultima dată, unii dintre ei se întorseseră bătuţi bine. Sângerau chiar. Din cauza vampirilor.

Am rămas locului câteva secunde. Mâna mi se

julise de la materialul dur al hainei lui Graves, când se smucise din strânsoarea mea. Cu asta era a patra Restricţie. Mereu apărea cineva care să mă ducă înapoi în camera mea.

Dar de data asta nu se întâmplă aşa. Secundele treceau, una după alta. Neoanele zbârnâiau şi pânzele de păianjen din colţurile tavanului se mişcau ca nişte alge purtate de valuri. Câteva plăci din tavan erau pe punctul de a se prăbuşi. Doamne sfinte, camera asta se dărâmă pe mine! Îmi trecu prin minte că era prima dată de când ajunsesem aici când eram cu adevărat singură într-un alt loc decât camera mea. Mi-am băgat capul între umeri, am tras în jos mânecile puloverului şi mi-am dat seama că aşteptam să apară cineva şi să-mi spună ce să fac. Simţeam greutatea cuţitului cu arc în buzunarul de la spate, acoperit de pulover şi de tivul flanelei lui Graves.

Bravo ţie, Dru! Cu siguranţă mai puteam să fac şi altceva. Orice. Fusesem sprijinul tatii de când murise bunica, mutându-mă din oraş în oraş, şi ajutându-l să distrugă creaturile nopţii. Dacă stăteam acolo cu mâinile în sân nu avea să-mi fie de niciun ajutor. Şi nici dacă aşteptam să vină cineva şi să mă înghiontească înapoi în cameră.

Liniştea din încăpere dezvoltă o altă caracteristică. Acum nu se mai auzea energia statică pârâind. Totul încremeni Am clipit ferm, de două ori, şi m-am întors brusc. M-am mişcat atât de repede, încât părul mi se răsfiră în semicerc Cocoţată pe spatele canapelei unde stătusem eu, bufniţa bunicii îşi înfoie penele, fiecare colorată în vârf cu o nuanţă de gri. Ciocul ei negru părea nefiresc de ascuţit. Mă ţintuia cu ochii galbeni şi am scos un suspin ascuţit, de uşurare amestecată cu durere.

Oh, slavă Domnului1 Pe unde ai umblat?

Era prima dată de când venisem aici când mi se arăta bufniţa bunicii în realitate, nu în vis. Urechile începură din nou să-mi sune, ca de obicei, cu un ton înalt şi limpede, ca nişte dangăte de clopoţel. Îmi umplu capul ca o vată de bumbac.

Bufniţa ridică uşor capul, întrebându-mă parcă din priviri „care e treaba, şefa?”. Am clipit. Firişoarele de praf atârnau suspendate în aer şi ceasul rotund prins pe uşă amuţise. Nici măcar nu mai ticăia.

Fie era o viziune, fie se petrecea ceva ciudat. Ceva ciudat sau Foarte Grav. Era prea devreme să pot să spun care dintre ele.

Uhu! Bufniţa îşi luă zborul. Nu se mai vedea

decât un valmaşag de pene. Era o pasăre mare, aproape prea mare pentru camera în care eram, care vira în cercuri strânse şi se îndrepta spre ieşire. Îşi lăsă aripile în jos chiar când era să le lovească de tocul uşii; viră, isteaţă ca o navetă spaţială dintr-un film, şi ieşi pe hol.

Ma cuprinse o senzaţie bruscă de certitudine. Trebuia să o urmez.

Bunica îmi spusese mereu să mă încred în senzaţia asta iar tata îmi spunea tot timpul să nu las poveştile fantasmagorice de la ţară să-mi întunece judecata. Dar nici nu m-a oprit niciodată când aveam privirea aceea, care îi spunea că vedeam ceva ce el nu putea să vadă.

Vestea harului pe care-l avea bunica se dusese la kilometri depărtare şi eu am presupus dintotdeauna că îl moştenisem de la ea. La urma urmei, ea mă instruise, nu?

Dar acum mă întrebam ce anume mai moştenisem şi de la cine.

Bufniţa apăruse la pervazul ferestrei mele în ultima dimineaţă când l-am văzut pe tata viu. Data trecută, bufniţa mă condusese la camioneta tatii şi la Christophe. Vârcolacul cu cap vărgat care îl muşcase

pe Graves fusese şi el acolo, dar din întâmplare.

Sau nu?

N-aveam timp de pierdut. Am zbughit-o după bufniţa bunicii, în ciuda picioarelor grele, care nu voiau să se mişte. Lumea încetini şi fu acoperită de o substanţă ca un plastic dur şi vâscos, un lichid transparent care îmi îngreuna orice mişcare. Şi senzaţia de greutate era tot specifică stării de tranziţie. Nu aveam timp să mă întreb dacă mă mişcam prea repede pentru ca lumea să ţină pasul cu mine sau dacă trebuia să mai parcurg o distanţă ca să ajung la corpul meu de zi cu zi.

În drum spre ieşire, mi-am lovit umărul şubred în uşă şi un junghi de durere vie mă străpunse până la coaste. Adidaşii mei aterizară pe podeaua de piatră şi m-am ridicat cu destulă viteză, chiar şi prin substanţa lipicioasă care facr lumea să încetinească atunci când urmăresc bufniţa bunicii moarte.

Holul rămânea în urmă ca un coridor din casa oglinzilor, asemenea celor unde totul e multiplicat la infinit. Lumina orbitoare galbenă a neoanelor se strecura în fiecare crăpătură şi scobitură din pereţi. Podeaua de piatră, pe unde se mai vedeau din loc în loc petice de mochetă industriala uzată sau linoleum

vechi, îmi juca parcă sub tălpile adidaşilor care scârţâiau. Şcoala părea că se depărtează de mine, şi holurile se deformau. O mânecă a puloverului mare şi al bastru se desfăcu şi îmi căzu fâlfâind pe mâna stângă, dai n-am mai avut timp s-o suflec. Era greu să nu pierd bufniţa din ochi, căci alunecam în toate părţile, lovindu-mă de pereţi şi era cât pe ce să mă împiedic de nenumărate ori. Asta până vira din nou, străbătând în viteză un alt hol scurt, la capătul căruia se iviră două uşi duble.

Sper că nu sunt încuiate. Dar uşa pe care voiam să ies se deschise imediat cum am lovit-o, iar chestia de sus, care o făcea să se închidă fără să se trântească şi care acţiona ca o pompa, trosni cu putere şi căzu sfărâmându-se în bucăţi cu un zăngănit. Uşa se lovi de peretele de piatră şi scârţâi din balamale. Aerul rece al nopţii se revărsă înăuntru, dându-mi părul pe spate.

Am sărit peste prag cu o viteză incredibilă şi am simţit frigul de afară ca pe o lovitură de ciocan pe fiecare centimetru de piele goală. Mă săgetă pur şi simplu, iar limba mi se lipi de cerul gurii. Gustul dens şi vâscos de ceară şi citrice explodă în cerul gurii. Bufniţa viră din nou în cerc strâns, apoi se îndepărtă rapid.

Gustul de portocale anunţă mereu necazuri mari; bunica iar spune aulă. Voia să spună aură, ca în cazul celor care suferă de migrene şi simt gusturi sau mirosuri ciudate chiar înainte să-i pocnească durerea. În cazul meu, eu doar simt un gust de fructe de plastic putrede, sau cam aşa ceva, atunci când urmează să se întâmple ceva straniu şi grav.

Ca de exemplu, când un vampir urmează să apară din senin şi să-ţi ardă una. Mi se mai întâmplă, dar cu o altă intensitate, când urmează să văd un prieten vechi sau când lucrurile devin ciudate, dar nu periculoase.

Nu aveam de gând să încetinesc ca să aflu ce nuanţă de pericol avea să fie. Nu acum când mă încerca sentimentul brusc de certitudine. Îl simţeam chiar în piept şi îmi dădea ghes să merg înainte.

Pădurea era foarte aproape de spaţiul privat al clădirii şi se vedeau panglici albe, uleioase, atârnând printre ramurile golaşe şi negre. Ceva nu mirosea a bine – era o substanţă prea granuloasă ca să fie ceaţă, cu un iz scârbos de piele udă de şarpe. Şi frigul nu avea de-a face numai cu vremea de afară – era o greutate care îmi apăsa pe piele, inimă şi oase.

Am coborât cele trei scări dintr-o săritură şi am

aterizat cu toată greutatea. Pietrişul îmi crănţăni sub picioare. Aproape că am alunecat, dar m-am oprit într-o poziţie demnă de o balerină şi m-am năpustit după bufniţă. Aici erau grădini – era posibil să fie chiar frumos odată cu sosirea primăverii. Însă acum gheaţa tivea plăcile de lemn care delimitau loturile dreptunghiulare de pământ mort din spatele grădinii şi picura în ţurţuri din copacii învăluiţi în ceaţa. Era aripa estică a complexului de clădiri care formau Şcoala şi mă întrebam ca prin vis cum naiba ajunsesem aici

Frica mi se zbătea în piept, ca o a doua inimă, şi îmi invadase toate celulele. Ceva rău chiar urma să se întâmple, acum eram sigură. Nu puteam decât să sper că am primit avertismentul la timp şi că puteam să fug de el destul de repede.

După grădini, pământul cobora într-o pantă uşoară, spre râu. O potecă pavată, îngustă şerpuia până spre debarcader, unde era o cocioabă care stătea gârbovită pe fundalul apei argintate de lună. Luna era în pătrar, aruncând lumină peste un peisaj gri şi alb, arătând exact ca o sculptură în gheaţă în fâşii de vată înmuiate în ulei care atârnă de fiecare margine ascuţită.

Ceaţa sufoca Şcoala cu degete viguroase şi flămânde.

La jumătatea dealului, începuseră să apară puieţi şi tufişuri, formând liziera pădurii. Apoi se ridicau copacii, denşi şi negri, deşi erau golaşi şi festonaţi cu şnururi de gheaţă. Bufniţa se înălţă, se întoarse, îmi dădu roată în timp ce alergam şi ţâşni înainte în josul dealului, lăsând în urma ei poteca cu pietriş şi traversând pavajul. Se îndrepta spre umbrele negre ca smoala ale copacilor.

Respiram zgomotos, scoţând sunete care, din cauza efortului, semănau cu un croncănit. Alergam şi bufniţa se întoarse spre mine, ca şi cum m-ar fi zorit să merg mai repede. Se roti din nou deasupra capului meu şi mi s-a părut că aud vocea bunicii. Ăla care zboară încet ca să nu îl audă şoarecele e un animal isteţ, Dru. Şi care se ascunde chiar şi când e linişte. Nu ştii niciodată cu ce te trezeşti.

Prima dată când văzusem bufniţa fusese pe pervazul ferestrei de la spital, în noaptea când a murit bunica. De atunci nu spusesem nimic despre ea. Doar tata ştia, iar el era…

Nu te mai gândi la nimic! Aleargă doar! De data asta era vocea tatălui meu, în care se ghicea tonul

imperios. Singurul loc unde le mai puteam auzi vocile era în capul meu. Oricum, era mai bine decât să fiu singură, deşi aşa mă simţeam.

Am încercat să măresc pasul, dar substanţa vâscoasă, groasă şi transparentă care acoperise totul se întărea. Inima bătea să-mi iasă din piept. O simţeam pulsând în gât, la încheieturile mâinilor şi în ochi cu atâta putere, de parcă voia să iasă afară.

Cu o pocnitură, ca de praştie, lumea reveni la viteza firească, şi am fost aruncată înainte, ca şi cum o mână imensă şi caldă coborâse şi mă împinsese uşor ca pe o bilă de biliard. Era cât pe ce să cad, m-am ţinut şi am sărit peste ultima jardinieră, ratând-o la câţiva centimetri.

Zgomotul lumii îmi năvăli cu putere în urechi. Se auzi gheaţa pârâind, pietrişul zburând, paşii mei, ca un tatuaj imprimat adânc în pământul îngheţat, şi ritmul precipitat al respiraţiei mele. Şi, în spatele meu, nişte paşi înăbuşiţi şi un urlet care-ţi dădea fiori, diluat în mod ciudat de ceaţa stranie şi scânteietoare. Gustul de portocale îmi umplu din nou gura, nu puteam să scuip ca să scap de el şi oricum n-aş fi reuşit, pentru că nu era doar gustul de portocale de ceară. Acum ştiam sigur că urma să se întâmple ceva

foarte rău.

Alergam spre copaci ca şi cum viaţa mea depindea de asta. Şi ştiam, în adâncul sufletului, că într-adevăr aşa era.

Capitolul 8

Crengile copacilor mă plesneau peste faţă şi peste mâini. Am sărit peste o buturugă răsturnată, am aterizat strivind sub picioare un morman de frunze şi am căzut. Noroiul scârbos amestecat cu frunze îmi ţâşni printre degete. Întunericul era străpuns de mici fante diamantine prin care pătrundea lumina lunii, nişte reflexii îngheţate şi clare. M-am ridicat împleticindu-mă şi am luat-o din nou la goană, ferindu-mă de un nor ciudat de ceaţă. Simţeam pe piept medalionul mamei ca o bucată de gheaţă.

În spatele meu, un alt urlet se înălţă spre cerul rece, însoţit de zgomot de sticlă spartă şi tăiş de lame. Îmi străpunse creierul, scrijelindu-l.

Au dat de urma mea. Nu ştiam cine erau, sau de ce eram aşa de sigură că-mi luaseră urma. Pur şi simplu… ştiam, aşa cum ştii să respiri sau să-ţi retragi

mâna de pe o plită fierbinte. Aşa cum ştiam să ocolesc degetele mici şi înfiorătoare de vapori care ieşeau din pământ.

Aşa cum ştiam că nu trebuie să mă opresc din alergat. Nu conta de câte ori cădeam. Mă ridicam în picioare şi mă chinuiam să merg mai departe. Strigătele stinse ale bufniţei despicau pădurea, răsunând de trunchiurile tari ca oţelul ale fiecărui copac îngheţat. Pe pământul presărat din loc în loc cu frunze se vedea un fel de urmă. Bocancii mei au spart pojghiţa tare de deasupra unei bălţi şi mi s-a tăiat răsuflarea când apa rece ca gheaţa îmi strânse gleznele. Am sărit şi am aterizat prost, aproape să-mi scrântesc glezna, gata să mă împiedic. Strigătul bufniţei se auzi din nou: Grăbeşte-te, Dru!

Un alt ţipăt animalic însufleţi noaptea, înfigându-mi gheare ascuţite în creier. Am scos un ţipăt anemic, ca un icnet, şi am mers împleticindu-mă înainte. Mi-am cuprins capul în mâini până când durerea fu curmată brusc în toiul urletului, ca şi cum ai fi apăsat pe un întrerupător.

Ce naiba a mai fost şi asta? Dar nu aveam timp să stau să-mi dau seama ce era. M-am retras cu toată fiinţa, ca un ghem, înăuntrul craniului, aşa cum mă

învăţase bunica. Un alt strigăt se ridică din întuneric, undeva în stânga mea şi destul de departe, dar acesta nu-mi mai zgârie creierul. Îmi atinse doar pielea ca o perie de sârmă din care picura acid, şi dacă nu m-aş fi aruncat în faţă cu atâta putere, probabil că aş fi ţipat şi eu patetic, de durere şi surpriză.

Asta e problema când te implici în treburile Lumii Reale. Odată ce te-ai implicat, nu mai poţi să faci abstracţie de ea şi să te întorci la programul obişnuit de zi cu zi. Te trezeşti alergând noaptea prin pădure, riscând să-ţi rupi un picior, sau chiar mai rău, cu o creatură oribilă pe urmele tale.

Dâra subţire se pierdu, aşa cum se întâmplă în cazul potecilor false din pădure. Acum crezi că eşti pe drumul de întoarcere, spre un loc cunoscut, în secunda următoare sari intro parte să te fereşti de ceaţa care se mişcă nefiresc, nimereşti în nişte tufişuri de mărăcini prietenoşi şi te întrebi ce naiba s-a întâmplat.

Tufişurile alea numai prietenoase nu sunt. Poate doar atunci când nu fugi ca să-ţi salvezi viaţa. Spinii îţi străpung hainele şi-ţi sfâşie pielea, şi până să te zbaţi, gata să te eliberezi, paşii din spatele tău sunt deja mult mai aproape. Atât de aproape, încât auzi fiecare

balans de pe un picior pe altul şi pârâitul vreascurilor care se rup, auzi noroiul de pe jos cum plescăie când creatura sare mai sus şi mai rapid decât ar putea vreodată s-o facă un om.

Bufniţa bunicii nu se mai vedea nicăieri. Am încremenit, încâlcită într-un vălmăşag de spini, încercând să-mi controlez respiraţia precipitată. Plămânii îmi ardeau; ziceai că îndată inima îmi va sparge pieptul şi o va lua din loc.

Am încercat să stau nemişcată şi să nu fac zgomot. Tufişurile trosneau şi spinii mă zgâriau. Unul îmi atinse obrazul şi am simţit o înţepătură rece. Îmi venea să închid ochii, aşa cum stăteam într-o rână, dar gândul de a fi în pădurea neagră cu ochii închişi pur şi simplu nu suna bine.

Acum până şi ceaţa scotea un fel de hârjâit, ca nişte solzi frecaţi de sticlă.

Şoldul meu, presat de pământul rece, aproape amorţise. Umezeala îmi pătrunsese prin pulover şi blugi. În faţa mea era un nor suspendat – propria răsuflare, diafană şi translucidă.

Paşii se auzeau alunecând uşor în jurul meu. Păreau să fie două creaturi care îşi dădeau roată. Am strâns din ochi, am pierdut din nou bătălia cu mine

însămi, şi i-am deschis. Un şir de spini îmi apăsau pe spate. Adidaşii erau uzi leoarcă şi tălpile îmi erau atât de reci, încât amorţiseră.

Se auziră nişte trosnituri, crengile pârâiau. Lumina lunii se strecură până la mine, puncte de culoare ireale jucau în faţa ochilor mei însetaţi de lumină. Aburul alb şi unsuros se apropie, şerpuind printre ramurile copacilor şi căzu peste frunzele îngheţate unde se bălti, cu acel sunet oribil.

Printre trosnituri răzbăteau mişcările încete, furişe. Nu puteam să-mi dau seama de unde veneau, şi am încleştat dinţii ca să nu se audă sunetul de neajutorare pe care l-am scos. Am înghiţit cu noduri. Ceaţa se apropia tot mai mult, mai mult, şi vaporii minusculi pătrundeau pe sub frunze. Parcă erau nişte degete cu gheare care voiau să sfâşie veşmântul cu care era acoperit pământul.

Ceva se mişcă în raza mea vizuală. Imediat cum l-am văzut, totul a devenit limpede. Orice lucru în mişcare e mai uşor de văzut noaptea. Problema apare atunci când creatura, orice ar fi, se opreşte şi rămâne nemişcată. Însă silueta avea o pată albă şi lăţoasă sus, în dreptul capului. Se mişca precum un vârcolac, cu acea graţie nestudiată, iar blana îi estopa forma

corpului când se undui ca să evite un şir lung şi alb de ceaţă sinuoasă.

Nu cunoşteam decât un vârcolac cu capul vărgat şi mai avusesem o răfuială cu el. Îl împuşcasem în falcă, dar nu înainte să apuce să-l muşte pe Graves. Îl împuşcase şi Christophe, chiar în faţa camionetei tatălui meu. Animalul de companie al lui Sergej, un vârcolac subjugat voinţei sale.

Doar că nu venise aici să mă servească cu prăjituri.

Oh, la naiba! E Ash. Am inspirat fără să fac zgomot. Plămânii mei erau însetaţi de aer. Am rămas nemişcată şi simţeam cum mă gâdilă pe gât. Îmi venea să tuşesc. Aşa se întâmplă mereu când te ascunzi – îţi vine să tuşeşti, să strănuţi, mereu trebuie să fie ceva. E de-a dreptul stupid. Corpul hotărăşte să-şi bată joc de tine, deşi ştie că doar dacă păstrează liniştea o să mai apuce să vadă lumina soarelui şi a doua zi.

Ash se opri, ridicând capul în sus şi adulmecând. Mă gâdila şi mai tare pe gât. Plecă puţin capul, coborând botul subţire şi cercetând aerul. Păşi într-o parte, în deplină linişte, şi se opri din nou. Ceaţa se retrăgea din jurul lui.

Aşa, ia-o din loc! Oh, Doamne, dă să plece!

Un nou strigăt înăbuşit de-al bufniţei bunicii spulberă tăcerea, dar nu puteam s-o văd. Trosniturile şi pocniturile încetaseră. Totul era încremenit, chiar şi razele şi crâmpeiele de lumină îngheţaseră, prinse în voaluri reflectorizante de vapori albi.

Mi-am adus aminte cu întârziere de cuţitul cu arc din blugi, din buzunarul de la spate. Dacă mi-ar fi trecut prin cap să-l scot, acum aş fi fost înarmată, în loc să stau culcată printre mărăcini.

Vârcolacul cu cap vărgat mai făcu trei paşi rapizi în lateral, cu o graţie stranie. Întoarse capul, iar lucirea turbată din ochii lui păru că străpunge întunericul şi-mi sfredeleşte pielea.

M-a văzut oare? Doamne! Oh, Doamne Dumnezeule! Oare m-a văzut? Mâna îmi zvâcni, vrând să ajungă la cuţit. Dar dacă voiam să scot cuţitul, trebuia să mă rostogolesc şi aş fi făcut zgomot. Şi dacă aveam noroc să-l scot din buzunar la timp!

Doamne, ce mult mi-aş fi dorit o armă! Orice fel de armă, chiar şi o puşcă cu ţeavă lungă 22. Un pistol de 9 mm ar fi mai bun. Un colţ automat 45 sau o puşcă de asalt ar fi cea mai potrivită. Şi cineva care să o manevreze şi să ţintească ar fi de asemenea tare bine-venit.

Şi dacă tot visez cu ochii deschişi, aş vrea tare mult un ponei. Inima îmi bubuia, bătea nebuneşte, parcă vrând să mă facă din nou să rămân fără aer. Nu puteam nici măcar să schiţez mişcarea spre buzunar – dacă eu vedeam mişcare prin întuneric, cu siguranţă şi un vârcolac putea. Asta dacă nu mă mirosise deja.

De ce mai ezita?

Tensiunea devenea din ce în ce mai mare, secundă insuportabilă după secundă insuportabilă, şi gustul de ceară şi portocale moarte îmi explodă pe limbă, aşa de puternic, încât era cât pe ce să icnesc.

Urăsc asta. Ochii mi se dădură peste cap când mă străduiam să nu înghit, şi gura mi se umpluse de salivă – Dumnezeule, acum o să înceapă să-mi curgă balele. Ştiu că gustul nu e real, ştiu că nu am nimic în gură, dar să fiu a naibii dacă am de gând să înghit.

Vârcolacul cu cap vărgat se îndoi ca o un animal de jucărie, dintr-o mişcare înceată şi fluidă. Îşi undui silueta, semănând mai degrabă cu un animal cu umerii căzuţi decât vreo formă umană. Dunga albă deveni şi mai vizibilă, sau poate era doar un crâmpei de lumină care îi pulsa pe blană. Se auziră un şuierat uşor şi pufăituri. Se uită în altă parte şi m-am întrebat dacă nu cumva unii dintre profesorii de la Şcoală erau

acum în pădure.

Oh, te rog! Te rog, Doamne! Hai, te rog, ajută-mă şi pe mine puţin! Te rog!

O altă siluetă se întrupă din penumbra pe care o forma lumina lunii filtrată de copaci, iar ceaţa o învăluia într-o mantie de vată unsuroasă. Era înalt şi lat în umeri, aducând vag cu o formă umanoidă. Lumina lunii scotea la iveală un chip şi două mâini alburii, în ceaţă, iar restul era doar o umbră.

— Măi să fie! şuieră nou-venitul, ca un afront la tăcerea care învăluia pădurea.

Scrâşnetul din vocea lui îmi dădu iar senzaţia de perie de sârmă care mi se freacă de piele. Am încercat să nu mă clintesc.

— Unde e ticăloasa aia mică? îi simt mirosul.

Ash mârâi. Mârâitul nu aducea nici pe departe cu o vorbă de om, dar în el se desluşea din plin ameninţarea. Blana i se zbârli şi dunga albă de pe cap luci.

— Taci din gură şi găseşte-o!

Era puţin peltic şi ştiam de ce. Pentru că limba nu se mişca cum trebuie din cauza colţilor. Era un vampir, un nosferat. Îmi dădeam seama după felul în care vocea lui înghiţea lumea din jur, uleioasă şi rece.

Şi părea că pe mine mă voia.

Bine că ţi-a picat fisa. Că era şi greu să-ţi dai seama. Nu te mişca! Mă gâdila şi mai rău pe gât. Era ca un băţ ascuţit care îmi împungea beregata. Îmi dădură lacrimile, din reflex, fierbinţi şi dureroase. Un deget subţire de ceaţă se strecura tot mai aproape de picioarele mele şi ştiam că urma să mă atingă, şi atunci vampirul o să ştie că eram acolo şi…

Mârâitul vârcolacului îşi schimbă tonalitatea.

— Să nu îndrăzneşti să latri la mine, bestie! Stăpânul vrea…

N-am reuşit să aud ce voia Stăpânul, deoarece vârcolacul sări ca un arc, dar nu spre mine, ci, surpriză, departe de mine.

Se izbi de vampir ca un tren scăpat de sub control şi se auzi un pârâit care răsună în pădurea învăluită în ceaţă. Vampirul scoase un urlet incredibil, care făcu să-mi îngheţe sângele în vine. Se tot rostogoleau, lovindu-se de copacii din care săreau aşchii. Oasele pârâiau şi dinţii clănţăneau.

Mişcă! Mişcă! Mişcă! Auzeam în cap vocea poruncitoare a tatălui meu, ca atunci când mă luptam cu sacul greu dr box, cărând pumni şi asudând, căci

voiam să-l fac să fie mândru de mine. Sau ca atunci când ne răfuiam cu spiritele-gândaci, şi eu îi pasam muniţia pe fereastră cu mâini tremurânde şi…

M-am ridicat împleticindu-mă pe picioare. Spinii îmi zgâriau fiecare porţiune goală de piele şi trăgeau de puloverul meu ca şi cum ar fi încercat să-mi spună să stau jos. Am luat-o la fugă. Am sărit peste degetele de ceaţă care se târau pe pământ de parcă dădeam teste ca să intru în echipa de fotbal sau ceva de genul ăsta, sărind prea repede ca să-mi pot menţine echilibrul. Nu conta unde mă îndreptam, atâta timp cât era departe de locul ăla.

Pădurea se adâncea tot mai mult şi devenea tot mai deasă iar eu mă strecuram prin deşi’s. Copacii mă biciuiau când treceam pe lângă ei, iar unii se agăţau de mine de parcă ar fi fost de partea vampirului, încercând să mă facă să încetinesc. Mai erau ramuri cu spini care se unduiau în calea mea, dar ceaţa se retrăsese. Mă mişcam cu greutate, făcând zarva mare şi am auzit un urlet ascuţit în spatele meu care ma făcu să mă cutremur.

Urletele vârcolacilor mi se păreau groaznice când le auzeam din garajul de acasă, dar acum, când am auzit ţipătul ascuţit şi golit de viaţă în mijlocul

pădurii, noaptea, era de mii de ori mai rău, pentru că par nişte cuvinte dacă asculţi cu destulă atenţie. Groaznic este faptul că trezeşte partea adânc ascunsă a fiecăruia – partea animalică şi oarbă.

Partea care ştie că tu eşti prada.

Dar cel mai rău e când îl auzi chiar în spatele tău şi simţi că te loveşte ceva, te aruncă într-o învălmăşeală de crengi, tulpini şi spini, nasul ţi se umple de noroi şi frunze mucegaite şi o mână gigantică, fierbinte şi păroasă te apucă de păr.

Capitolul 9

Am încercat să ţip, dar creatura îmi acoperi gura cu cealaltă labă chiar înainte să apuc să trag suficient aer în piept. Îi simţeam răsuflarea fierbinte în creştetul capului şi am încremenit amândoi pentru o clipă, eu stupefiată, fără să mă dezmeticesc şi zgâriată peste tot.

La naiba, fato, nu aşa faci treabă! Vocea tatălui meu îmi răsuna în cap. Vreau să văd puţină acţiune!

Aşa striga la mine când mă luptam cu sacul de box şi eram atât de obosită, încât simţeam că or să-mi

cadă mâinile. Şi asta însemna că trebuia să fiu în stare să fac mai mult, să fiu mai bună, ca să-l ajut. Aveam nevoie de un ajutor, şi doar eu puteam să mă ajut, căci moartea nu te aşteaptă să fii odihnit şi pregătit. Apare tiptil când eşti stors de puteri, ţi-e foame şi frig şi ţi-e atât de frică, încât nici nu mai vezi bine.

M-am smucit, mi-am dat capul pe spate şi m-am izbit de un nas rece şi umed. Fu dureros şi vârcolacul scoase un urlet înăbuşit de durere, ca un pui de căţel care îşi bagă botul în ceva. Cotul meu se afundă în abdomenul lui şi creatura mai scoase un sunet, înăbuşit de un scâncet. Mâna lui îmi slăbi părul din strânsoare, dar numai ca să mă poată înşfaca de talie în timp ce mă zbăteam, şi îşi adună puterile.

Mâinile îi căzură rigide ca de oţel şi mârâi. Groaza îmi scurtcircuită tot ce aveam în minte şi încă nu-mi dădeam seama cum mă eliberasem, rostogolindu-mă pe o fâşie alunecoasă şi plină de mâzga frunzelor putrede.

Creatura mârâi din nou şi se ridică în picioare cu o mişcare fluidă. Am rupt-o la fugă cu spatele, în patru labe. Mâinile murdare îmi alunecau în noroi şi am tras aer ca să ţip, dar vârcolacul se adună, cu dunga albă lucindu-i la tâmpla ca un semn luminos şi făcu un

salt… chiar deasupra mea ciocnindu-se în aer cu o altă siluetă. Amândoi se prăbuşiră la mai puţin de un metru de mine, cu o bubuitură care făcu să se cutremure pământul. Norii de ceaţă se evaporau. Sunete ca de sfâşieturi, şuierături şi oase pârâind îmi umpleau capul în timp ce mă zbăteam să scap din toată nebunia asta care se iscase. Se rostogoliră amândoi, iar dunga albă se vedea cum se lăsa în sus şi în jos odată cu mişcările lupului şi un ultim pârâit cumplit fu urmat de un şuvoi negru şi fierbinte care se împrăştie în toate direcţiile. Sângele vampirului fumega în locurile unde căzuse şi câţiva stropi îmi trecură şuierând pe lângă faţă, împroşcându-mi puloverul şi lăsându-mi o dungă de ceva dens şi cald pe cracul stâng al blugilor. Am ţipat – un sunet stins, de silă, pierdut în zarva care se înteţi când vârcolacul cu cap vărgat îşi dădu capul pe spate şi mârâi, scoţând un sunet puternic ca un tunet.

Încă mai încercam să scap, alergând cu spatele. Blugii mi în udaseră. Sângele vampirului fumegând scotea aceeaşi ceaţa unsuroasă după ce pătrunse prin denim. De fapt, alergam atât de repede, că, pentru prima dată în acea noapte, m-am izbit de un copac. Era o minune, să ştiţi, faptul că era doar prima oară,

iar nu a patra sau a cincea.

O ladă de dinamită explodă în capul meu şi coastele mă săgetară de durere. Cam fiecare părticică a corpului meu agoniza şi eram ferm convinsă că făcusem iar o întindere la muşchii spatelui. Doamne, dacă mai apuc bătrâneţea, probabil că o să am multe probleme cu spatele – dar se părea că nu aveam să mai apuc prea multe zile.

Vârcolacul cu cap vărgat se ridică împleticindu-se şi sări spre mine. Frunzele ude săreau în sus, iar el îşi înfipse ghearele în pământ şi se opri, cu botul chiar în faţa mea. Simţeam cum respiraţia sa îmi atingea pielea umedă. Ceaţa se retrăgea în spatele lui, ca nişte degete fumegânde, trăgându-l înapoi.

Am mai scos un sunet stins, şi suflarea mi se tăie la jumătate. Fiecare muşchi care mă durea se încorda, pregătindu-se de înfruntare. Pufăi, trăgând aer în piept şi dându-l afară. Respiraţia lui mirosea ciudat, a mentă şi cupru.

Ochii lui erau la câţiva centimetri de ai mei, iar nasul lui lung şi lucios aproape îmi atingea vârful nasului, care era doar unul normal, de om. Am tras îndelung aer în piept şi m-am lăsat pe spate pe trunchiul copacului cât de mult am putut. Lucirea din

ochii lui negri era oribil de umană, şi la fel de cumplit de tristă şi turbată. Dunga albă lumină spre mine cu atâta putere, încât m-am gândit că o altă rază haotică de lună i se prinsese în blană.

Mă adulmecă din nou şi scoase un sunet grav, de durere. Gura lui nu putea să articuleze cuvinte, aşa că habar n-aveam ce spunea, dacă mă ameninţa sau…

Sau ce altceva? De ce stătea pe vine şi se uita fix în ochii mei? Copacul din spatele meu era un zid de oţel dur şi îngheţat, şi picioarele încă mai zvâcneau, voind parcă să o iau de-a dreptul prin el. Vârcolacul se aplecă din nou spre mine scoţând sunetul acela cumplit şi ciudat şi mi-a mirosit a cupru fierbinte.

Sânge. Cineva pierdea sânge. Oare eu? Oare nu simţisem când mă sfâşiase cu ghearele?

Un zgomot năvalnic îmi umplu capul şi am auzit bătaia înăbuşită a aripilor chiar înainte ca vârcolacul să se aplece. Îmi atinse o clipă obrazul cu vârful rece al nasului. Apoi se evporă. Alergă peste micul luminiş, mergând şontâc, şi călcând cu grijă pe laba stângă din faţă, făcându-se nevăzut printre copaci exact când am auzit pe cineva strigându-mă.

Dru! Dru! Afurisito, unde eşti?

Era Graves, care răguşise de atâta strigat, şi m-

am mirat un pic. Dar eram foarte surprinsă că nu murisem. Acum ceaţa se disipase. Copacii erau argintaţi doar de lumina lunii şi de ţurţurii care ornau crengile.

M-am sprijinit pe trunchiul copacului. Sângele de vampir îmi fumega din hainele murdare şi rupte, şi am făcut cel mai nepotrivit lucru, singurul, de altfel, pe care puteam să-l fac.

Am izbucnit în râs. Un râs ascuţit, şuierat printre dinţi, la fel de dement ca privirea din ochii lui Ash.

Capitolul 10

— Fă-mă să înţeleg.

Părul lui Dylan era răvăşit în ultimul hal. Începuseră să se întrezărească semnele transformării care urma să aibă loc, dar el se străduia să-şi păstreze stăpânirea de sine. Felul în care colţii îi ieşeau în afară şi se retrăgeau la loc nu era motiv de bucurie şi nici nu ne ajuta.

— Trei nosferatu morţi erau pe urmele tale, ai fost bătuta şi împroşcată cu sângele lor şi nu-ţi aduci aminte ce s-a întâmplat?

Nu mă puteam opri din tremurat. Doar dădeam din cap. Din păr mi se scurgea apă murdară şi miroseam a moarte.

Graves puse o mână pe după pătura în care mă înfăşurase şi se foi neliniştit.

— Hai, vino. Să te ducem la căldură.

Îi aruncă lui Dylan o uitătură urâtă cu ochii lui verzi şi începu să urce dealul, luându-mă aproape pe sus.

— Stai puţin, fir-ar să fie!

Pe Dylan nu-l impresiona povestea.

— S-a intrat prin efracţie în Şcoală. S-au dus direct în clasa ei. Ea a reuşit cumva să scape de cei trei vânători – dintre care nu am identificat niciunul până acum şi toţi trei sunt cu maţele pe afară aici, în pădurea asta afurisită. Trebuie neapărat să ne spună ce s-a întâmplat ca să putem să…

— Să ce? Vreţi să moară de hipotermie? Bun plan. Dumnezeule, sunteţi nişte dobitoci.

Poalele hainei lui Graves fâlfâiră când iuţi pasul.

— Uitaţi-vă la ea, la naiba! I s-au învineţit buzele şi e murdară din cap până-n picioare. V-aţi interesat dacă nu cumva pierde sânge? Vă pasă, măcar? Nu mă mir că nu sunt fete aici.

Mă întrebam ce legătură avea una cu alta, n-am reuşit să-mi dau seama, şi am pornit un nou şir lung de râsete înăbuşite, pe jumătate isterice, întretăiate de sughiţuri. Mă uitam în jur şi tresăream de câte ori vedeam lumina albă a lunii.

Ochii lui Dylan licăriră în întuneric.

— Tacă-ţi gura, câine ce eşti! Doar pentru că eşti un prinţ printre ai tăi nu înseamnă că poţi să…

Ghemul fierbinte de furie bolborosea în mine. Devenea deja ridicol – dar căldura era bine-venită, căci era cu totul altceva decât starea de stupefacţie şi amorţeală.

— Dylan, m-am auzit spunând printre două chicote înfundate şi un fornăit, căci aveam noroi în nas. Dacă îl mai jigneşti o dată, o să-ţi scot dinţii din gură!

Mi-am dat seama că, deşi aveam tălpile ude, puteam merge fără să alunec şi – mai mult de atât – picioarele mele ude şi tremurânde încă mă mai ţineau.

— Graves…

Cuvântul se pierdu într-un potop de icnituri care veneau din bronhii.

— Relaxează-te, puştoaico, mormăi Graves.

Îi simţeam braţul încordat pe umărul meu,

trăgându-mă mai aproape de corpul lui cald. Mâncarea de aici îl făcuse zdravăn de tot. Sau poate că era doar impresia mea, căci mă simţeam eu aşa de mică, cum rar mi se întâmplă.

— Doamne!

Da, mă simţeam mică. Şi vulnerabilă. Şi îngrozită din cale afară.

Dylan clătină din cap de parcă nici nu m-ar fi auzit.

— De ce ai ieşit din şcoală, Dru?

Pentru că cineva venea să mă omoare, cap sec! Când mi se arată bufniţa bunicii, eu o urmez. Simplu. Eram prea obosită ca să am puterea să încep măcar să le explic.

Un grup de siluete în mişcare se adună ciorchine în vârful dealului. Unii se gândiseră să aducă lanterne şi razele aurii ale acestora străpungeau întunericul. Erau inutile – djamphirii şi vârcolacii pot să vadă mult mai bine decât un om obişnuit după ce apune soarele. Dar săgeţile de luminii erau o privelişte bine-venită, pentru că ofereau altă imagine decât ceaţă uleioasă sau blana unui vârcolac turbat sticlind în lumina lunii. Am scos un suspin întretăiat. Braţul lui Graves mă strânse din nou.

— E în regulă! strigă el. Am găsit-o.

Dylan înjura. Siluetele bărbaţilor începură să coboare. Vârcolacii săriră în faţă, unii dintre ei aproape transformaţi, oferind o imagine neclară, care fugea în faţa ochilor, ca lutul de pe fundul apei răscolit. Am înghiţit în sec ca să nu-mi scape un sunet disonant. E mereu ciudat să-i vezi cum se transformă şi să auzi pârâitul oaselor care se remodelează, carnea vălurindu-se, şi să vezi cum le mijeşte blana…

Da. Te face aproape să vrei să dai afară ce-ai mâncat la prânz, chiar dacă n-ai mâncat nimic. Şi chiar dacă eşti obişnuită cu ciudăţenii mari de tot.

— La naiba!

Dylan făcu o mişcare scurtă şi bruscă, iar tonul vocii îi coborî la o şoaptă de om furios şi rănit.

— Nu pot să te ajut dacă nu vorbeşti cu mine, Dru.

Nu cred că m-ai putea ajuta nici dacă aş vorbi cu tine. Pur şi simplu nu există cuvinte suficiente pe lumea asta ca să descrie ce s-a întâmplat. Mă durea creierul şi îmi simţeam restul corpului stângaci şi rece.

Nu mă puteam opri din tuşit. Sau din râs. Nişte icnituri îmi ieşeau din gât printre râcâielile aspre.

Graves mă trăgea după el. Vârcolacii ajunseră la noi, fiind asaltaţi de un val de creaturi cu blană şi ochi strălucitori. Curgeau în jurul meu, unii bătându-l pe Graves pe umăr, majoritatea oscilând între forma umană şi un fel de cvadruped blănos care se deplasa în salturi. Liniştea şi sentimentul de groază din pădure fu curmat brusc de murmurul celorlalţi.

— E bine?

— A păţit ceva?

— Dru?

Dibs se apropie, fu împins deoparte, după ce îmi atinse încheietura mâinii – o atingere grăbită şi caldă. Am icnit iar.

— E bine?

În spatele lor, se îngrămădeau djamphirii. Irving era palid şi buclele începeau să i se încreţească, căci dădea semne de transformare. Începură şi ei să întrebe dacă eram în regulă, dar Graves mă trăgea după el printre ei. Vârcolacii se mişcau odată cu el şi cumva toţi se dădeau la o parte din calea lor, până când am ajuns la uşile dinspre aripa de est a Şcolii.

Uşile fuseseră rupte şi pe trepte erau bucăţi de lemn. Am clipit. Eu n-am făcut aşa ceva.

Dar poate că o făcuse creatura care era pe

urmele mele. Încă o dată, bufniţa bunicii mă scosese din pericol. Sau mă băgase, depinde din ce unghi priveşti.

Şi, oh, Doamne, altă amintire ieşea la suprafaţă! Bufniţa apărută la pervazul ferestrei mele în dimineaţa când îl văzusem ultima oară pe tata în viaţă. Am început să tuşesc din toţi rărunchii.

Nu voiam să mă gândesc la asta. Mai bine îmi scuipam plămânii.

Holul pe care îl străbătusem era într-o dezordine cumplită. Pereţii împroşcaţi cu sânge negru de vampir fumegând, covorul sfâşiat şi lambriurile care îţi veneau până la talie erau găurite. Lemnul mai alb din scobiturile adânci lucea.

— Do-o-am…

Încercam să-mi exprim dezamăgirea, dar Graves înainta în pas alert. Îi simţea mâna care mă strângea pe după umeri ca o bară rigidă de metal. Eu mai mult mă târam. Îi dădu la o parte cu umărul pe câţiva puşti din calea lui. Se auzea un mârâit sub bălmăjeala de voci.

Am presupus că fuseseră două echipe de vampiri, una care pătrunsese pe undeva pe lângă sala de lupte, fosta capelă, şi care făcuse zarvă multă şi trioul de

„vânători” care se infiltraseră în liniște prin aripa de vest a Școlii – cea în care avusesem prima oră de curs din seara aceea. Probabil că le scăpasem cumva de sub nas.

Gândul nu era deloc reconfortant. Îmi târâm picioarele pe jos. De câte ori încercam să păşesc, lăsam în urmă bulgăraşi de mocirlă, dar Graves era cel care ducea tot greul şi care mă ţinea în mişcare. Şi câtă vreme făcea treabă aşa bună, nu-mi păsa.

Mai era cale lungă până la sala de lupte şi mi se părea îngrozitor de frig. Dinţii încă îmi clănţăneau şi totul părea foarte îndepărtat, chiar şi zgomotul, căci se iscă un fel de încăierare cu ţipete.

Am ajuns la capela părăsită. Fiecare pas de-al nostru răsuna cu ecou. Graves împinse cu palma uşa din partea fetelor şi în spatele nostru se auzi un gâfâit accentuat. Graves nu se opri. Merse mai departe, trăgându-mă după el, şi uşa se închise cu un şuierat. Un abur dens şi mătăsos se ridică şi am tuşit din nou.

La naiba, spuse el încet şi mă târî pe gresie. Cuvintele răsunară cu ecou prin aburul din aer.

— Ce naiba se întâmplă?

— Nu şt… voiam să spun că nu ştiu, dar am renunţat.

Se uită spre mine, galben la faţă în lumina filtrată prin aburi şi îşi încleştă maxilarul. Când arăta aşa, serios şi hotărât puteai să-ţi dai seama în ce medii ar fi considerat un tip chipeş. Fetele s-ar fi dat în vânt după el, mai ales în acele localuri din oraş unde nu este apreciată prea mult o faţă comuna. Un val de căldură pe care nu ştiam cum s-o numesc şi care mă făcu să mă ruşinez mă străbătu la acest gând.

Vrei să te ajut să-ţi dai jos hainele?

Pătura căzu îmbibată de apă cu un plescăit. Graves îşi dădu jos haina, aproape să-şi sfâşie mâneca, pentru că nu putea să o scoată, ţinându-mă în acelaşi timp şi pe mine cu fermitate.

— Sau a, aş putea să stau la uşă. Pentru orice eventualitate.

— Ajut-ajut-ajută-mă!

Tremurul care îmi zguduia corpul îmi îngreuna gândirea şi respiraţia. Am apucat puloverul cu degetele umflate şi tepene de frig. Graves îl trase peste capul meu şi mă ţinu în braţe; m-am pierdut în el o clipă şi într-un final m-am luptat să ies din lâna grea şi udă. Puloverul căzu cu un plescăit şi mă întrebam câtă apă se îmbibase în hainele mele cât stătusem întinsă pe jos în pădure şi de ce nu era mai

îngheţată, când peste tot în jur era gheaţă.

Şnururile de aburi din aer erau albe şi grele. Nu voiam să mă gândesc la asta.

I.uimea întreagă luci albă o clipă, şi m-am trezit că Graves mă susţinea în picioare şi încerca cu stângăcie să-mi scoată mânecile cămăşii de corp. Pielea de pe braţe mi se făcuse de găina. M-am chinuit să-mi dau tricoul jos, clătinându-mă pe picioare. Graves mă ţinea să nu cad. Dinţii îmi clănţăneau ca nişte castaniete şi Graves începu să-mi scoată blugii, uitându-se fioros peste umărul meu. Aveam şi sutienul ud, dar din fericire nu era murdar.

Îmi simţeam degetele ca nişte cârnăciori uzi, prea neîndemânatice ca să facă mare lucru. Îmi dădu şi blugii jos şi fluieră încet când văzu vânătăile rotunde de pe umăr, coaste şi cele proaspete care începeau de pe braţe şi continuau pe piciorul meu drept, lateral. Aveam şosetele murdare şi pierdusem un adidas pe undeva. Chiar nu-mi aminteam unde anume. Nici nu observasem că dispăruse.

Îi simţeam mâinile arzându-mi pielea; mă târî până la buza celei mai apropiate căzi şi se opri o secundă, uitându-se în sus, ca şi cum s-ar fi adunat. Portofelul lui negru din nailon uzat căzu pe podea la

aproape un metru distanţă de noi şi Graves coborî scările şi intră în cada imensă cu mine, îmbrăcat din cap până-n picioare. Pantofii lui scârţâiră jalnic sub apă, apoi mi-am pierdut echilibrul şi am scos un ţipăt patetic. Mă simţeam de parcă eram băgată în lavă fierbinte, dar el mă ţinea şi mă cufunda tot mai mult.

Nu mai făcusem niciodată baie în lenjerie intimă. Senzaţia era ciudată, de parcă stăteam într-o cadă fierbinte plină cu jeleuri într-un costum de baie care era clar că nu fusese făcut pentru aşa ceva.

— Dru?

Pentru prima dată în acea seară, părea speriat.

— Hai, spune ceva!

Acum nu-mi mai clănţăneau dinţii, dar încă tremuram. Cumva braţul meu ajunsese în jurul taliei lui şi el se aşeză pe scăunelul de cadă, chiar lângă mine. Apa trosni la contactul cu puloverul lui. Am icnit din nou. Îmi simţeam pielea jupuită, ca după ce te arzi la soare. Mi-am dat capul pe spate. Lichidul care bolborosea deveni gri, dâre de mizerie curgând înainte de a fi luate de curent. O frunză îmi căzudin păr pe suprafaţa învolburată şi fu trasă în adânc. Lichidul îmi venea până la gât, şi lui Graves până la piept.

— Dru?

Acum părea aproape panicat şi mi-am dat seama că seteam un un sunet ascuţit şi penetrant. Îmi simţeam gâtul plin de ceva prea fierbinte şi neplăcut ca să fie lacrimi.

— Spune ceva, la naiba!

Am înghiţit geamătul ciudat care îmi ieşea din gât. Am deschis gura.

— Ce-ce-ceva.

M-am oprit.

— La-la-la naiba!

Fornăi. Râsetul îl luă şi pe el prin surprindere. Era schelălăitul lui trist şi sarcastic obişnuit, iar eu eram prea recunoscătoare că încă mai respiram ca să mă gândesc intens că eram pe jumătate dezbrăcată într-o cadă cu un băiat.

Şi în plus, era vorba de Graves. Şi încă mă mai ţinea de mijloc. Mi-am pus capul pe umărul lui şi am uitat de toate, mai puţin de apa fierbinte care parcă mă înţepa ca nişte ace.

Nu mai stătusem aşa de aproape unul de celălalt de când ne îngrămădisem în elicopterul care decolase pe viscol de undeva din Vestul Mijlociu. Şi atunci plânsesem.

Acum îmi veneau în minte o mulţime de întrebări. Mai ales despre faptul că Graves fusese obligat să se bată din prima seară când sosise aici. Mi se părea o idee bună să-l prind pe Dibs singur şi să-l pun să-mi explice câteva lucruri. Oare de ce nu mă gândisem la asta până acum? Îmi simţeam capul greu, iar umărul lui Graves era osos, dar confortabil.

— Vorbeşte cu mine, insistă el. Să nu-mi leşini, Dru! Stai aşa, vreau să te întreb ceva.

— Îhî.

Doar atât am putut să articulez, un sunet afirmativ.

Şi eu la fel. De ce nu m-a omorât Ash? Şi cum, pentru numele lui Dumnezeu, să-ţi povestesc ţie toate astea când nici pentru mine n-au nicio logică?

— De la ce vine Dru?

Doamne! Era rândul meu acum să râd fornăind.

— N-nu mă întreba!

— Prea târziu. Mă tot întreb de când ne-am cunoscut.

Tremurul începea să se mai domolească.

Când mi se descleştară dinţii, maxilarul mă durea.

— O să-ţi spun mai t-târziu.

— Mm! Acum vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

Se purta cu mine delicat, cu grijă, de parcă ar fi dezlipii un plasture şi s-ar fi uitat sub el.

— Păi…

Apa bolborosi. Se auzi o izbitură în uşă, de parcă cineva se sprijinea pe ea. Sunetul răsună prin vestiar. Am clipit, trezindu-mă în interiorul meu.

— O, Doamne! Ai intrat şi tu aici!

— Îhî, mda.

Nu părea mirat.

— M-am gândit că e posibil să cazi şi să te loveşti. Sau să te îneci. Dacă te simţi bine sau…

Nu mi-am ridicat capul de pe umărul lui. L-am lăsat şi mai greu pentru o clipă şi braţul mi se încordă.

— Nu. Nu pleca.

Mă dureau dinţii. Mă durea până şi părul din cap.

— Era… am văzut… Ei bine, mi s-a arătat bufniţa bunicii.

Panica mă străfulgeră pentru o clipă – nu voiam să spun nimănui despre ea, şi mi-era greu să încalc lunga tradiţie de a ţine secrete.

Dar era vorba de Graves. Şi nu mă dezamăgi. Pur şi simplu acceptă informaţia cu seninătate.

— Bufniţă, zici?

Încuviinţă şi îşi lăsă în jos bărbia ascuţită.

— Bine, continuă!

— Şi m-a condus afară, unde am început să alerg. Cred că încerca să mă ducă departe de vampiri. M-am trezit în nişte tufişuri şi am văzut…

Restul povestirii fu un talmeş-balmeş incoerent, dar el dădea din cap când şi când. Îmi plăcea asta la el. Era aşa de deştept, că nu trebuia să-l iei de mână şi să-l ghidezi. Putea şi singur să completeze spaţiile lipsă.

— Eşti sigură că a fost acelaşi?

Închisese ochii pe jumătate. Lichidul din cadă începu să se mai calmeze, bolborosind şi fâsâind. Îl simţeam cum îmi înţeapă mâinile zgâriate şi cum se întinde în sus, spre umăr, în cocoloaşe cerate. Căldura mi se strecura în oase.

Deodată am simţit nevoia să îmi spăl părul. Mă mânca pielea capului. Inima se opri din bubuit şi reveni la ritmul normal.

— Aşa cred. Câţi vârcolaci cu o dungă albă pe cap am mai văzut noi?

— Aici ai dreptate, încuviinţă din nou, aplecând capul. Părul, care se umezise din cauza aburilor, îi

venea în ochi. Îl dădu la o parte cu o mişcare bruscă şi nervoasă.

Am scos un oftat. Nu mai puteam să mi-l înăbuş. S-a auzit ca o şoaptă.

— L-am văzut pe Christophe. Azi.

De fapt se întâmplase cu vreo trei-patru zile în urmă, dar n-am vrut să-i spun şi lui asta.

— Graves se încordă tot. Se scurseră câteva secunde bune, timp în care el se holba la pereţii cu oglinzi printre voalurile de aburi.

— Doamne, Dru!

De parcă era vina mea.

— N-am reuşit să te prind singur să-ţi spun.

— Deci vrei să spui că ai încercat?

Glumea însă. Se foi neliniştit, mişcându-se ca şi cum i se pusese un cârcel la muşchii braţului, dar nu-l mişcă. Acum nu-i mai simţeam degetele fierbinţi pe umăr.

— Unde l-ai văzut?

— A intrat la mine în dormitor pe fereastră. Nu trebuie să spui nimănui.

Graves dădu ochii peste cap. Nu-l vedeam, dar am simţit mişcarea. Şi când un adolescent îşi dă ochii peste cap, gestul are un sunet tăcut specific.

— E la mintea cocoşului, ce naiba! Dar ce i-a venit să intre la tine pe fereastră?

Să fiu a naibii dacă ştiu, puştiule.

— Mi-a dat nişte chestii. Ca cele pe care le-a avut mama, şi a vrut să-mi spună câte ceva.

— Şi cum naiba au ajuns la el lucrurile care au aparţinut mamei tale?

Când e de despicat firul în patru, bazaţi-vă pe Graves!

— Nu au fost ale ei, ci doar seamănă. Şi… ei bine, presupun că a cunoscut-o.

Nu mă mai gândisem la chestiune din perspectiva asta, Oricum, după cum vorbea, era mai mult ca sigur că o cunoscuse. Şi acum că mă gândesc, specificase că săbiile de lemn nu au fost ale ei. Am deschis gura să-i dau înainte cu explicaţiile.

Dar până să apuc să zic ceva, Graves puse altă întrebare de milioane.

— Şi până la urmă, câţi ani are tipul ăsta? Şi cine e, de fapt?

— Nu ştiu.

M-am cufundat mai adânc în lichidul care mă învăluia şi o nouă dâră de mizerie se scurse din părul meu ud în lichidul gelatinos care bolborosea. Vai! Dar

ştiu că m-am tăvălit în mocirlă, nu glumă!

— Pe mine mă îngrijorează mai mult faptul că nu m-a ucis Ash. Doar a avut ocazia. S-a descotorosit de ceilalţi vampiri şi…

— Ai văzut tu asta?

— L-am văzut pe unu. E logic că i-a aranjat şi pe ceilalţi doi.

M-am cutremurat până în măduva oaselor. Doamne!

Aş fi putut să mor. N-aveam cum să ies din clasă şi cu trei vampiri…

— A stat nas în nas cu mine, Graves. Nas în nas.

Creierul meu se împotmolea pur şi simplu când ajungem la amintirea cu pricina, o rememora, se crispa de groază şi se cala ca un motor.

Şi ceaţa…

Dar nu mai voiam să mă gândesc la ceaţa aceea niciodată. Slavă Domnului că nu mă atinsese. Dacă m-ar fi atins… nu ştiu exact ce s-ar fi întâmplat, dar n-ar fi fost de bine. De atâta lucru eram şi eu sigură, o simţeam până în măduva oaselor, care mă dureau şi care îmi tremurau.

E greu să pui la îndoială o astfel de certitudine.

Graves era mai îngrijorat de lucrurile esenţiale.

— Un vârcolac a făcut asta de unul singur? Şi pe urmă tu zici că a luat-o la fugă?

— Cred că v-a auzit pe voi venind.

Tremurul se intensifică. Nu dârdâiam de frig. Corpul meu se revolta împotriva tuturor. Voiam un cheeseburger, voiam să mă ghemuiesc în pat şi să dorm şi-mi doream lucruri cărora nici nu ştiam cum să le spun pe nume. Cel mai mult însă, voiam să închid ochii şi să fac ca toată nebunia asta să dispară.

Nu-mi ridicasem capul de pe umărul lui şi nici el nu îşi luase mâna de pe umărul meu. Era tot îmbrăcat din cap până în picioare, şi nu scosese niciun cuvânt despre asta. Se lăsă o clipă de tăcere lungă între noi. Nu se auzea decât gâlgâitul amuzant al lichidului şi eram învăluiţi în abur. M-am lăsat mai jos, iar lichidul şuieră puţin şi mi se scurse din nou mizerie din păr.

— Nu ştiu ce să fac, am şoptit într-un final.

Situaţia mă speria mai mult decât voiam să recunosc. Eram obişnuită să cunosc procedura specifică oricărei situaţii. Eram obişnuită să ştie tata ce nu ştiam eu şi să-mi dea ordine când eram depăşită de situaţie.

Tata nu mă lăsa niciodată să ţin piept singură unui pericol. Spre deosebire de unii părinţi care stau

şi se uită cum te zbaţi. Am văzut multe astfel de cazuri, şi de fiecare dată mi se pare că adulţii parcă îşi doresc ca puştiul să dea greş.

Poate că îi face să se simtă mai bine când o dăm în bară, sau ceva de genul ăsta.

Graves oftă.

— Ok.

Ridică din umeri. Osul umărului pe care îmi sprijineam capul îmi intră în obraz.

— Trebuie să te curăţăm bine de tot. Şi Dylan o să-şi iasă rău de tot din pepeni.

— El de ce nu era acolo?

Am regretat însă cuvintele de îndată ce le-am rostit cu voce tare.

— Înainte, venea mereu cineva să mă ia după ce suna soneria. De data asta, n-a venit nimeni.

— Mda.

Lichidul din cadă plescăi când Graves se mişcă.

— Şi eu mă gândeam la asta. Hai să te spălăm.

Se desprinse de mine şi am fost nevoită să ridic capul. Senzaţia de arsură se transformase într-o căldură mai plăcută care se răspândea în tot corpul. Mă durea spatele, dar nu chiar atât de rău.

— Graves?

— Îhî.

Se lăsă pe spate şi pentru a doua oară în acea noapte eram faţă în faţă cu un om-animal. Dar el avea ochi verzi şi strălucitori, iar părul vopsit negru îi atârna în şuviţe umede. Era acelaşi tip urâţel care fusese singura persoană pe care am putut să mă bazez de când un zombi a intrat în casa mea spărgând uşa de la bucătărie.

Nici nu trecuse o lună, şi toată viaţa mea se răsturnase cu susul în jos, aşa cum numai când ai de-a face cu Lumea Reală ţi se întâmplă. Habar n-aveam de unde să încep să-mi refac viaţa, dar el era acolo, şi până acum nu mă dezamăgise.

Ne-am uitat lung unul la altul mult timp. Îmi simţeam gâtul iască. Ştiam foarte bine că eram murdară pe faţă şi că parul meu semăna cu al Medusei. Dar m-am aplecat puţin, şi dacă el nu şi-ar fi întors puţin capul, buzele mele nu s-ar fi lipit de obrazul lui.

Pielea lui era mai catifelată decât mi-aş fi imaginat cu barba care îi mijea. A trebuit să-mi trag nasul pentru că-l simţeam plin. Dar mi-am lipit buzele de obrazul lui şi mă simţeam acum ca o idioată. Ce fusesem cât pe ce să fac?

Ok, Dru. E timpul să o faci pe indiferenta.

— Mersi. Pentru că m-ai adus aici, vreau să spun. Şi pentru restul.

M-am dat înapoi, deodată extrem de conştientă că eram numai în chiloţi şi sutien, care probabil că acum arătau groaznic.

Şi că el se băgase în cadă fără să-şi scoată nici măcar cămaşa. Şi probabil că eram mânjită pe toată faţa.

— Tu eşti mereu în preajmă. Când am nevoie de tine. Mersi.

Tocmai asta ţi-ai găsit să spuil Dumnezeule mare, Dru, cât de tâmpită poţi să fii? Am reuşit să ajung în cealaltă parte a căzii, cu speranţa că roşeaţa de la căldură avea să ascundă sângele care mi se ridica în obraji.

Graves tuşi. Era o dovadă de bun-simţ din partea lui.

— Nicio problemă.

Se îndreptă spre trepte să iasă din cadă, împroşcând din plin, cu mişcări stângace, lichidul cerat care pârâia. Urcă cu greu şi coborî pe partea cealaltă, aproape alunecă, şi se apucă de marginea căzii.

— Prima dată e… Da, ai ghicit. Gratis.

Probabil că şi el era la fel de stânjenit ca mine. M-am cufundat din nou în cadă, am întins mâna şi m-am ţinut şi eu de margine. Mă simţeam de parcă picioarele şi mâinile aveau să mă lase din clipă în clipă.

Am stat ghemuită mult timp în cadă, dârdâind şi tremurând, şi singurul lucru care mă făcu să ies de acolo fu gândul că vreunul dintre profesori putea să creadă că mă înecam şi ar fi venit să mă „salveze”.

Sau, la fel de bine, să mă omoare. Căci era destul de evident că Şcoala unde Christophe îmi promisese că urma să fiu în siguranţă era un loc al naibii de periculos.

Capitolul 11

Când stai mereu treaz toată noaptea, miezul nopţii devine miezul zilei. E prea devreme pentru masa de prânz, şi prea târziu pentru micul dejun. Dar oare îţi mai e foame după ce ai fost fugărit şi tăvălit prin noroi?

Da. Mi-era o foame de lup. Însă în loc să fiu la

cantină, eram din nou în biroul lui Dylan. Mă uitam la rafturile cu cărţi legate în piele şi aşteptam. Semăna foarte bine cu biroul unui director de liceu şi Graves dispăruse după ce-mi dăduse câteva haine uscate pe care le adusese din camera mea. Intrase pe uşa de la vestiarul fetelor.

Nu-mi plăceau chestiile astea. Şi erau pe primele două locuri dintr-o listă de lucruri care nu-mi plăceau. Cineva – poate chiar Graves – trebuise să scotocească prin dulapul de lemn de trandafir din camera mea, şi oricine a fost, îmi adusese până şi chiloţi, pentru numele lui Dumnezeu! Te lua cu fiori, nu alta! Slavă Domnului că nu ascunsesem nimic acolo. Doar sertarul cu lenjerie intimă ar fi primul loc unde ar căuta cineva, nu?

Şi unde oare era Graves? Aveam o senzaţie ciudată în piept pe care nu puteam s-o explic când mă gândeam că el nu era aici. Voiam să-l văd.

Voiam să văd orice chip prietenos. Nimeni de aici nu întrunea această condiţie, cu excepţia poate a lui Christopher, dar nici el nu era prin jur. Habar n-aveam unde era.

Dylan plecase să facă ce făcea el când nu se lamenta sau când nu se pregătea să se lamenteze în

faţa mea. Adică eram singură. Părul proaspăt spălat îmi picura şi strângeam din dinţi. Ca să nu mai zic că o grămadă de întrebări îmi bombardau creierul şi că nu aveam prea mare bază în picioare şi mâini. M-am prăbuşit pe scaunul obişnuit, cu spătar înalt sculptat şi mă holbam la cărţi. Erau o colecţie valoroasă de titluri despre Lumea Reală, de la anchete demografice despre vârcolaci la o întreagă secţiune dedicată vrăjitoriei şi blestemelor de magie neagră, care aveau cotoarele înscrise cu foiţă de culoarea sângelui.

M-am apucat să-mi rod unghia arătătorului de la mâna dreaptă, până nu mai rămase nimic. Apoi am trecut la unghia următoare. Ce n-aş fi dat să arunc un ochi în cărţile astea când trăia tata! Cred că i-ar fi plăcut şi lui. Nu m-ai fi deranjat nici să-mi arunc un ochi peste cărţile cu blesteme. Tata prefera informaţii culese oral, de la oameni – să pună întrebări în magazinele cu obiecte oculte şi în barurile unde se strângeau cei din Lumea Reală. Am tot frecventat astfel de locuri de când a murit bunica şi tata a venit să mă ia cu el, şi începeam să cred că fusese mult mai periculos decât credea el. De fiecare dată când mă ducea în alt loc ca să ia pulsul situaţiei, devenea foarte încordat.

Acum mă întrebam dacă era din cauză că eram şi eu cu el sau pentru că un pas greşit ar fi putut să însemne ca amândoi aveam să sfârşim morţi. Şi mă întrebam de ce nu mi-a spus nimic despre faptul că mama fusese svetocha. De ce nu-mi spusese nimic? Orice. Oare avea de gând să-mi spună când eram destul de mare ca să înţeleg? Şi cât însemna „destul de mare”? Ce naiba aştepta?

Sau nu ştiuse nici el? Oare fusese secretul mamei? Dar cum era posibil? Am început să-mi rod unghia de la inelarul mâinii drepte. Dacă stau să mă gândesc, tata n-a fost niciodată genul de tip care să-şi arate sentimentele şi care să spună tot. Puteam să stăm zile întregi fără să ne vorbim, doar ne ocupam de ce era de făcut. Mă mândream mereu că ştiam exact ce să fac fără ca el să fie nevoit să-mi spună de fiecare dată. Nici bunica nu era prea vorbăreaţă, prefera să mă înveţe prin puterea exemplului, dar pe lângă tata, ea era gură spartă.

Cum mi-ar fi spus tata, până la urmă? Dru, scumpo, mama ta a fost în parte vampir, ceea ce înseamnă că şi tu eşti. Îmi pare rău să-ţi dau vestea asta.

Ma durea inima. Am închis ochii strâns şi am

încercat să mă gândesc la altceva.

Uşa se deschise. Am rămas în aceeaşi poziţie pe scaun, deşi inima îmi tresări neplăcut şi a trebuit să-mi înăbuş un icnet. M-am apucat cu mâinile de braţele scaunului şi am coborât puţin picioarele, în caz că trebuia să mă ridic repede.

După ce dai nas în nas cu moartea, eşti puţin agitat.

— Iat-o!

După glas, Dylan părea obosit.

— Entrez-vous, biroul meu vă aparţine.

Am auzit nişte paşi delicaţi şi ceva foşnind. Un miros plăcut de mirodenii umplu aerul şi am ridicat gâtul, deschizând gura să-l întreb pe Dylan unde naiba era Graves.

— Cuvintele mi se opriră în gât. Consilierul meu păşi într-o parte, închizând uşa şi stând drept în faţa ei. O umbră se strecură pe lângă el şi alunecă spre mine.

Era înaltă pentru o fată şi părul ei forma o aureolă de bucle cu tentă roşcată. Avea umeri înguşti, ochi albaştri şi mari, o bărbie ascuţită şi o rochie lungă şi demodată din mătase roşie. Avea un păr perfect, prins cu două fundiţe negre de catifea, ca să

nu-i vină peste faţa în formă de inimă. Se întoarse puţin, se lăsă pe spate, şi se cocoţă pe biroul lui Dylan, îndesând hârtiile cu rochia.

Mă holbam la ea ca viţelul la poartă nouă. Era încălţată cu nişte cizme cu toc ascuţite la vârf, care se încheiau cu nişte nasturi mici.

Îşi încrucişă gleznele şi se uită la mine. Ochii ei se mai deschiseră puţin la culoare, iar în păr începură să-i apară şuviţe negre, şi buclele i se mai lăsară, căci i se întrezăreau semnele celei de-a doua naturi. Vârfurile gemene ale colţilor mici şi delicaţi îi atinseră buza inferioară, dată cu luciu de buze roz.

Măiculiţă! Nu puteam să-mi iau ochii de la ea.

— Dru, spuse Dylan destul de calm. Doamna este Lady Anna. Milady, faceţi cunoştinţă cu Dru Anderson.

— Bună, Dru.

Avea o voce dulce, ca un clinchet de clopoţei. Am rămas unde eram, pironită locului, cu gura întredeschisă.

— E o poreclă cumva? De la ce vine?

Uite aşa, de-a naibii, nu voiam să răspund. Dar gura mi se deschise fără voia mea.

— Eşti svetocha.

Îmi ieşise pe gură fără să vreau.

— Doamne sfinte! Eu am crezut că sunt…

Vocea mea era acuzatoare şi Dylan îşi bombă pieptul ruşinat. Haina de piele îi scârţâi.

— Să fiu a naibii!

Zâmbetul ei se întunecă pentru o clipă.

— Sunt un secret bine păstrat. Dacă nosferatu ar bănui, ar lua cu asalt fiecare loc de-al nostru, chiar şi acest mic satelit al Ordinului, mult mai des decât o fac în prezent. Deşi eşti de puţin timp aici, am avut deja câţiva elevi răniţi şi o creştere semnificativă a numărului de… incidente.

Deci e vina mea, să înţeleg? Doamne! Un sentiment urât şi fierbinte izvorî înăuntrul meu. Am închis gura cu un clampănit. Ne-am uitat una la cealaltă câteva minute. Colţii i se retraseră şi buclele i se strânseră. Acum semăna leit cu o prinţesă din cărţile de poveşti.

— Sperăm că atacul acesta a fost un simplu exerciţiu de rutină, un mijloc de a ne verifica apărarea. Deşi nu pare probabil, nu crezi?

Îşi înclină într-o parte capul perfect.

— Să sperăm că nu a scăpat niciunul cu viaţă ca să poată duce vorba.

Am găsit în sfârşit ceva de spus care să nu fie

spurcat.

— Unde e Graves?

Totul era extraordinar, dar el era cel cu care voiam să vorbesc. Aveam nevoie să fie aici, să vadă scena.

Dylan se foi agitat.

— E în dormitorul comun.

I se iţiră colţii şi părea cam nefericit. Colţurile gurii i se lăsaseră subtil în jos, dar era o schimbare atât de mare faţă de expresia lui obişnuită de iritare, că era totuşi destul de şocantă.

— Milady a vrut să te cunoască, Dru. E o mare onoare pentru un elev din primul an.

Hai că m-ai dat de tot pe spate!

— De ce? Vreau să zic, de ce a vrut să vină aici, dacă fac atâtea probleme?

— Nu faci probleme, începu Dylan, dar fata îi aruncă o privire blândă şi amuţi atât de brusc, încât m-am mirat că nu şi-a muşcat limba.

— Îmi dai mie voie?

Înclină capul şi Dylan făcu un gest de neajutorare. Zâmbi uşor. Colţii ei micuţi erau al naibii de înfricoşători, mai ales când înclina capul şi aducea cu o pisică satisfăcută.

— Tu eşti o rebelă, domnişoară Anderson. Eşti aici de-abia de două săptămâni şi ai silit deja un kouroi să se lupte cu tine, iar consecinţele nu au fost plăcute. Se pare că nu te mândreşti cu moştenirea ta – ceea ce nu e vina ta, dată fiind educaţia pe care ai primit-o. Dar ne întristează. Ai atât de mult potenţial, dar pari să te mulţumeşti să-l iroseşti pe încăpăţânarea care nu-ţi aduce niciun folos.

Acum avea un aer solemn. Colţurile gurii i se lăsară în jos, de parcă ar fi gustat ceva puţin neplăcut la gust şi era prea politicoasă ca să-l scuipe.

— Aici e vina noastră. Nu ţi-am etalat motivele pentru care procedăm astfel, şi mărturisesc că am fost foarte ocupată să fac aranjamente pentru permanenta ta siguranţă, precum şi alte… aranjamente pentru siguranţa altor membri din Ordin. Munca mi-a ocupat atât de mult timp, că nu am reuşit să mă întâlnesc cu tine până acum. Şi… ei bine, cred că cea mai bună cale de a ţi-o spune este cea directă.

Nu-mi place cum sună. Alarma din capul meu, care mă avertiza că ceva era în neregulă, începu să sune ca nebuna. M-am foit neliniştită. Scaunul devenise dintr-odată foarte tare. Dylan tuşi încet, dregându-şi vocea. Ochii lui negri scânteiară, dar n-

am reuşit să-mi dau seama dacă era o avertizare sau un acces de alergie.

Anna ridică o mână subţire şi am observat că şi unghiile erau vopsite tot cu lac roz. Dumnezeule! Nu-i mai lipseşte doar un manşon şi un celular roz, mic şi drăguţ, acoperit cu strasuri. Pfui! Mirosul ei de mirodenii, bunătate şi parfum cald – îmi amintea de ceva, dar nu ştiam exact de ce anume. Eram prea ocupată să mă holbez la faţa ei perfectă, la bujorii din obrajii ei maţi şi semicercul pe care-l formau sprâncenele.

Mă străbătu deodată un gând care mă făcu să mă înfior. N-aş putea nici într-un milion de ani să arăt aşa. Şi nici nu sunt sigură că aş vrea.

— Nu ştim de ce Reynard te-a salvat de Sergej.

Coborî vocea, ca şi cum am fi vorbit de ceva secret.

Acum în tonul ei nu se mai citea doar îngrijorare şi aroganţă.

— Ţi-a spus ceva?

Reynard? Ah, da! Se referea la Christophe.

— Mi-a spus că face parte din Ordin şi…

— A spus el asta?

Se uită concentrată peste umărul meu şi mi-am

dat seama că făcea schimb de priviri cu Dylan, priviri care semănau cu cele între părinţi. Sau dacă nu, ca cele dintre două cadre didactice. Câţi ani avea fata asta? Părea cam de optsprezece ani, ceea ce aici putea însemna orice.

— Te-ar surprinde dacă ţi-aş spune că Christophe Reynard nu mai este membru oficial al Ordinului de mai bine de şaptesprezece ani? Negocierile pentru a-l aduce înapoi sunt… dificile.

— Nimeni nu are încredere în el.

— Pe lângă tonul ei modulat, politicos şi studiat, vocea mea părea aspră, distonantă. Îmi făcusem rană pe gât de atâta tuşit.

— Dylan a spus că o să mă antreneze el când o să se întoarcă, pentru că…

— Dylan e din tabăra lui Christophe. E suporterul lui de mult timp şi chiar a fost sponsorul lui Reynard. A pledat în favoarea lui, a făcut presiuni şi a linguşit în stânga şi-n dreapta ca să i se acorde lui Reynard onoarea de a fi membru de-al nostru, în ciuda… nefericitei sale descendenţe.

— Cum ai spus? Vorbeşte mai rar şi în engleză dacă se poate.

M-am ridicat mai bine în scaun. Eram obosită şi

mi-era foame şi voiam să-l văd pe Graves. Şi, oh, da, voiam să mă ghemuiesc în pat şi să dârdâi în voie. Voiam să încui uşa, să trag jaluzelele şi să stau puţin singură şi să tremur. Suna al naibii de bine.

Se lăsă o clipă de tăcere stânjenitoare.

— Poţi să-i spui, spuse Dylan. Dacă asta ai de gând.

— Da, cred că aş face bine.

Mă pironi cu privirea ei senină şi am simţit toate coşurile pe care le-am avut în viaţa mea luptându-se să iasă iar la suprafaţă.

— Cristophe nu ţi-a spus nimic despre familia lui?

— Cred că mi-a spus doar că şi mama lui a murit.

Mi-era greu să-mi aduc aminte când în mintea mea era ceaţă. Acum dacă mă gândeam mai bine, nu-mi spusese prea multe. Doar atât, nimic mai mult.

— Despre ce e vorba? El nu mi-a spus mai nimic şi nimeni nu mi-a spus prea multe de când am venit aici.

— Atunci te-ar surprinde să afli că porecla lui Christophe era Krystof Gogol?

Făcu o pauză cu subînţeles, în timp ce eu clătinam din cap, mută, întrebându-mă unde naiba voia să ajungă.

— Şi că numele din naştere al nosferatului de care ai scăpat acum două luni, regele declarat al creaturilor nopţii, era Sergej Gogol?

— Ha?

Eram epuizată. Acesta e singurul motiv pentru care a fost nevoie de zece secunde bune pentru ca substratul cuvintelor ei să se infiltreze prin ceaţa din capul meu.

— Ce tot spui?

Umerii îi căzură. Pentru prima dată, păru şi ea puţin obosită. Dar asta nu-i ştirbea cu nimic frumuseţea, ba dimpotrivă.

— Să înţeleg că nu ştiai. Christophe e fiul lui Sergej. Cea mai mare şi, de ceva timp, cea mai trufaşă şi malefică dintre progeniturile lui. Te-a salvat de tatăl lui şi a dispărut. Dar şi înainte de asta, Reynard şi-a băgat coada în familia ta.

Inima îmi bătea cu putere. Rămăsesem fără suflare.

— Ce spui acolo? Am reuşit eu să rostesc, ca un scheunat anemic, căci mi se uscase gâtul.

Anna sări de pe birou şi mă privi direct în ochi, împreunându-şi mâinile în faţă. Rosti exact ce mă temeam că avea spună.

— Avem motive să credem, domnişoară Anderson, că Reynard a fost cel care i-a dezvăluit lui Sergej locul unde se afla mama ta. Şi avem nevoie de ajutorul tău ca să aflăm dacă fost într-adevăr aşa.

* * *

Puse dosarul pe biroul înţesat şi scrijeli uşor cu unghiile vopsite cu ojă roz.

Asta credem noi că s-a întâmplat. Mama ta era într-un loc sigur.

Dosarul se deschise şi pământul îmi fugi de sub picioare.

Scrâşneam din dinţi, deşi chipul meu era de gheaţă. Dinţii îmi zbârnâiau din nou şi am început iar să văd scântei roşii la colţul ochilor. Am înghiţit cu noduri, simţind gustul percolului şi al furiei.

Era o poză lucioasă de 8/10 viu colorată, în care apărea o casă galbenă, cu un stejar crescut lângă scările de la intrare. M-am holbat la poză şi pielea mi se răci, apoi se înfierbântă şi se răci din nou. Îmi trecură junghiuri ascuţite prin toţi muşchii deodată, apoi aceştia se contractară şi mi se făcu greaţă.

V-a fost vreodată atât de rău, încât să simţiţi că

vă vine să vomitaţi cu tot corpul? Aşa mă simţeam eu acum. Ultima dată când văzusem acea casă fusese în vis.

Fusese oare vis sau nu? O stare din care mă dezmeticisem şi-i văzusem pe Christophe şi Graves amândoi în camera mea, luptându-se cu un hoţ de vise – un şarpe înaripat care îmi sugea aerul din mine, o lighioană care se furişase să-şi depună ouăle în trupurile vecinilor mei. Ouăle eclozaseră a doua zi dimineaţă şi fusese un adevărat coşmar să ne strecurăm cu maşina printre o mulţime de pui de hoţi de vise care se mişcau haotic, ca să scăpăm de atacul vârcolacilor.

Crezusem că fusese poate doar o halucinaţie acea imagine incredibil de clară şi detaliată a mamei care mă ascundea în toiul nopţii.

Nu e un vis. O voce aspră şi rece îmi răsună în minte, e o amintire. Asta s-a întâmplat când a murit mama. Asta e casa în care a murit ea. M-a ascuns în debara şi a ieşit afara să se lupte cu vampirul. Şi a fost ucisă.

Svetocha, femeia care stătea lângă mine, puse poza deoparte. Urma o altă poză lucioasă de 8/10. De data asta, stejarul era plin de frunze verzi, însă doar

pe jumătate. Pe cealaltâi parte care fusese carbonizată, crengile erau răsucite şi înnegrite de ceva sinistru, care încă mai vibra în ramuri. Uşa de plasă fusese smulsă din ţâţâni şi treptele erau sfărâmate.

Ceva de nedescris era prins în ramurile copacului ca nişte degete hrăpăreţe. Ceva care semăna cu o siluetă umană, dar care era deformată de agonie. Imaginea mi se întipări pe retină şi mi se cuibări adânc în minte.

— Bănuim că a murit pe treptele casei, spuse Anna încetişor, dar Sergej a spânzurat-o în copac şi… ei bine, noi n-am reuşit să ajungem la timp. Şi tatăl tău era de mult plecat, cu tine. Noi nici n-am aflat de existenţa ta decât mulţi ani mai târziu.

O spânzurase în copac. Oh, Doamne!

— N-aţi ştiut de mine?

Chiar şi mie mi se părea că nu mai aveam voce, că mi se tăiase răsuflarea.

Când răspunse, am sesizat în vocea ei o tentă uşoară de amărăciune sau poate de furie. Nu-mi dădeam seama şi nici nu-mi păsa.

— Nu. Mama ta… a părăsit Ordinul din motive personale. Nimeni nu ştie din ce motive.

Nici eu nu ştiu. Am clipit îndelung şi mi-am dres glasul.

— Credeam că svetocha sunt toxice pentru vampiri. Aşa a spus…

Aşa a spus Christophe.

— Chiar suntem. Îi otrăvim doar respirând, doar dacă existăm în vecinătatea lor. Dar câţiva dintre ei – foarte puţini – sunt destul de puternici ca să îndure toxicitatea pentru o perioadă scurtă. Şi lui Sergej nu-i trebuia mai mult. Sprâncenele ei perfecte se apropiară.

— Doar nu degeaba e liderul lor.

Era ciudat. Nimeni altcineva nu i-ar pronunţa numele. Ar fi spus „el” sau „ştii-tu-cine”. Dar Christophe şi gagica aveau curajul să-l pronunţe în şoaptă. Ca şi cum vorbeau de o cunoştinţă.

Nu voiam să mă gândesc la asta. Greaţa mă cuprinsese din cap până în picioare şi-mi venea să vomit, să leşin, sau doar să mă prăbuşesc pe podea şi să tremur un pic.

— Ce legătură are asta cu Christophe?

Anna întoarse fotografia. Pe spatele ei era ceva mâzgălit cu cerneală albastră, o dungă de parcă cineva ar fi vrut să taie era scris. Mai erau şi nişte

hârtii.

Aceasta e o transcriere a unei convorbiri între un membru neidentificat al Ordinului şi un nosferat din neamul lui Sergej. În ea, kouroiul anonim deconspiră locul unde se afla mama ta. Christophe e singura persoană care ar fi putut să ştie – el a antrenat-o personal pe mama ta şi erau apropiaţi.

El a antrenat-o?

— Erau apropiaţi? Dar câţi ani are el?

Destui cât să-şi amintească de ultima jumătate a Primului Război Mondial, domnişoară Anderson. Nu mai avem şi alte dovezi – înregistrarea a dispărut şi persoana care a transcris-o a murit în luptă. În condiţii destul de suspecte, aş putea adăuga.

Mi-am dat seama că mă privea foarte atentă. Oamenii se uită într-un anumit fel când nu-şi focalizează privirea înainte, ci te urmăresc cu coada ochiului.

— E foarte probabil ca Reynard să încerce să te mai contacteze. Dacă şi de câte ori se întâmplă, trebuie să aduci acest lucru la cunoştinţa unui consilier şi să dai raportul. E clar?

Tonul de comandă era ceva nou. Aveam impresia că atunci când femeia asta spunea „Sari!”, toţi cei din

jur se conformau, ca nişte jucători de baschet care se pregătesc să arunce la coş.

Cuvintele îmi stăteau pe limbă. Deja mi-a făcut o vizită. Câteva cuvinte simple, şi mi s-ar fi luat piatra de pe inimă. Puteam să pasez problema în mâinile altcuiva şi să nu-mi mai fac griji. Puteam să i-o încredinţez unui adult şi să termin.

Dar am auzit din nou fâlfâit de aripi şi am simţit cum penele bufniţei mă ating uşor pe faţă. Am tresărit aproape, aşa de reală era senzaţia.

Uite ce s-a întâmplat ultima oară când ai încercat să arunci problema pe umerii altcuiva, Dru! L-ai sunat pe Augustine, şi lucrurile păreau că aveau să ia o întorsătura bună – şi acum uite unde ai ajuns.

Era un avertisment, care ajungea la mine ca toate lecţiile bunicii. Simplu şi fără multe întortocheturi.

— Ca bună ziua, m-am auzit zicând.

Era prima dată când vocea mea suna la fel de obosita şi de matură cum o avea Graves uneori. Oare a simţit şi el vreodată povara asta care îi apăsa pe umeri?

Probabil că da. Îmi doream cu atâta ardoare să-l văd. Încât aproape că-mi tremurau mâinile.

— Atunci pot să plec.

Luă dosarul, iar eu am ridicat privirea. Dylan părea îngrijorat, ca de obicei, şi se uita fix la mine, ca şi cum şi-ar fi dorit din tot sufletul să-mi pice fisa, cu buzele strânse şi ochii lui negri strălucitori care-mi transmiteau un mesaj pe care nu puteam să-l descifrez.

— Pot să mă uit şi eu peste transcrierea convorbirii? N-am avut intenţia să par încăpăţânată, dar cred că aşa le-am părut. Dylan tresări pur şi simplu, iar Anna îşi bombă pieptul.

În sfârşit mi-am dat seama ce nu-mi plăcea la ea, la faţa ei. Avea un aspect de fată populară. Nu fusese niciodată o proscrisă; noi ceilalţi nu existam decât ca să se oglindească în noi. Avea aceeaşi frumuseţe neterminată şi lacomă pe care o văzusem la majorete şi la femelele boa constrictoare din toată America. Dacă n-ar fi fost djamphir, probabil ar fi ajuns o femeie de vârstă mijlocie obeză şi smăcuită, cu colţurile gurii căzute. Genul de femeie care face ditamai scandalul în alimentară din cauza unui cupon expirat, sau a unei conserve de porumb care costă cu cincisprezece cenţi mai mult decât credea ea.

Genul care reuşeşte mereu să se impună, să facă

toată lumea ca ea, pentru că nu are ruşine când vine vorba să te facă să cedezi. Exact genul ăsta era.

— E un document secret, domnişoară Anderson. Când te contactează Christophe, ascultă ce are să-ţi spună. Reţine tot ca să fii în stare să reproduci.

Dădu din cap cu severitate şi vârî dosarul la subsuoară. Rochia de mătase foşni când se îndreptă spre ieşire.

— O să mă conducă garda mea de corp, Dylan. Mersi.

— Milady.

Nu ştiu cum a reuşit Dylan să rostească cuvântul fără să se înece.

Aceasta ieşi cu mişcări graţioase, tocurile cizmelor tocănind la fiecare pas.

Uşa se închise în urma ei. Pânzele de păianjen de pe rafturile înalte se mişcară scoţând un sunet ca un sâsâit. Până şi plăcile din tavan putrezeau.

Locul ăsta se dărâma şi la propriu şi la figurat.

Dylan înclină capul, ridicând din sprânceană. Eu stăteam pe loc, îndurerată şi lac de sudoare. Nu mi-am dat seama că tremuram până nu m-am trântit din nou pe scaun. Fiecare părticică din mine tremura ca o gelatină străbătută de curent electric. Mirosul ei se

ducea greu şi în cerul gurii am simţit o senzaţie de greutate – mai ales în locul acela din cerul gurii pe care oamenii obişnuiţi nu-l au, locul unde simt pericolul.

E ca ghimbirul murat care se serveşte cu sushi. Mie mi se pare că are mereu gust de parfum. Şi gustul pe care-l simţeam acum era tot de parfum, unul greu şi uleios.

De ce-mi aduce oare aminte? Pot să jur pe ce-am mai sfânt că-mi aminteşte de ceva. Dar resortul care urneşte amintirile din sertăraşele lor şi le aruncă în creierul înceţoşat era defect. Nu puteam să găsesc nimic coerent.

Să urc scările până în camera mea mi se părea o sarcină deosebit de grea. Dar gândul de a mă băga sub pat, alături de ghemotoacele de praf, cu săbiile malaika şi portofelul tatălui meu, compensa cu mult efortul. Eram bucuroasă, fără vreun motiv anume, că medalionul mamei era bine ascuns sub tricoul meu. Gândul că Anna ar putea să-l vadă făcea să-mi îngheţe inima.

Umerii lui Dylan căzură.

— Au plecat, spuse el încet. Eşti bine?

Ce întrebare!

— Da.

Mi-am dres vocea.

— Sunt bine. Perfect. Da’ de unde!

— Îmi pare rău.

Chiar părea că regretă. Dar dacă stau să mă gândesc bine, mereu îi părea rău.

— A insistat să te vadă şi… Şi ce? Ce naiba fusese asta? Mă uitam la locul de pe biroul lui ticsit unde fusese dosarul. Acum ştiam că există. Văzusem unde murise mama.

O spânzurase în copac! Şi cum o spunea, cu vocea ei suavă, de parcă nu era mare lucru, când din contră, chiar era important. Era vorba de mama şi ea…

— L-ai văzut pe Christophe, Dru?

Haina de piele îi scârţâi când se desprinse de perete.

— Nu cred că mai e nevoie să-ţi spun că e în rahat până la gât. Şi treaba se îngroaşă.

Încercam să gândesc, dar el îmi îngreuna procesul prin faptul că vorbea cu mine.

— Vreau să mă duc în cameră.

Parcă eram un copil de cinci ani.

— Te rog.

— Bine.

Dar nu se putea abţine.

— Dru…

— Cine trebuia să mă supravegheze?

În locul unde fusese înainte dosarul, se căscase o gaură neagră. Şi nu eram sigură că-mi plăcea cum şuiera vântul prin ea. Uram sunetul acela gol, ca furtuna care scrâşneşte pe la colţurile unei case părăsite, când îţi aştepţi tatăl să vină să te ia. Geamătul acela gros şi fremătător.

— Cine trebuia să mă ducă în camera mea când a sunat de ieşire? E singura dată când n-a venit nimeni să mă ia.

— Nu ştiu. N-am avut ocazia să verific orarul. Şi acum foaia cu atribuţii a dispărut.

Se mişcă din nou, neliniştit, şi jacheta de piele scârţâi. Am mai tuşit o dată, din toţi rărunchii. Era o tuse seacă şi iritantă.

— Am fost chemat să-i ies în întâmpinare Annei. Nu suntem anunţaţi niciodată când primim vreo vizită de-a ei, aşa că…

— Nu locuieşte aici?

Dar nici nu-mi păsa. Acum mă simţeam stăpână pe picioarele mele. Cât de cât. Altceva din ce spusese

el părea important, dar nu puteam să-mi pun creierul în mişcare.

— Nu, nu locuieşte aici.

Se opri din nou brusc, şi eu începeam să mă satur de sentimentul că nu-mi spunea tot sau că nu-mi spunea mai nimic.

M-am sprijinit de scaun şi am împins. Prima dată nu am reuşit. Dylan făcu un pas înainte ca şi cum ar fi vrut să mă ajute

Am sărit ca arsă, am pus scaunul între noi şi l-am pironit cu privirea.

— Dru…

Se opri deodată. Ne urmăream unul pe altul cu privirea. Nu ne despărţeau decât câţiva metri de aer perfid. Nu părea să fie destul aer respirabil, dar era atât de greu, încât simţeam cum mă apăsa din toate părţile. S-a înecat oare cineva vreodată cu aer?

M-am furişat spre uşă. El rămase nemişcat, ca şi cum nu era sigur în care parte urma să sar. Începură să-i apară semm de transformare, care apăreau şi dispăreau, şi colţii i se iveau de sub buza de sus.

— Sunt de partea ta, spuse el când ajunsesem aproape de uşă. Aş vrea…

— Eu nu sunt de partea nimănui, l-am informat.

Am pipăit până am dat de clanţă cu o mână amorţita şi am ieşit. Toate holurile erau goale şi am reuşit să ajung la mine în cameră fără să se mai întâmple niciun incident.

Nu mă aşteptam la un astfel de cadou. Mă aşteptam să izbucnească un incendiu, să se pornească un nou atac, sau alt incident afurisit.

Am încuiat uşa, m-am sprijinit cu spatele de ea şi mi-am privit mâna. Tremura ca o frunză purtată de vânt. Camera era cufundată într-o tăcere mormântală, iar draperiile erau puţin date într-o parte. Pe cuvertura albastră a patului era o hârtie albă.

Mă lua când cu cald, când cu rece. Am străbătut covorul albastru. Şosetele mele foşneau şi mă întrebam dacă mai putea cineva să vadă urmele vagi unde se odihniseră picioarele lui Christophe.

Deşi vibram din cauza excesului de adrenalină şi eram zdruncinată bine de tot, nu eram proastă. Ceva era în neregulă. Două poze cu casa în care locuisem înainte – înainte ca mama să moară şi ca lumea să se schimbe – nu alcătuiau un caz împotriva lui Christophe. Dacă informaţiile erau atât de secrete şi clasificate, Anna n-ar fi trebuit să scoată dosarul la lumină sub nicio formă. Şi să-mi dai mie ordine nu e

deloc metoda de a mă face să fac ce vrei.

Da, înţeleg să te supui ordinelor când eşti sub asediu. Atunci e cu totul altceva. Dar tata nu crescuse la uşă o idioată care să se supună orbeşte. Nu cred că ar fi fost în stare de aşa ceva.

Hârtia era bătoasă, grea şi scumpă. Scrisul era îngrijit, şi caligrafic:

Svetocha.
Ai grijă! Nimic de aici nu este ceea ce pare a fi!
Ne întâlnim la debarcader.

Prietenul tău

M-am prăbuşit pe pat. Dacă era codificat, nu înţelegeam ce vrea să zică. Ce mama mă-sii?

Şi de ce cineva – poate chiar Christophe – mi-ar lăsa mesaje pe pernă când vampirii încercau să mă omoare? În timp ce Ash, dintre toţi oamenii (oare „oameni” era un cuvânt potrivit pentru un vârcolac?), mă salva?

Oare Ash chiar încercase să mă salveze de vampiri?

Creierul mi se dezmorţi în sfârşit, mult prea

târziu. Şi acum foaia cu atribuţii de serviciu a dispărut. Ceea ce însemna că persoana care trebuia să mă aibă în grijă în seara asta o luase, căci ştia că urma să fiu atacată.

Omorâtă. Nu doar atacată, ci omorâtă. Spune lucrurilor pe şleau, Dru!

Am expirat lung, cutremurându-mă. Christophe. Fiul lui Sergej. Avea dreptate – cineva chiar încerca să-l omoare. Dai nici el nu spunea tot adevărul. Mă asaltau minciuni din toate părţile, mă înconjurau de peste tot. Minciuni periculoase.

Minciuni fatale. Ce s-a întâmplat în seara asta putea foarte uşor să se termine cu mine moartă în pădure.

Aş putea să fiu omorâtă şi mâine. Chiar şi în somn. M-am cutremurat, îmbrăţişându-mă singură ca să mă încălzesc. Camera era rece şi nu era a mea.

Singura persoană cu care aş fi putut să vorbesc, singura care ar fi putut să mă ajute să găsesc o logică în toată nebunia asta era în dormitorul comun. Nu mă simţeam în stare să cobor până acolo. Cel puţin nu acum.

M-am ghemuit în pat. Afară era noapte şi şcoala se trezise la viaţă. Zgomotul silenţios al oamenilor

care ocupă un spaţiu, umplându-l cu respiraţia şi bătăile inimii lor, vibra în aer. Încă mă mai simţeam cumplit de singură. Mai singura decât mă simţisem într-o casă aşteptându-l pe tata să se întoarcă, iar asta spune multe.

Capitolul 12

După două zile, frontul atmosferic rece care venea dinspre Canada se disipă în sfârşit. Gheaţa se topi şi râul nu mai semăna acum cu o panglică lată şi cenuşie, ci mai degrabă cu un şarpe suplu argintiu. Peste tot era mocirlă, nu mai era îngheţat bocnă. Se iscau furtuni cu tunete şi ploua cu găleata în fiecare noapte, apoi se făcea din nou linişte. Lumina zilei era filtrată de nori şi de ceaţa albă şi uscată. Parcă eram într-un glob de sticlă, căci nu vedeam ce era afară decât printre gratiile ferestrei.

Cum nu puteam să stau închisă în cameră pentru că mă simţeam ca la închisoare, mă duceam la ore.

Acolo treceam printr-un alt fel de iad. Îmi treceau tot felul de gânduri prin cap: Christophe m-a minţit. Sau, şi mai şi: Cineva de aici vrea să mă

omoare. Asta îmi înăbuşea orice alt gând, îl strivea pur şi simplu, şi pierdeam şirul, nu mai eram atentă la ce spunea profesorul. Dibs mă acompania la micul dejun şi la prânz, dar nu vorbea prea mult. Era deja destul pentru el să stea la masă cu mine şi să mai îngăimeze din când în când un salut. Timiditatea puştiului ăstuia era incurabilă.

Nimeni altcineva nu mai vorbea cu mine, cu excepţia lui Graves. Şi nici el nu pot să zic că se omora prea mult.

Sau cel puţin nu aducea vorba despre nimic important. Nu auzeam decât: Am fost la alergări în parc sau Lunganul ne-a dus la cumpărături sau Ghici ce-a făcut un tip la lupte.

Eu scoteam sunete monosilbice, dădeam din cap şi încercam să par interesată. Apoi mi se aprindea beculeţul.

M-a minţit. Sau Cineva de aici vrea să mă omoare. Poate chiar cineva din încăperea asta. Şi rămâneam cu ochii în gol, undeva departe, căci îmi era frică să fiu atentă la cei din jur ca să le ghicesc intenţiile criminale. Nici nu îmi dădeam seama câţi ani aveau. Puteau să fie bătrâni de tot şi eu n-aveam de unde să ştiu, nu?

Nu ştiu de ce mă simţeam aşa de trădată, de fapt. Christophe era în parte vampir, la urma urmei. Ca şi ceilalţi de aici care îmi puteau dori moartea.

Ca şi mine.

Odată ce eşti întinat, nu mai ai cum să scapi. Atâta lucru am aflat şi eu în cursul de două ore care se dovedea din ce în ce mai folositor, cursul de istorie. Nu contează cât de departe se află vampirul în arborele genealogic, progeniturile tot djamphiri vor ieşi. Aceştia moştenesc puterea de transformare, viteza şi forţa acestuia, precum şi foamea. Şi sunt toţi băieţi, cu excepţia unei fete la o mie. Care rar se întâmplă să ajungă la maturitate, căci vampirii le găsesc înainte să se împlinească şi le sug tot sângele, sporindu-şi puterile.

Drăguţ, nu? Era ceva de capul meu. Eram deosebită. Şi eu şi Anna. Oare mai erau şi altele? Era posibil. Poate că nu eram chiar atât de specială până la urmă.

Mi-a trecut de asemenea prin cap că vârcolacii erau probabil cea mai bună şansă a mea de supravieţuire. Ei nu aveau cum să mă vrea moartă. Nu? Pentru că nu mă considerau importantă nici vie, nici moartă, decât dacă lucrau pentru Sergej.

Însă n-aveam cum să ştiu sigur. Ceea ce însemna că vârcolacii nu erau până la urmă o afacere chiar aşa de bună.

Nu exista nicio cale de ieşire de acolo. Cel puţin pentru o anumită perioadă.

Graves nu voia să stea prea mult cu mine, şi eu ce puteam să fac? Să mă ţin după vârcolaci până li se face milă de mine? Şi dacă unii dintre ei aveau un motiv, Dumnezeu ştie care, să mă urască?

Şi nici nu îndrăzneam măcar să mă gândesc cum să mă furişez până la debarcader.

Eram din nou la ora de istorie şi stăteam pe un braţ de canapea. Uşile fuseseră înlocuite şi holurile reparate, dar încă se vedeau scobiturile albe în lambriuri şi covorul nu se potrivea cu nimic, căci doar aici, din toată şcoala, fusese peticită podeaua. Bucăţile noi miroseau a formaldehidă. Mi-am ridicat genunchii, sprijinindu-mi blocnotesul pe ei. Am început să mâzgălesc cu creionul, schiţând arcuri lungi şi înguste şi pereţi de piatră. Am haşurat fiecare bloc de piatră, iarba care împungea printre dalele de piatră şi am lăsat în mijlocul paginii un loc mare, gol.

Graves se aşează lângă mine şi tipul căruia el îi spunea Lunganul – băiatul emo brunet cu bretonul

într-o parte care îi intra în ochii ciocolatii, cu încheieturile osoase care se iveau de sub mâneci şi cu ghetele de motociclist şi un zâmbet în colţul gurii – se aplecă spre el, de partea cealaltă, cu coatele sprijinite pe genunchi. Irving se aşezase jos, pe podea, cu genunchii la piept şi cu mâinile în jurul lor. În rest, toată lumea se ţinea departe de mine. Chiar şi Dibs se făcea că nu mă cunoaşte la ore.

L-am surprins pe Graves şi pe Lungan făcând schimb de priviri dezaprobatoare, de obicei de fiecare dată când Irving deschidea gura.

Chiar acum Blondinul ţinea un discurs monoton despre regulile de bază ale interacţiunii dintre un djamphir şi un vârcolac. Am mai terminat de haşurat o porţiune.

— Djamphirii sunt antrenaţi în tactici de luptă şi vârcolacii în logistică, conform forţei care le este caracteristica fiecăruia. Vârcolacii nu sunt sensibili la infestarea cu nosferatu aşa cum sunt djamphirii şi acestora le lipsesc calităţile specifice legate de noţiunea de consens şi cooperare, care le sunt înnăscute vârcolacilor. Fiecare parte e jumătate dintr-o ecuaţie echilibrată, şi doar atunci când am început să cooperăm am putut să punem stăpânire pe teritorii.

— Şi înainte ce se întâmpla? îşi manifestă Graves curiozitatea.

Colţii Blondinului se iviră de sub buza de sus. Erau strălucitor de albi, dar altă urmă a transformării nu se întrezărea.

— Înainte? Muream pe capete. Am fost foarte aproape de a fi complet eradicaţi şi se pornea război împotriva vârcolacilor ori de câte ori aveau chef nosferatu. Cei care nu erau luaţi prizonieri erau ucişi sau erau lăsaţi în viaţă doar cu consimţământul Prinţesei însângerate. Ca şi Supuşii.

Cuvintele lui mă făcură să ciulesc urechile. Supuşi voinţei lui, îmi răsuna vocea lui Christophe în cap.

Am ridicat ochii din blocnotes.

— Supuşi? Ce înseamnă asta?

M-am simţit însă imediat ca o proastă. Probabil că nu era cea mai potrivită întrebare pe care să o pui într-o încăpere plină de vârcolaci. Era posibil să se simtă ofensaţi.

Oh, Doamnei Un freamăt uşor străbătu clasa. Lunganul îşi băgă capul între umeri şi se sprijini de canapea.

— Vrea cineva să răspundă?

Blondinul se întoarse în cerc, cercetând chipurile celor din jurul lui.

— Nu vrea nimeni? Ei bine, atunci o să vă spun eu. Să supui o fiinţă umană, chiar şi un djamphir, e uşor. Prin privare de somn, lipsă temporară de proteine, propagandă continua – se numeşte spălarea creierului şi e foarte uşor de făcut. Dacă o aplici în cazul unui vârcolac – sau a unui semivârcolac, cum e domnul Graves, aici de faţă –, e mai greu, datorită rezistenţei lor atât fizice, cât şi în faţa persuasiunii.

— Sunt încăpăţânaţi, spuse Irving în şoaptă.

Un nou freamăt străbătu încăperea. Ai fi putut crede că râd dacă nu ascultai cu atenţie.

— Sunt rezistenţi, îl corectă Blondinul, pe un ton superior. Şi totuşi, e posibil să-i supui şi pe ei. Cea mai cunoscută metodă era să-i legi în lanţuri într-o tatra, adică un cub de piatra destul de mare încât să-i permită victimei să stea în picioare drept, dar nu destul de lat încât să poată să se întoarcă, să se aplece sau să se pună în şezut. Lanţul e legat de o lesa cu ţepi – ţepii sunt curbaţi în interior, uite aşa.

Mâinile lui îngrijite schiţară un desen în aer.

— Aşa că victima trebuie să se mişte cu grijă chiar şi în acel spaţiu delimitat. Apoi, pe jos sau chiar

lângă cubul de piatra se aruncă nişte carne crudă. Mirosul ei îl chinuie pe prizonier zile întregi până când putrezeşte. În fiecare zi se aruncă apă printr-o deschizătură de deasupra capului. Aceasta cade peste victimă şi pericolul de a o inhala şi de a face pneumonie e foarte real. Apoi mai sunt şi Revelle, hoţii dr vise, creaturi crescute de Maharaja.

Informaţia îmi trezi din nou atenţia. Graves se încordă.

— Hoţul de vise e adus în apropierea vârcolacilor, i se dă să mănânce un hoit şi e lăsat să cânte. Ştie cineva de aici ce poate să facă un cântec de-al lui?

— Eu ştiu ce se întâmplă când îşi bagă limba în gura cuiva şi vrea să-i sugă suflarea, mormăi Graves. Da, cânta. Asta îmi aduc şi eu aminte.

Eu nu-mi aminteam. Încă nu mi-era clar dacă în seara aceea ieşisem din corp sau dacă avusesem doar un vis foarte viu creat de subconştientul meu, care punea lucrurile cap la cap şi mi le prezenta sub forma unei amintiri. Dar îmi amintesc ce s-a întâmplat după ce Graves l-a smuls de pe mine şi Christophe m-a ajutat să mă opresc din icnit şi convulsii.

Christophe. M-a minţit. Nu mi-a spus. Ticălosul! Şi altcineva. Poate tipa aia, Anna. Dar şi ea e

svetocha. Nu are nicio logică. Vampirii sunt duşmanii noştri, nu? De ce ar lucra cineva cu ei?

E fiul lui. Fiul lui Sergej.

Blondinul se opri. Pe faţa lui se văzu că luase hotărârea să nu răspundă la comentariul lui Graves.

— Cântecul unui hoţ de vise ucide speranţa şi aduce victima în pragul nebuniei. Dacă eşti expus mai multe ore la cântecul lui, se rupe bariera dintre partea conştientă din creierul unui vârcolac şi cealaltă parte – care face posibila transformarea. Asta îl lasă pe vârcolac pradă psihozei şi nu mai e în stare să-şi reia forma umană.

— Le-au făcut aşa ceva şi fetelor?

Vocea din spatele meu părea îngrozită. Se pare că n-a murit de tot cavalerismul.

Îmi venea în minte privirea turbată şi nebună din ochii lui Ash. Odinioară fusese şi el un vârcolac, ca puştii care sunt acum cu mine în clasă, şi care se foiesc neliniştiţi în scaune. Şi Sergej îi făcuse asta – îl legase cu lanţuri într-o cutie de piatră şi îl transformase într-o creatură care nu mai putea să se transforme din nou într-un băiat.

Blondinul părea profund mâhnit. Începuse să-mi placă de el din ce în ce mai mult în ultimul timp, până

când mi-am adus aminte că se făcuse nevăzut pe uşă şi mă lăsase singură să fiu atacată. Dar acum, profesorul era cel de la care scoteam cel mai mult.

— Uneori, spuse el cu voce joasă. O femelă-vârcolac psihotică e aproape de neoprit. Totuşi, e mai greu să înfrângi rezistenţa unei femele şi s-o transformi într-o Supusă. Alte metode erau folosite pentru a le sili pe femelele-vârcolac să se supună. Oricum, odată ce vârcolacul nu mai poate să revină la formă umană, sau un simulacru al acesteia, stăpânul îi pune zgarda de gât şi devine un robot fără voinţă proprie. E mânat doar de instinctul de a se hrăni şi devine un rob.

Stai aşa! Mi-am bombat pieptul şi blocnotesul îmi aluneca pe blugi.

— Şi poţi să îl opreşti? Poţi să faci din nou om dintr-o astfel de creatură?

— Să revendici un Supus? Da, se poate, dacă ai un lanţ destul de puternic, destul timp la dispoziţie şi un motiv bine întemeiat. Dar stăpânul unei astfel de creaturi nu e dispus decât rareori să-i dea drumul şi o va chema înapoi cu atâta intensitate, încât vârcolacul va sfârşi adesea sugrumat în încercarea de a scăpa. Vârcolacii sunt cunoscuţi pentru faptul că-şi rup gâtul

singuri şi îşi mănâncă singuri carnea dr pe mâini sau picioare…

— Şi totuşi au existat nişte proiecte de revendicare.

Lunganul îşi puse mâinile în sân.

— Tata vorbeşte despre ele. Se formaseră echipe întregi în anii ’20.

Se vedea pe el că nu-i plăcea deloc discuţia, de la umerii aduşi în faţă până la nervozitatea degetelor şi jocul de genunchi.

Cred şi eu că pentru un tip care putea să se transforme oricând într-o creatură păroasă nu era prea plăcut să asculte aşa ceva.

— Da, e adevărat, îl aprobă Blondinul. Majoritatea proiectelor au sfârşit fie printr-un eşec lamentabil, fie prin moartea celor care au încercat să revendice un Supus.

Totuşi, când vârcolacii şi fondatorii Ordinului au căzut la învoială, a devenit mult mai dificil pentru nosferatu să-i rapească pe vârcolaci pentru a-şi atinge propriile scopuri.

Un zâmbet ciudat îi trase colţurile gurii în sus.

— Pe continentul ăsta, noi i-am pus pe fugă pe vampiri. De cele mai multe ori, vreau să zic.

— Dar există totuşi vreo cale de a îndrepta răul făcut, de a-l repara? Am insistat eu. Şi cum s-ar proceda exact?

Îmi aruncă o privire lungă, luându-mi seama.

— La întrebarea asta o să răspundem altă dată. Sunteţi liberi.

Începu forfota şi Blondinul îmi mai aruncă o privire lungă pentru ultima dată înainte de a ieşi grăbit din încăpere. Mi-am îndoit blocnotesul, l-am băgat în geantă şi m-am ridicat de pe canapea cu un oftat. Canapeaua scârţâi. Graves ridică privirea spre mine, cu sprâncenele lui unite ridicate. Pe faţa lui se citea „Ce naiba ţi-a mai bubuit mintea?”

Mă simţeam de parcă aş fi fost scufundată într-o cadă cu apă rece, fiecare nerv era treaz. Următoarea oră era Deprinderea artei transformării. Nici nu ştiam bine ce profesor o preda, aşa că puteam să chiulesc, nu era nicio problemă. Puneam pariu că găseam eu ceva în biblioteca şcolii – sau chiar în biroul lui Dylan – în care să scrie despre Supuşi, şi chiar mă pricep să caut porcării din astea. Dă-mi ceva muncă de cercetare de făcut şi poţi să te bazezi pe mine.

Era o uşurare să găsesc ceva concret de făcut.

Un fior rece de groază îmi trecu pe ceafă. Mi-am

amintit de biletul de pe pat de la „Prietenul” meu. Era oare acelaşi prieten care trebuia să mă conducă în cameră când vampirii au atacat şcoala? Era oare Christophe? Dar ce ar fi căutat el în camera mea în timp ce vampirii asediau Şcoala? N-ar fi auzit zgomot şi…

Doamne, dacă aş putea să nu mă mai gândesc la asta, poate aş reuşi să dorm puţin şi n-aş mai tresări încordată la cel mai mic zgomot.

Da. De parcă avea să se întâmple vreodată aşa ceva!

— Vrei să te conduc până în clasă? mă întrebă Graves, vocea lui reuşind să se facă auzită prin forfota din capul meu.

— Hm…

Am clipit. La ce te gândeşti, de fapt, Dru? Dar trebuia să existe o explicaţie. Ceva nu se lega şi… ei bine, era nebunie curată.

Era de-a dreptul nebunesc.

Dar începeam să-mi fac o idee. Era posibil chiar să nu mă înşel, dar eram atât de obosită, că nu-mi dădeam seama. Graves interpretă bălmăjeala mea drept „da”, căci se ridică şi-şi îndesă mâinile în buzunarele hainei lungi şi negre. No dădea jos de pe

el niciodată.

— Bine. Hai, să nu întârzii.

— Da, să ştii că pe elevii care întârzie îi pune la proţap.

Lunganul sări în picioare, şi-şi strânse caietul şi vreo două manuale îmbrăcate în hârtie maro din celuloză. Îmi aruncă o privire ciudată şi rânji larg, lăsând la vedere nişte dinţi foarte albi şi ascuţiţi.

— Dar nu şi pe cei mai deosebiţi.

— Lasă-te de glume, îi aruncă Graves peste umăr.

Doamne!

De fapt, chiar mă interesează subiectul.

— Vrei să afli cum poţi să-i speli creierul unui vârcolac, Dru?

În vocea lui se simţea un mârâit.

— Vrei să faci un grajd de montă? Făceau şi asta, să ştii. Găseşti poze pe internet.

Puştii îşi spun lucruri îngrozitoare unii altora zi de zi, în fiecare liceu din America. Dar asta era altceva.

— Am întrebat pentru că voiam să ştiu cum poţi îndrepta răul făcut.

I-am aruncat o privire fioroasă.

— Care e problema ta?

Făcu o faţă mirată, a bătaie de joc.

— Ooo, ai de gând să îndrepţi răul făcut, ca o djamphirită bună ce eşti.

— Bobby!

Graves se întoarse pe jumătate spre el. Poalele hainei i se umflară şi îmi atinseră uşor genunchii.

— Termină odată!

— Oh, văd că poate să şi vorbească când nu se dă bine pe lângă profesori.

Se aplecă în faţă pe vârful degetelor şi mârâitul mai scăzu în intensitate.

— Sau când nu se maimuţăreşte în faţa ta. Ca să vezi, şi-a făcut rost de o gardă de corp în persoana unui loup-garou. Până la urmă ce caută ea aici?

Dumnezeule! Nu mai vorbisem niciodată cu puştiul ăsta. Acum începeam să înţeleg de ce.

— Hai!

L-am tras pe Graves de mânecă.

— Să mergem!

El s-a smucit şi a făcut doi paşi înainte. Era înalt, dar Lunganul îl întrecea cu mai bine de o jumătate de cap. Totuşi, Graves nu părea câtuşi de puţin impresionat sau speriat.

— Du-te-n mă-ta! Sau taie-ţi boaşele! Oricare

variantă ai fi o îmbunătăţire.

Oh, Doamnel Chiar trebuie să se întâmple asta exact în clipa când îmi vine o idee să fac ceva concret în loc să o ard aiurea şi să mă las pradă gândurilor?

— Uitaţi ce e…

Blana începea să mijească pe obrajii traşi ai lui Bobby.

— Ţine-l să nu sară, căţea ce eşti! mârâi el la mine arătându-şi colţii.

Umerii i se ridicau şi se umflau în acelaşi timp. E mereu tulburător să vezi cum se umflă muşchii pe un vârcolac când se umplu de păr, iar maxilarul începe să-şi schimbe forma. Era doar pe jumătate transformat, dar era de ajuns.

— Să fiu a n-ai…

N-am apucat să termin, căci Graves îşi luă avânt, sări la el şi-l trânti la pământ. Se rostogoliră peste canapea şi acum nu se vedea decât o învălmăşeală de blană şi haina neagră a lui Graves, care fâlfâia. Se adunară şi ceilalţi vârcolaci în jurul lor, scoţând schelălăiturile ciudate pe care le făceau uneori ca să se întărâte unii pe alţii.

Dumnezeule mare! Am trântit geanta jos şi am sărit peste canapea. Apoi am început să-i lovesc.

Vârcolacii se îngrămădeau unul într-altul, ţipând. Am reuşit să-l lovesc pe unul dintre ei în spatele genunchiului, am apăsat cu putere şi l-am împins pe celălalt cu o forţă pe care nu ştiam că o aveam.

Se rostogoleau, Lunganul pe jumătate transformat şi făcând mult zgomot, iar Graves mârâind, cu ochii lucind ca focul. Bobby reuşi să-i tragă un genunchi în boaşe şi un pumn chiar în faţă.

Am auzit prima lovitură, oasele pârâind şi aproape că am simţit eu pumnul în faţă.

Graves! Ceva se declanşă înăuntrul meu. Clocoteam de furie. Parcă îmi ieşea prin pori. Am sărit deoparte.

Timpul încetini din nou şi fiecare obiect fu acoperit de melasa care se întărea. Am ţâşnit în faţă. De data asta, nu-mi mai simţeam braţele şi picioarele grele şi, înainte să lovesc cu piciorul, mi-a trecut vag prin cap că mă mişcam parcă prea repede. Se auzi un crănţănit ciudat distorsionat şi amplificat când adidasul meu îl lovi pe tip în faţă. Acesta se dădu pe spate împleticindu-se, mişcându-se tot în reluare. Noul val de furie care puse stăpânire pe mine era deosebit de intens.

Era un val imens, ca de maree, de furie pură,

incandescentă, care mă transformă într-o fiinţă de sticlă, prin care curgea un lichid roşu acidulat. L-am mai lovit de două ori până să cadă la pământ – ambele lovituri zdravene. Se prăbuşi peste nişte vârcolaci, care se adunaseră ciorchine, cu gurile deschise şi ţipau. Întreaga scenă era ciudat de tăcuta şi vârcolacii începură să se împrăştie cu încetinitorul.

Eram din nou peste Lungan, strângându-l de gât şi împingându-l în jos prin melasa vâscoasă. El ridică mâna, ca un somnambul. M-am ferit de ghearele care mi-ar fi smuls carnea de pe faţă şi am deviat lovitura cu încheietura mâinii, direcţionând-o încet în altă parte. Mişcarea nu se opri aici, braţul meu se retrase şi am auzit din nou vocea tatălui meu.

Scoate degetul mare afară, Dru! Dacă îl ţii în pumn, o să ţi-l rupi când îl pocneşti pe nefericitul ăsta. Aşa e bine! Acum loveşte-l cu putere, drept la ţintă! Bravo!

Zgomotele ciudate şi prelungi din jurul meu se îndepărtară. Timpul încetini şi mai mult şi ştiam că urma să pocnească şi să se accelereze în curând. Dar aveam destul timp să-i dau un pumn zdravăn de tot. Aş putea probabil să-i sparg nasul său, dacă aş lovi puţin mai jos, aş putea să-i zdrobesc laringele şi s-ar

sufoca.

Dru, ce faci?

Încă mai mocnea furia în mine. Îl lovise pe Graves şi îl rănise.

Iar eu mă gândeam să-i dau un pumn care putea să schilodească pe cineva sau chiar să-l omoare. Ori asta nu era decât o încăierare între elevi. La fel ca toate celelalte în care nu mă băgasem, atât cele din lumea obişnuită, cât şi de aici.

Ei bine, poate că la încăierările de aici n-am fost aşa de pasivă.

Ce se întâmplă de fapt aici? De ce nu intervin mai mult profesorii? Însă îmi pică fisa imediat – îi învaţă să lupte. Şi să se urască unii pe alţii.

Furia încă mai clocotea în mine. Era cât pe ce să-mi pierd cumpătul. Se mai ţinea într-un fir de păr. Se apropia momentul când avea să se audă o plesnitură, iar lucrurile aveau să se accelereze. Simţeam clipa aceea survolând deasupra conştientului, aşa cum simţi un strănut care-ţi gâdilă nările.

Am simţit o mână care mă strânse de umăr, şi dacă voiam să-l pocnesc pe puşti, trebuia să o fac acum. Pumnul îmi zvâcni vreo doi-trei centimetri în faţă, dar se retrase când vârolacul se răsuci încet, cu

gura întredeschisă, şi sângele îi ţasni pe nas.

I-am dat drumul. Mă dureau degetele de atâta încordare, cineva mă trase înapoi, înfigându-şi degetele în carnea mea atât de tare, încât simţeam cum mi se învineţeşte. Mă simţeam un ca un sac de box vechi. O, Doamne!

Timpul pocni ca o praştie groasă şi de data asta m-am simţit zdruncinată până în măduva oaselor. Doar ce fusesem din nou aruncată în lume, cu o zdruncinătură ca atunci când o maşină intră într-un zid de cărămidă. În jur se ţipa şi se striga. Părul îmi venea în faţă.

Mă uitam, hipnotizată, cum îmi viermuiau şuviţele blonde prin bucle.

Buclele mi se întindeau, mai lungi şi mai lejere, formând onduleuri lucioase. Acum nu mai aveam cârlionţi mici şi păr înfoiat. Apoi şuviţele blonde se retraseră, înghiţite de părul negru şi acum arăta normal.

Să fiu a naibii! Asta a fost ce cred eu că…

— Înapoi! ţipă Graves trăgându-mă în continuare când vârolacii se apropiară de silueta nemişcată a Lunganului, care stătea întins pe jos, sprijinit de canapea.

Sângele roşu care îi curgea din nas te făcea să te înfiori. Câţiva dintre colegi se întorseseră în direcţia mea şi înaintau. Blana li se vedea mijind, iar umerii şi picioarele li se umflau.

— Vă avertizez! mârâi Graves.

Era un adevărat răcnet şi tot corpul îi vibra. Vocea lui mă făcu să mă cutremur, căci nu-l mai auzisem până acum vorbind aşa. Clămpănea în timp ce vorbea. Simţeai parcă în glasul lui avertismentul muşcăturii. Vocea lui îi ţinea la distanţă pe vârcolacii adunaţi grămadă. Era o voce dominatoare.

Asta e vocea unui loup-garou când dă ordine.

Aceştia se opriră, mârâind. Chiar şi Dibs cel palid şi delicat, care de-abia scotea două vorbe, mârâia acum. Feţele li se încreţeau, le creşteau colţii şi blana le acoperea încet corpul, care mai păstra încă trăsături umane.

Graves mă mai trase câţiva paşi înapoi.

— Rămâneţi acolo unde sunteţi! le spuse el scurt, pe acelaşi ton care făcea pământul să se cutremure.

Totul vibra, chiar şi capul meu.

Atunci mi-am dat seama că şi eu scoteam un sunet ciudat, un sunet ascuţit şi penetrant, cu poticneli stranii când mi se închidea traheea şi trebuia

să inspir. Deodată mă învălui mirosul puternic de cupru fierbinte. Îmi explodă în cerul gurii, într-un loc de care nici nu ştiam că există şi care era exact lângă acel punct pe care oamenii obişnuiţi nu-l au. Cel care mă avertizează când urmează să se petreacă ceva ciudat. Mirosul acela de cupru fierbinte, de sânge ajunsese până acolo, pătrunse adânc şi răsturnă lumea cu susul în jos. Am zvâcnit din nou înainte, luptându-mă să mă eliberez din mâinile lui Graves, dar nu ştiu cum reuşise să-şi treacă mâna peste mijlocul meu şi mă trăgea, ridicându-mă de la pământ. M-am aruncat din nou înainte, aproape trăgându-l şi pe el după mine şi mi-am dat seama ce voiam să fac.

Voiam să-i dau pe toţi la o parte şi să-mi îngrop faţa în gâtul vârcolacului care sângera.

Voiam să beau.

O sete cumplită care îmi ardea gâtul se răspândi în tot corpul. Mă simţeam uscată, simţeam că ard şi singurul lucru care putea să-mi stingă focul interior era lichidul roşu şi dulce care îmi mirosea peste tot. Îmi pătrunse în creier, mă ademenea cu vorbe duioase şi dinţii îmi deveniră dureros de sensibili. Aproape că îi simţeam cum se lungeau şi se ascuţeau, cu furnicături. Simţeam cum mă furnica până şi părul şi

fiecare părticică din mine se trezi din nou. Senzaţia persistentă de oboseală din ultimele zile în care nu dormisem se evaporă şi fu înlocuită de o energie debordantă.

Celălalt braţ al lui Graves mă cuprinse de gât şi era să mă sufoc când m-am contorsionat, zvâcnind înainte şi înapoi. Dinţii mi se loviră unii de alţii, clănţănind încet. Vârcolacii mârâiră şi ei la noi, dar Graves scoase din nou sunetul acela ciudat care făcea pământul să se cutremure şi aceştia păstrară distanţa.

Aş vrea să pot spune că m-am simţit uşurată când Lunganul se ridică din mijlocul unui grup de vârcolaci, cu faţa plină de sânge şi cu ochii aruncând văpăi. Dar nu era aşa. Îmi venea să-i ling sângele de pe faţă, să-mi înfig dinţii în gâtul lui şi să beau.

Lunganul mârâi şi Graves îi răspunse. Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi intrat brusc pe uşă un şir interminabil de djamphiri şi nu m-ar fi înconjurat. Mă imobilizară când am început să ţip şi să-l împing pe Graves din calea mea. Dar el rămase locului, ţinându-mă de mână chiar şi când degetele mele se înfipseră cu putere în mâna lui, iar oasele noastre trosniră.

Era a prima dată când mă cuprinsese foamea de sânge. Şi acum înţelegeam atât de multe!

Graves nu mă părăsi, deşi toată lumea ţipa. A rămas pe loc, scoţând încontinuu sunetul acela şi mi-am dat seama, într-un târziu, că-mi rostea de fapt numele. Foamea atinse apogeul şi când se ostoi în sfârşit, am izbucnit în plâns, Graves fu cel care mă trase mai aproape de el şi mă îmbrăţişă. Suspinam şi tremuram ca un copil mic. Unii i-au spus să plece, dar Graves îi trimise la plimbare şi nu-mi dădu drumul.

Iar eu mă agăţasem strâns de el. Nu puteau să mă smulgă din braţele lui.

Capitolul 13

Raves puse teancul de cărţi pe masa de lemn cu o bufnitură surdă. Dinţii încă mă mai dureau. Tot corpul mă durea. Dar una peste alta, nu părea să fie prea multă agitaţie în şcoală. Lunganul era la băi, Graves chiulea de la treburile lui şi mie mi se spusese: „Du-te undeva în altă parte, şi calmează-te!”

Mda. Să mă „calmez”. Unul dintre cele mai inutile cuvinte din limba engleză! Dar Dylan îmi spuse că pericolul trecuse şi că nu mai aveam să muşc pe nimeni. Spunea că era normal ce se întâmpla, pentru

că mă apropiam de maturizare. Şi că aveam să mă obişnuiesc.

Eu nu eram prea sigură de asta.

Mai spusese şi că, de vreo şaizeci şi doi de ani, nicio „interacţiune între elevi” nu se mai soldase cu vreun deces la Şcoală, dar nici lucrul ăsta nu mă liniştea pe cât ar fi trebuit. În bibliotecă mirosea a praf şi a hârtie veche. Ferestrele cu gratii lăsau să pătrundă înăuntru săgeţile ascuţite de lumină aurie de amurg printre rafturile antice de lemn – soarele ieşise în sfârşit dintre nori, însă prea târziu ca să mai fie de vreun folos. La recepţie nu era nimeni.

Ceea ce era un lucru bun. Încă îmi mai mirosea a sânge. Dinţii încă îmi mai erau sensibili, de parcă tocmai fusesem la dentist. Fiecare nerv din mine era zgândărit. Mi-am strâns braţele pe lângă corp.

— E nebunie curată. Eşti nebună, spuse Graves pe un ton fără inflexiuni. Ce ai de gând să faci, să-l legi fedeleş în camera ta? Or să-l omoare.

Cel puţin vorbea despre altceva decât despre faptul că-mi crescuseră colţi şi că voiam să mă reped ca un nosferat la gâtul cuiva. Era clar că refuza să vorbească despre asta şi eu îi eram recunoscătoare.

Mă rog, cât de recunoscătoare puteam să fiu în

starea în care mă aflam, când creierul refuza să gândească cum trebuie, iar părul îşi schimba culoarea. Doamne sfinte, ce se întâmpla cu mine?

Cine eram acum? Când mă uitam în oglindă, oare aveam să mă mai văd tot pe mine?

Era ca şi cum te-ai fi dus în casa oglinzilor dintr-un parc de distracţii ca să-ţi pui o astfel de întrebare – într-o casă cu oglinzi unde groaza e reală şi oricum altfel, numai amuzanta nu, şi să vezi ce se întâmplă. Când îţi pui o astfel de întrebare, tot ce nu e bine ancorat în tine începe să se clatine.

Ori eu nu mai aveam decât o foarte mică parte bine ancorată în mine.

Dacă m-aş concentra la altceva, probabil că aş putea să trec şi peste asta.

— Ceva nu se leagă.

Cel puţin acum nu mai vorbeam peltic din cauza colţilor. Dinţii mei erau normali, dar tot îmi treceam limba peste ei ca să-i verific. Cel puţin îi simţeam normali. Numai că mă dureau şi simţeam cerul gurii uscat iască.

— A fost uite aşa de aproape de mine, Graves. Şi n-a făcut nimic, doar m-a mirosit. Eu…

— Taci din gură.

Se lăsă moale pe un scaun şi-mi aruncă o privire fioroasă.

— Ce naiba se întâmplă cu tine, Dru?

În afară de faptul că tata a fost omorât, că am aflat că sunt pe jumătate vampir, că am fost fugărită şi bătută şi că m-am transformat într-un demon pregătit serios să rănească pe cineva? Nimic, sunt rumenă în obraji. Sunt perfectă. Sunt sănătoasă tun. Am deschis gura să spun ceva deştept sau cel puţin nu aşa de stupid ca de obicei, dar am închis-o din nou, pentru că, la urma urmei, ce puteam să spun?

Situaţia era fără salvare. Mi-am coborât ochii spre lemnul care lucea stins. Simţeam cum mi se ridică un val de căldură în spatele ochilor, iar ghemul de furie în continuă mişcare din pieptul meu se mai făcu simţit o dată. Am înghiţit cu noduri. Mi-am păstrat firea doar prin puterea voinţei.

Acum că ştiam ce făcea foamea de sânge, oare aveam să mai fiu în stare să mă uit în oglindă? Sau la oricare dintre djamphiri fără să tresar?

— Hai!

Încă se mai uita încruntat la mine, simţeam.

— Spune ceva, Dru. Nu sta acolo cu faţa asta de parcă ţi-aş fi înfipt cuţitul în spate. Doamne

Dumnezeule!

Lumina soarelui pălea pe măsură ce se lăsa înserarea. M-am rezemat de spătar, cu braţele încolăcite în jurul propriului corp. Furtuna dinăuntrul meu nu se oprea. Am tras aer în piept, l-am dat afară, încercând să o mai domolesc puţin. Cine ştie ce naiba se mai întâmpla dacă îmi pierdeam cumpătul acum?

Oare aş fi sărit pe Graves? Oare dinţii mei s-ar fi făcut lungi şi ascuţiţi şi aş fi simţit din nou nevoia să-mi îngrop faţa în gâtul lui şi să beau?

Mă durea în piept. M-am strâns şi mai tare în braţe.

— Hai!

De data asta tonul lui se mai îndulci puţin.

— Ce faci? Ţii tot în tine şi o să te căpătuieşti cu un ulcer sau vreo boală de-asta. Sunt aici, ok? Am păţit cam tot ce puteam să păţesc aici. Nu am de gând să plec nicăieri.

Asta mă făcu să mă simt şi mai rău. Graves era aici din cauza mea. Minunat, n-am ce zice!

— Tu-ţi doreşti vreodată să pleci acasă?

Am făcut un efort considerabil să nu-mi tremure vocea. Mă durea în piept. Era aceeaşi durere veche, lipsa de aer pe care o simţeam când stăteam pe holul

spitalului după ce murise bunica şi repetam întruna: „Tata o să vină, o să aibă el grijă. E pe drum”, sperând că era adevărat.

Rugându-mă să fie adevărat. Dar de data asta fusesem părăsită pentru totdeauna. Nu mai avea cine să vină după mine. Cel puţin nimeni care să-mi vrea binele.

Şi cu cât începeam mai repede să mă ocup de asta, cu atât era mai bine. Dar, oh, Doamne, gândul mă speria îngrozitor, până-n măduva oaselor.

Graves nu zise nimic câteva minute bune.

— Să mor eu dacă vreau! exclamă el într-un final. Uite, nu ştiu dacă te-ai prins, Dru, dar pe mine nu mă aşteaptă nicio casă cu şemineu şi gard alb la care să mă întorc. Eu n-aveam casă, înţelegi?

Bănuisem eu, dar era cu totul altceva s-o aud din gura lui.

— Dar aveai…

— Cămăruţa aia de la mall? La naiba, ce puşti normal locuieşte într-un mall? Cel puţin aici e destulă mâncare, un pat pe care l-am câştigat şi pe care am de gând să-l păstrez. Nimeni nu încearcă să abuzeze de mine sau să mă bată pentru că e beat.

Respiră cu putere şi dădu aerul afară.

— Cel puţin aici sunt nişte reguli. Cu vârcolacii şi vampirii pot să mă descurc. Dar cu adulţii din cealaltă lume nu pot. Ei… Cel puţin aici răul are motive. Nu e doar…

Căuta cuvântul potrivit şi faţa i se schimonosi o clipă când se strădui să articuleze cuvintele.

— Nu e un rău gratuit şi lipsit de sens.

Ce s-a întâmplat cu tata a fost lipsit de sens. N-am spus-o cu voce tare. Cum poţi să spui aşa ceva cuiva?

— Dar tu voiai să te faci profesor universitar de fizică.

Simţeam că mă strânge ceva de gât. Nu puteam decât să vorbesc în şoaptă.

— Păi lucrurile se schimbă. Acum vreau să fiu aici.

Se mai lăsă o pauză de câteva secunde. Firicele de praf dănţuiau într-o rază slabă de lumină aurie care pătrundea printr-o fereastră joasă, rotindu-se leneş până pe podea.

— Cu tine.

Mă holbam la firele de praf suspendate în aer, toate dansând pe o muzică pe care nu o auzea nimeni. Am citit undeva odată că praful putea să fie chiar

particule de stele care au explodat şi care cad pe pământ. Cât de departe poate o particulă de materie stelară să cadă şi să plutească până se dă bătută şi e absorbită de orbita altei planete?

Oare avea vreo importanţă?

Soarele alunecă sub linia orizontului şi Şcoala oftă, potolindu-se după agitaţia de peste zi.

— Nu mai ştiu cine sunt.

Cuvintele au ieşit pe jumătate, de abia auzindu-se şi se stinseră în liniştea din bibliotecă. Mă aşteptam să se crape pământul în două şi cerul să cadă peste mine de îndată ce am închis gura.

Nu se întâmplă nimic. Biblioteca încremenise parcă şi ea, iar Graves încă mai stătea la locul lui şi se uita la mine.

— E valabil pentru toată lumea, Dru.

Folosea acelaşi ton ciudat, de om matur, pe care-l folosise şi în prima seară când se aşezase la masa mea în mall şi mă întrebase cât de gravă era situaţia şi dacă aveam nevoie de un loc unde să dorm. Se cheamă maturizare.

Furtuna dinăuntrul meu se mai potoli puţin. Puteam în sfârşit să-mi desprind mâinile din jurul meu. Mi-am dat părul pe spate. Buclele se simţeau

ciudat – nu mai erau înfoiate, ci mătăsoase şi mi se lipeau de degete.

— Îmi pare rău.

— Da, bine.

Mi se părea mie sau roşise în obraji?

— O să trăiesc mereu cu ruşinea că o fată l-a bătut pe Bobby ca să mă apere pe mine. Doamne!

Ceva încordat dinăuntrul meu se mai detensionă puţin. Furia dădea înapoi. Era acum destul loc ca să respir şi am tras adânc o gură zdravănă de aer.

— Lasă că data viitoare o să-l las să se pună cu tine. Eşti mulţumit?

— Să zicem. Mă descurcam cu el, dar totuşi… Până la urmă, vrei să iei jumătate din cărţile astea?

Acum părea din nou că puteam să fac faţă realităţii. Era meritul lui Graves. Cum reuşise oare?

— Pentru ce?

— Păi dacă te interesează să reabilitezi vârcolacii supuşi, aici pare a fi un loc propice de unde să începi. N-ai mai fost aici?

— O dată sau de două ori.

Dar ai dreptate. E o idee bună. Tata spunea mereu că studiul te salvează.

Păi se putea? Chiar la ţanc, cel mai neliniştitor

gând din încăpere îşi făcea culcuş în capul meu. Ar trebui să încep să iau chirie pentru astfel de gânduri. Dar în ce m-ar plăti? Probabil în ceva şi mai rău.

— Am văzut că ai început să mergi la cursuri mai des.

Separă teancurile de cărţi în două grămezi egale. Acum era oficial. Graves roşise în obraji. Steaguri purpurii îi fluturau pe faţă, atât de intense, încât erau aproape vişinii. O vânătaie urâtă i se întindea pe maxilar.

Înainte mi se părea cam urâţel. Nefinisat. Să nu-ţi vină să crezi!

— Păi n-am altceva ce să fac.

Am luat teancul pe care îl împinse spre mine.

— Te deranjează? Că... am vrut să... să-i sug sângele? Mărul lui Adam i se mişcă în sus şi-n jos când înghiţi în sec.

Cercelul de argint clipi obraznic, luminat de o rază răzleaţă.

— Nah! N-ai fi făcut tu aşa ceva. Te-ai fi oprit.

Eu nu eram aşa de sigură, şi am deschis gura să-i spun şi părerea mea.

— Şi-n plus, spuse el, deschizând prima carte imensă legată în piele cu o bufnitură surdă, e destul

de incitant.

Un zâmbet îi mijea la colţul buzelor, străduindu-se să rămână ascuns.

Ce? M-am holbat la el preţ de câteva secunde. Rămăsesem cu gura căscată.

— Nu eşti întreg la minte.

— Cine vorbeşte! Hai, pune-te pe citit!

Nu eram sigură că puteam să mă concentrez, dar am reuşit. Sensibilitatea pe care o aveam în gură dispăru şi după o vreme nu mai simţeam miros de sânge. După încă ceva timp, am putut chiar să citesc pagina din faţa ochilor fără să mă podidească lacrimile şi să-mi înceţoşeze vederea. Când îmi ştergeam lacrimile fierbinţi şi sărate, mă mânjeam pe obraji.

Graves nu zise nimic despre smiorcăiala mea. Dar şi el rămânea mult timp la aceeaşi pagină. Când se făcu vremea să plece la ultimul curs din acea seară, mă conduse prima dată pe mine la cameră, cu braţele pline de cărţi, pe care le-am pus grămadă pe pat. Am adormit în sfârşit cu o carte proptită de tăblia patului şi am dormit până s-a crăpat de ziuă.

Aş fi putut să dorm mai mult, dar aveam ceva de făcut.

Capitolul 14

Am făcut un duş şi mi-am împletit părul la spate. Atmosfera de pe hol era ciudată. Am rămas înăuntru, cu degetele răsfirate pe uşa rece şi grea şi am simţit că cineva, de partea cealaltă, asculta cu urechile ciulite. Era acelaşi sentiment pe care îl aveam de obicei chiar înainte de a-i spune tatălui meu că un anumit motel sau o anumită casă nu era un loc sigur.

El nu comentase niciodată.

Aşa că nu rămânea decât o singură opţiune. Nu-mi plăcea, dar era mai bine decât să stau aici şi să îmi fac fel şi fel de gânduri.

Lumina slabă a soarelui se strecura printre ochiurile forjate în obloanele de fier. Le-am deschis cât de larg se putea, luptându-mă să deschid şi fereastra. Am fost nevoită să o manevrez cu mare grijă ca să nu fac zgomot. Un val de aer rece care mustea de promisiunea unei ploi se revărsă înăuntru. Am aruncat o privire în grădina uscată de trandafiri.

Potecile pavate cu piatră păreau un teren foarte dur de aici de sus.

Era distanţă mare până jos. Am înghiţit cu noduri. De-aş avea o frânghie! Doamne sfinte!

Dar dacă Christophe făcuse asta, puteam şi eu s-o fac. Cel mai rău lucru care se putea întâmpla era să-mi rup piciorul sau să fiu luată la întrebări, nu?

Până acum nu mi-am rupt niciun os. Dar întrebările erau destul de fioroase. Totul aici era fioros.

E o idee proastă, Dru.

Dar chiar şi aşa aveam de gând s-o pun în practică. N-aveam încotro, când cineva mă păzea la uşă. Nu puteam să risc ca cineva, prieten sau nu, să mă urmărească. Şi trebuia să aflu dacă era posibil să ies din şcoală în timpul zilei.

Am apucat strâns tocul ferestrei şi am ridicat piciorul. M-am asigurat că mă ţinea şi m-am ridicat pe pervaz. Mi-am spus în sinea mea să nu mă uit în jos, ci să examinez zidul de piatră şi acoperişul de deasupra. Părea să fie acoperit cu plăcuţe de ardezie şi unghiul de construcţie avea să-mi complice treaba. Nici jgheab nu era. Asta avea şi avantaje – jgheaburile puteau să se desprindă de acoperiş – cât şi dezavantaje, căci nu aveam altceva de ce să mă agăţ decât de marginea acoperişului.

Am întors spatele spre grădina uscată şi mi-am ţinut echilibrul pe pervaz. Am întins mâna deasupra.

Nu e o idee prea bună. Găseşte altceva!

Problema era că nu mai exista nicio soluţie. Şi Christophe o făcuse. Să fiu a naibii dacă nu încercam şi eu. Ca să nu mai zic că dacă reuşeam, aveam o cale de scăpare deja verificată. Şi ăsta ar fi ultimul loc pe unde s-ar aştepta cineva să fug.

Dar de vreme ce nu atinsesem maturitatea, beneficiam de mai puţină viteză, mai puţină putere şi rezistenţă fizică şi psihică. Însă puneam pariu că îi întreceam pe toţi din jur la categoria materie cenuşie. Asta era tot ce aveam.

Şi atunci de ce eşti pe punctul de a face ceva atât de stupid?

I-am spus vocii raţiunii să se abţină şi m-am prins cu degetetele de marginea acoperişului. Unghiul nu era chiar aşa de rău. Am închis ochii şi am inspirat şi expirat. Plăcile de ardezie se simţeau grunjoase şi reci. Zgârieturile de pe mâinile lui Christophe acum aveau dintr-odată sens, aşa cum ştiam că avea să se întâmple.

Am găsit şi cu cealaltă mână marginea acoperişului. Am derulat acţiunea de mai multe ori în

minte, cum mă învăţase tata să exersez tragerea cu puşca.

Jumătate constă în a-ţi face o imagine clară în minte, fata mea, şi corpul va şti ce să facă la timpul potrivit. Imaginează-ţi-l cu ochii minţii, simte ca şi cum l-ai face.

N-aveam decât o singură încercare. Mâinile mi se încordară şi se relaxară exersând. Mi-am calmat orice mişcare dinăuntrul meu, concentrându-mă în interior. Ascultam.

Inima îmi bubuia înăbuşit. Era un ritm liniştitor. Respiraţia era acum regulată, calmă şi profundă. Coada udă îmi atingea spatele, mişcându-se şi ea odată cu corpul meu, care se balansa pe pervazul ferestrei. Mi-am lăsat greutatea pe vârful piciorului drept. Ţineam călcâiele în aer şi briza rece a dimineţii pătrundea în cameră pe lângă mine.

Inspiră şi expiră! Simt furnicături pe piele. Mişcările aproape insesizabile ale muşchilor care te ajută să-ţi ţii echilibrul. Niciodată nu stăm complet nemişcaţi. Dacă am sta, am cădea din picioare. Ceea ce percepem noi ca nemişcare e de fapt o ajustare constantă, o serie de mici corecturi, ca atunci când manevrezi volanul unei maşini.

Tata m-a învăţat asta.

Gândul mă duru, mă biciui în interior şi fiecare fibră de muşchi se încordă. Am auzit bătăi de aripi, zgomot de pene care brăzdează aerul şi care îmi foşnesc la ureche. N-a fost nevoie să mă aplec prea mult pe spate; a fost aproape ca şi cum aş fi ieşit dintr-o piscină.

Plăcile de ardezie îmi intrau prea adânc în carnea degetelor. Am expirat cu putere şi am ridicat un genunchi.

Norocul meu era că purtam blugi. M-am trezit căţărându-mă pe acoperişul înclinat, cu umerii în faţă şi i-am mulţumit Domnului că purtam adidaşi şi nu ghete. Tălpile se fixară şi unghiile despicară plăcuţa de ardezie când le-am înfipt cu putere.

Oh, la naiba! Panta acoperişului era incredibil de abruptă, dar am reuşit să ajung pe coamă şi am încălecat-o. Muşchii picioarelor îmi tremurau. Braţele, inclusiv vânătăile adânci de pe umăr, îmi zvâcneau cu putere. Eram o adevărată simfonie de dureri şi capacitatea de vindecare a băilor nu mă ajuta pe cât mi-aş fi dorit eu. Mâinile mă dureau cumplit. Palmele erau umezi şi fierbinţi şi buricele degetelor zgâriate până la sânge.

Dar m-am aşezat astfel încât să nu cad şi am ridicat capul. Vântul mă lovi în faţă, plin de mirosul specific al aerului la înălţime şi am văzut ce era în jur.

Azi nu era deloc ceată.

De jur-împrejur se întindea un peisaj de ţară, cu copaci deşi, care se sufocau unii pe alţii, mai puţin acolo unde două alei asfaltate se desprindeau şerpuind din ceea ce ştiam de când venisem aici că era un drum naţional. Acesta era cel mai înalt loc din împrejurimi. În depărtare se vedea o pată albastră, spre sud, încât am crezut că erau Munţii Alegani, dar era posibil să fie doar un nor sau ceaţă.

La poalele dealului se vedea un pârâu care cotea şi arunca luciri argintii spre cerul mohorât. Norii se destrămau şi urma să avem parte de soare din plin cât de curând. Am văzut debarcaderul, o cocioabă dărăpănată care nu părea destul de rezistentă ca să rămână în picioare la un vânt puternic. Şcoala o ignora, cu aripile răsfrânte pe spate ca o pasăre de pradă.

Semăna cu o pasăre cenuşie, cu un cioc ascuţit, care stă în cuib şi moţăie.

Nu puteam să văd bine aleea circulară şi mare, dar am văzut soclurile îmbrăcate în viţă-de-vie de la

capătul ei şi am clipit, frecându-mă la ochi. Aş fi putut să jur că înainte fuseseră acolo şi nişte lei de piatră…

Nu, şopti vocea instinctului. Au fost, dar acum nu mai sunt. Care o fi fost motivul, nu ştiu.

Deodată mi-a apărut în minte o imagine vie, derulându-se în capul meu ca o melodie care îţi rămâne în minte.

Un leu gri de beton păşind încet în lumina soarelui care îşi aruncă razele printre copacii din pădure. Muşchii tari i se văd sub pielea tăbăcită şi netedă. Leul îşi întoarse gâtul greu şi îşi înălţă capul, căutând din ochii orbi, de piatră, cu gura deschisă. Dinţii argintii şi ascuţiţi ca nişte ace clămpăniră. Trase aer în piept, făcând frunzele de pe jos să se împrăştie. Simte ochi aţintiţi asupra lui şi nedumerirea îi încolţeşte în capul lui rece şi masiv. Are ochii unui Conducător, dar priveşte undeva în depărtare, şi coama de piatră se încreţeşte întinzându-i-se pe umeri cu un sunet asemănător cu cel al particulelor de argilă umedă care se freacă între ele…

Imaginea se estompă. Am scuturat din cap să-mi limpezesc mintea. Trebuia să rămân vigilentă, căci acoperişul era abrupt peste tot în jurul meu şi plăcuţele de ardezie erau umede din loc în loc.

Puteam să alunec şi să mă rostogolesc un pic înainte să cad peste margine, şi nu avea să fie distractiv pentru nimeni.

Mi-am împreunat mâinile sângerânde pe piept, dorindu-mi să-mi fi luat mănuşi. Dar tracţiunea n-ar mai fi fost aşa de bună. Uneori trebuie să mai înduri şi neplăcerile.

În ultimul timp făceam des asta.

Vântul şuiera printre culmile şi văile acoperişului. Unele plăcuţe lipseau, iar altele se înfundaseră, dar, una peste alta, acoperişul părea destul de solid. Mâinile îmi zvâcneau şi m-am abţinut din răsputeri să ne le duc spre medalion. Mi se tăie din nou răsuflarea, de data asta de mirare. Inima îmi bubui o dată, de două ori şi o luă serios la galop. Mi-a luat o clipă de gândire până să-mi dau seama că nu eram speriată.

Nu, sentimentul era de fapt de fericire. Simţeam cum creştea în mine şi mă făcea să întind mâinile, cu degetele răsfirate. Pe chip îmi apăru un zâmbet larg. Nu-mi venea să cred. Sunt sigură că arătam ca o idioată, chinuindu-mă să-mi păstrez echilibrul pe o coamă de acoperiş cu mâinile întinse ca o acrobată de circ. Dar aici, cu vântul care vuia pe la urechi şi

copacii care se înghesuiau spre silueta masivă şi gri şcolii, mă simţeam… ei bine, mă simţeam liberă. Trecuse ceva timp de când nu mă mai simţisem astfel.

Aici sus, nu eram decât eu şi vântul. Şi un zbârnâit care îmi făcea dinţii să vibreze, când mă străbătu o senzaţie care cu siguranţă era semn de transformare. De data asta era o senzaţie caldă, o strălucire care-mi aducea o stare de bine şi îmi alunga durerea. Mâinile nu-mi mai sângerau şi când m-am uitat la ele, tăieturile în scară formaseră deja o crustă. Mirosul de cupru al sângelui meu fu înghiţit de aerul proaspăt, care prevestea ploaie, dar mi se păru că simt un iz vag de parfum cald. Când am strâns pumnii, uşor, nu mă dureau mâinile şi nici crustele nu se crăpară.

Uau! Mă întrebam de ce nu era la fel şi pentru vânătăile şi rănile din interior. Dar acum şi acestea erau amorţite. Cea de-a doua natură a mea începea să se facă simţită, se ivea şi dispărea cu un sunet ca de aripi de bufniţă.

Oare aşa se simte maturizarea? Aş fi vrut să întreb pe cineva. Bunica îmi vorbise destul de târziu despre Adevărurile Vieţii şi tata îmi zisese în felul lui brutal ce considerase el că trebuia să ştiu – care se

reducea la „Nu fi proastă!” şi Nu cumpăra tampoane ieftine, avem bani”.

Maturizarea asta de care se vorbea aici îmi aducea aminte de pubertate, când aveam o mulţime de întrebări şi nu aveam unde să mă duc să mă documentez. Poate că aş fi găsit la bibliotecă ceva pentru fetele-djamphir curioase. Am râs, cu un sunet înăbuşit de mirare, şi m-am simţit din nou în pielea mea, mai mult decât mă simţisem vreodată în ultimele săptămâni.

După ce am stat o vreme acolo ca o idioată, mi-a trecut prin cap că mai bine aş începe să caut o cale să cobor de pe acoperiş. Aveam un plan, la urma urmei, iar acesta nu includea să pierd vremea pe aici toată ziua. Aşa că am renunţat să mai contemplez pădurea şi cerul şi să inspir fericirea din aerul rece, ciudat şi îmbibat de promisiunea ploii. Sentimentul nu mă părăsi când am început să cercetez dispunerea acoperişurilor, încercând să mi le imaginez ca fiind văile mici şi crestele care înconjurau casa bunicii. Dacă nimereai o poziţie avantajoasă, puteai să ajungi cam oriunde cu o busolă şi un pic de simţ practic. Tot ce-mi trebuia în acest moment era un pic de simţ practic…

Cât simţ practic avusesem să mă urc pe un acoperiş, nu ştiu. Dar m-am uitat bine şi am simţit că mi se mai destinde un pic creierul, transmiţând semnale de trezire. Am aşteptat furnicătura care mă anunţa că nu era niciun pericol să pornesc la drum, şi pe unde să o iau.

Nu poţi niciodată să grăbeşti lucrurile astea. Din acelaşi motiv pentru care nu poţi să întrebi un pendul ceva ce-ţi doreşti foarte mult să afli. Dorinţa face un ecran în faţa răspunsului real, care se poate să fie ceva ce nu vrei să auzi. Că trebuie să te liniştеşti, să te detaşezi de răspuns cât mai mult posibil. Însă nu e la fel şi în cazurile în care ai disperată nevoie de intuiţie când eşti la ananghie, când trebuie doar să te detaşezi de ţipetele din jur şi să asculţi vocea imidă a certitudinii.

Bunica spunea mereu că pendulul îţi spune uneori ce vrei să auzi, ascunzând restul. Simţul practic, spunea ea mereu. Ha! E rar ca dinţii în gură unei babe! Trebuie să-ţi intre bine în cap, scumpo!

Mă năpădi un dor nebun de casă, atât de pătrunzător şi de fierbinte, încât aproape mă dărâmă. Tânjeam să fiu iar în căsuţa bunicii din Apalaşi, să ascult uruitul şi bufnetul sec al vârtelniţei în serile

reci şi să miros ce pregătise ea pentru cină şi soluţiile cu care spăla ferestrele şi podelele. Coada-şoricelului, lavandă, trandafir sălbatic. Tot timpul spăla podelele şi geamurile. Dar seara venea şi vremea când se întuneca prea tare ca să mai poţi să lucrezi afară, când bunica torcea şi eu mă lăsam pe spate în canapeluţa de două persoane şi mă holbam la cuptorul de fier. Era cald, eram în siguranţă şi nu trebuia să o aştept pe bunica să vină să mă ia. Ea era mereu cu mine.

Furnicăturile spasmodice din plexul solar se făcură simţite. Am cercetat mai bine acoperişul şi am văzut cum puteam să cobor. Nu părea să fie cine ştie ce: trebuia să merg în zigzag peste câteva porţuni de pantă abruptă şi era o parte descendentă pe o porţiune lungă, ca o galerie. De acolo puteam să sar într-un unghi protejat, folosind două – ce erau, tomberoane? Nu puteau fi altceva, erau chiar în spatele bucătăriei. Poate că aş putea chiar să trag cu ochiul înăuntru şi să văd cine gătea în spatele perdelei de aburi.

Şi cum aveam să urc înapoi în cameră? Eşti deşteaptă foc, dar cum intri înapoi în şcoală?

N-ar fi o problemă să intru. Aş bate la uşa de la

intrare.

Or mă lase să intru până la urmă, nu?

M-am gândit la leii de piatră care lipseau şi nu mai eram aşa de sigură. Dar era prea târziu ca să dau înapoi acum. O să găsesc eu ceva. Mi-am privit iar mâinile zgâriate şi am pornit la drum.

Nu era greu să intri în debarcader. Avea o uşă simplă de lemn, un zăvor mâncat de rugină pe care probabil atârnase odinioară un lacăt şi care acum era desfăcut larg. Am căutat un semn cum că ar locui cineva aici, dar n-am găsit. Am împins uşa uşor cu piciorul, tresărind la scârţâitul încuietorilor ruginite, şi am păşit înăuntru. Cuţitul cu arc se ivea din buzunar şi îmi doream să fi avut o armă ca să pot cerceta locul.

Întreaga construcţie era într-o stare de decădere totală. O barcă se scufundase, putrezind sub apa ca de hârtie pergaminată care clipocea în bazinul din centru. O alta era suspendată de nişte lanţuri ruginite. Arăta de parcă n-ar mai fi pus nimeni mâna pe ea de mai bine de douăzeci de ani. În părţile laterale ale bărcii se căscau găuri şi lanţurile nu păreau prea solide.

Colacii de frânghie din colţuri erau mâncaţi de

putregai, înăuntru mirosea a putregai şi mucegai şi mai era izul de fier al apei de râu în care se topise zăpada. Podeaua se lăsa sub paşii mei precauţi.

Şi de partea cealaltă a golfului unde barca cu vâsle se legăna pe fundul acoperit cu nisip sub o pătură grea, apăru el.

Christophe ieşi din umbră. Ochii lui albaştri luceau acum că nu mai avea şuviţe blonde, tunsoarea lui sofisticata parcă nu i se mai potrivea. Mâinile îi căzură de-a lungul corpului, ca şi cum le-ar fi ţinut ridicate până atunci. Ce plănuia să facă? Credea că eram vreun duşman?

Fierbeam înăuntrul meu şi am scos un ţipăt ascuţit, de fată. Cuţitul se deschise în acelaşi timp.

Minunat, asta mai lipsea! Toată practica pe care o făcu sem pentru acest moment nu-mi mai era de niciun folos acum, şi am rămas locului lângă un teanc de cherestea mâncată de umezeală şi putregai, holbându-mă la el.

— M-ai minţit.

Vocea mea suna de parcă mi-ar fi tras cineva un pumn zdravăn.

— De obicei „Bună!” e o introducere mai potrivită.

Ridică un umăr şi îl lăsă în jos. Mă ajunse o răsuflare care mirosea a mere şi scorţişoară, mă lovi în cerul gurii şi îmi zgândări foamea de sânge.

— Şi cu ce spui tu că te-aş fi minţit, Dru?

De fiecare dată când îl vedeam, era ca şi cum aş fi uitat ce trăsături avea, cum se îmbinau toate, fiecare linie şi plan al feţei bine proporţionate.

— Ai spus că eşti doar o şaisprezecime vampir! Ai spus că ţi se spune că eşti corcit pe jumătate, dar de fapt, tehnic vorbind, eşti doar a şaisprezecea parte vampir!

— Ce spui tu acolo? Îmi ţii un curs de genetică?

Chipul i se posomorî. Era evident că-şi dăduse seama unde urma să ajungem.

Timp de o secundă care parcă nu se mai termina, m-am gândit cât de bine m-aş simţi să-l lovesc, să dezlănţui furia care îmi clocotea în piept şi să văd dacă mai putea să mă bată atât de uşor.

— Sergej.

Numele mă făcu să simt o ţepuşă de gheaţă care îmi străpunse capul. Era ură.

— E tatăl tău.

Christophe tăcu chitic. Ochii îi ardeau. Îşi ţinea degetele mari agăţate de buzunarele blugilor, dar avea

mâinile încordate şi umerii rigizi sub nelipsitul lui pulover negru. Se holbă la mine o clipă, cu capul înclinat într-o parte, ca şi cum i-ar fi trecut prin cap o idee bună şi o rumega bine înainte de a trece la acţiune.

Într-un final, vorbi.

— Cine ţi-a spus?

Am înghiţit cu noduri, lăsând cuţitul mai jos. Lama lui scânteie o dată în fâşia de lumină crudă. Oh, Doamne! Tu i-ai ajutat s-o omoare pe mama? Spune-mi. Trebuie să aflu. Trebuie să aflu ceva concret. Orice.

— Cine? A, nimeni. Doar Anna. Altă svetocha. Ca şi mine. Ai uitat să-mi spui şi asta? Ea a spus că…

— Ah, Anna. Nu face altceva decât să împroaşte cu venin. Îşi arătă colţii, dar nu mârâi.

— Nu eu am vrut să mă nasc cu o aşa descendenţă, Dru. Aşa cum nici tu nu ai cerut să te naşti svetocha.

Îşi arătă dinţii şi începură să-i apară şuviţe blonde în pai. Erau semne de transformare.

— Totuşi, ar trebui să fii recunoscătoare. Puterea tatălui meu mi-a fost transmisă şi mie şi ăsta e motivul pentru care încă mai eşti în viaţă şi mai ai putere şi să

vii cu acuzaţii.

Îşi bombă pieptul.

— Ce cauţi aici? Ar trebui să te supravegheze cineva în timpul zilei.

Da, bine. Aşa cum ar trebui să mă vegheze şi când e Restricţie. Se pare că funcţionează de minune!

— Am reuşit să ies din cameră fără să fiu văzută. Nu mi-ai lăsat tu asta?

Am scormonit în buzunar după bilet, dorindu-mi dintr-odată să pot să scot din nou lama cuţitului.

— În noaptea în care am fost… atacată?

— Atacată? Şi… Anna.

Încă avea părul negru şi colţii nu i se retraseră.

— Povesteşte-mi!

— Vreau să ştiu…

Inima îmi urcase din nou în gât.

Nici măcar nu l-am văzut când s-a mişcat. Într-o clipă era tocmai în partea cealaltă a debarcaderului. În clipa următoare, suprafaţa argintie a apei care acoperea barca scufundată se tulbură şi Christophe apăru chiar în faţa mea. Am sărit înapoi, lovind cu umerii uşa. Nasul lui era foarte aproape de al meu. Mâinile lui loviră surd lemnul uşii şi încheieturile îmi atinseră umerii care şi aşa mă dureau. Mă învălui un

miros de mere.

Doamne! Era aşa de rapid! Şi ochii lui ardeau. Semnele transformării se estompau. Şuviţele blonde îi luciră când o rază rătăcită de soare îi mângâie părul.

— Ce crezi că vrei să ştii? Dacă voiam să te trădez, milna, aş fi putut s-o fac. Uşor chiar. Dacă aş fi vrut să te rănesc, aş fi făcut-o deja. Aş fi putut…

Se opri. Mă apucă de încheieturile mâinilor. Cuţitul se ridică şi el îl fixă cu vârful pe pieptul lui, pe partea stângă.

— Uite. Aici e locul. Între coastele astea două. Bagă cuţitul şi răsuceşte dacă poţi. Nu ezita, Dru. Dacă tu chiar crezi că sunt un pericol pentru tine, împlântă cuţitul! Te ajut eu.

I se dezveliră dinţii şi mă strânse şi mai tare. Împinse cuţitul şi eu m-am surprins smulgându-l. Nu puteam să-i dau drumul. Îl ţinea cu prea multă forţă. Degetele mele julite mă dureau şi se retraseră.

El încercă din nou, trăgând. Vârful cuţitului îi atinse puloverul. Acelaşi pulover negru subţire cu anchior pe care-l purta mereu, fie că era cufundat până la brâu în zăpada din Dakota, fie că era gerul crunt de aici.

— Hai, dă-i bătaie!

Răsuflarea lui îmi atingea faţa.

— Fiecare djamphir e tehnic doar o şaisprezecime vampir. Dacă s-ar depăşi procentul, am fi nosferatu. Dacă ar fi mai puţin, am fi nişte creaturi malformate, nici măcar umane. Are legătură cu perechile de gene; nu pretind că sunt om de ştiinţă. A fost o glumă. Dar n-ai decât să-ţi foloseşti cuţitul, milna!

Am încercat să-mi desfac degetele. El nu mă lăsa. Stăteam aşa, el trăgând înainte şi eu înapoi, până când îmi dădu drumul la mână. Îşi sprijini palmele pe lemnul uşii pe care stăteam rezemată.

— Acum eşti mulţumită?

Am deschis gura. Cuţitul căzu atârnând în mâna mea inertă. Nu-mi venea în minte nimic ce să zic. El aşteptă. Sunetul apei care clipocea sub jumătate din podeaua debarcaderului, atingându-i pilonii putreziţi, era ca o şoaptă rece, de mătase.

Am coborât privirea şi m-am uitat la gâtul lui. Mărul lui Adam i se mişcă când înghiţi. Când vorbi, folosi acelaşi ton persiflant, profesional, pe care îl avea când ne cunoscusem.

— Acum hai să vorbim despre ceva util. Ai fost atacată, zici? Când? Prima dată spune-mi despre asta.

Pe urmă de Anna.

Îmi smulse biletul din mână inertă, îl duse la nas şi inspiră. Dar nu se dădu deloc înapoi şi biletul dispăru în buzunarul de la spate. Ca prin magie.

— Ah, Dylan! Bătrân şiret! Ăsta era odată locul nostru de întâlnire.

— Eu… Poftim? Doamne!

De ce-mi lăsa Dylan bilete pe pernă? Dar acum aveam răspuns la una dintre ghicitori.

Christophe se aplecă spre mine, punându-şi din nou mâinile pe umerii mei.

— Mă asigură de loialitatea lui. Emoţionant. Şi în acelaşi timp îţi dă un motiv să ieşi din lesă în timpul zilei, ceea ce nu sunt prea sigur că-mi place. Hai, spune. Când s-a întâmplat?

I-am povestit toată păţania, uitându-mă pe furiş la faţa lui. Era un fel de uşurare să-mi dau drumul, ca atunci când străpungi cu un cuţit un focar de infecţie sau storci un coş. Dar e şi cam greu să vorbeşti cu un djamphir care se uită fix la tine. Mai ales când îi vezi semne de transformare şi caninii îi ating buza inferioară, lăsând gropiţe mici. Întregul corp se încordă când am ajuns la partea despre Ash şi vampir. Mă tot gândeam ce puteam să fac dacă se înfuria –

puteam să-i dau un brânci în apă şi să o rup la fugă?

Vocea începu să-mi tremure când am ajuns la partea în care Ash mă mirosea. Doar atât, mă mirosea. Şi sfâşiase vreo câţiva vampiri, care spuseseră că Stăpânul voia ceva.

Nu trebuia să fii mare geniu ca să-ţi dai seama că Stăpânul era Sergej. Sau să-ţi dai seama ce voia cu „căţeaua aia mică”.

— Moj boze! şopti Christophe. Eşti sigură? Eşti sigură că era el?

Am dat din cap. Era aşa de aproape de mine că de-abia puteam să respir. Era exact ca şi cum aş fi stat lângă un cuptor în care se cocea plăcintă cu mere puternic condimentată.

— El l-a muşcat pe Graves, l-aş recunoaşte oriunde…

— Moj boze, repetă el, apoi mă înşfacă de umeri.

Eram nelămurită, dar m-am trezit strânsă în braţe cu putere. Mă cuprinse cu mâinile şi îşi sprijini bărbia pe creştetul capului meu. Nu era la fel de înalt ca Graves, dar era vânjos şi extrem de cald, parcă scotea flăcări pe sub haine.

— Probabil că i-a omorât pe toţi, altfel Sergej ar mai fi trimis şi alţii. Acum e doar o chestiune de timp.

Părea că vorbea cu el însuşi. Eu încremenisem. Nu mai stătusem aşa de aproape de cineva în ultimul timp în afară de Graves, şi mă simţeam ciudat.

Mă încerca o senzaţie stranie, de căldură. Mă încălzisem peste tot, de parcă fusesem înmuiată în ulei. Era cam ca atunci când mă îmbrăţişa tata, lucru care nu se întâmpla prea des, ci doar atunci când făceam un lucru foarte bun. Dar mai era ceva în plus. Tata nu mirosea a plăcintă de mere şi nu mă strângea atât de tare încât să-mi pârâie oasele, şi nici nu-mi respira în păr. Îi simţeam răsuflarea caldă pe cap – acum îşi cufundase bărbia într-o parte şi îi simţeam palmele pe spate. Medalionul, strivit între noi, pe coşul pieptului, se simţea ca o umflătură tare care îmi anunţa un pericol.

— Doamne sfinte!

Braţele nu i se încordară, dar corpul era încă încordat, încercam să-mi dau seama exact ce simţeam.

Dintr-odată mi-a picat fisa. Era sentimentul de siguranţă. Christophe n-avea de gând să lase pe nimeni să-mi facă rău. Nu ştiu când am început să cred lucrul ăsta şi să nu-mi mai fie frică de el, dar aşa era. Aşa simţeam când auzeam camioneta tatălui meu huruind pe aleea din faţa casei noi şi străine, când se

întorcea să mă ia cu el. Ca atunci când cineva urma să ia în mâini situaţia şi eu puteam să mă relaxez un pic şi să mă las pe mâinile lui.

Era ca şi cum îmi ştiam din nou locul în lume.

Am stat aşa o vreme amândoi. Eu şi Christophe. Am tras în piept mirosul de plăcintă cu mere, iar restul nu mai conta. Debarcaderul scârţâi puţin în lumina slabă a soarelui şi nu puteam să văd nimic, pentru că faţa mea era îngropată în scobitura gâtului, între gât şi umăr, şi-mi băgasem nasul în adâncitura de deasupra claviculei.

Apropierea dintre noi nu mă deranjă pe cât mă aşteptam.

— Ascultă-mă, spuse el într-un final, de parcă eu l-aş fi contrazis. Mă asculţi, vrăbiuţo?

Nici nu puteam să vorbesc. Am încuviinţat timid din cap, pentru că – ce ziceţi de ciudăţenia asta – nu voiam să-mi dea drumul. Se trase puţin înapoi, doar cu partea de jos a corpului şi mă temeam că focul din obraji o să mă învăluie cu totul, căci bănuiam eu din ce motiv.

Uau! Oh, uau!

— O să te duc la o intrare sigură. Du-te înapoi în cameră – nu-ţi face griji dacă te vede cineva. În

momentul ăsta, nu contează. Va trebui să te rog să aştepţi, Dru. O să fiu plecat o zi, poate chiar trei sau patru; trebuie să fac nişte aranjamente pentru evadarea ta. O să ai încredere în mine?

Ştii, dacă m-ar fi întrebat aşa prima dată – serios, nu în bătaie de joc, cu vocea aproape tremurândă – i-aş fi dat de bunăvoie cheile de la maşină. Sau poate că aşa gândeam acum, pentru că stătea aşa de aproape de mine şi pentru că tremura. Amândoi tremuram. Tremuratul mă scutura cum scutură vântul frunzele de plop.

— Anna a spus că ai trădat-o pe mama. I-ai spus lui SSergej unde s-o găseas…

N-am putut să-mi termin fraza, pentru că el mă strânse tare în braţe. Aproape că mi-era teamă să nu mi se rupă oasele. Mi-a ieşit tot aerul din mine, aşa cum stăteam, cu nasul în gâtul lui.

— Niciodată, mârâi el, n-aş fi făcut aşa ceva. Niciodată. Mă înţelegi? La naiba, Dru! N-am putut s-o salvez, dar pe tine o să te salvez, îţi jur.

Şi ştiţi ceva? L-am crezut.

Ce fată nu l-ar fi crezut?

Capitolul 15

Două ore mai târziu, mergeam tiptil pe hol. N-am văzut pe nimeni în faţa camerei mele, dar am simţit că el fusese acolo. Am intrat înăuntru şi am zăvorât bine uşa. Şi se părea că scăpasem. Christophe îmi spusese să nu-mi fac griji că mă vede cineva întorcându-mă – să ieşi din clădire fără să fii prins era problema.

Situaţia îmi aducea aminte de tata. Să ne descotorosim de o coadă sau de urmăritori era pentru noi a doua natură, şi era mai bine să ţi se piardă urma la plecarea de la întâlnire, ca să nu mai compromiţi şi pe altcineva. Mi-aş fi dorit să fiu o muscă pe perete când i s-a spus lui Dylan că mă observase când mă întorceam în cameră. Era amuzant, într-un fel ironic şi macabru.

Aşteaptă-mă, îmi spusese Christophe. O să mă întorc după tine imediat ce aflu… când o să am un loc sigur pentru tine. Ai încredere în mine?

Era ca atunci când tata îmi lăsa o bancnotă de cincizeci de dolari şi îmi spunea să-mi fac exerciţiile de tai chi. Dar mă treceau valuri fierbinţi de câte ori mă gândeam la îmbrăţişarea lui Christophe. Mă lua când cu cald, când cu rece, ca atunci când deschizi

când robinetul de apă caldă, când pe cel de rece. Aşa am ţinut-o toată ziua însorită şi toată seara, şi era cât pe ce să nu aud soneria de trezire. Eram prea ocupată să-mi dau seama exact de unde veneau valurile acestea alternante. Termostatul meu intern era dat rău prste cap.

Cantina era un haos de zgomote în valuri. Graves îşi puse tava jos.

— Am o idee.

— O, Doamne!

Mă uitam în farfurie. Nimic din ce era acolo nu arăta nici pe departe apetisant.

— Ia zi, ce idee ţi-a mai venit?

Cantina răsuna de zgomot. Graves mă studie cu atenţie.

— Doamne! Eşti palidă!

Să nu spui nimănui. Nici măcar lui Dylan. Dar dacă o să mai fie vreun atac, încearcă să dai de el. Nu sta în cameră! Aici Christophe zâmbise amar. Buzele i se arcuiseră doar puţin. Sau dacă spui cuiva, vrăbiuţo, asigură-te că ai uşa baricadată.

— E doar… nu ştiu.

Acum mă lua cu rece. M-am cutremurat. Întreaga încăpere era prea zgomotoasă şi prea luminată. Băieţii

îmi tot aruncau câte o privire, deşi de îndată ce Graves s-a aşezat la masa mea, şi-a văzut fiecare de treaba lui. Şi nu mă mai priveau decât pe furiş, nu făţiş. Mai puţin Lunganul, care se holba la mine pe sub bretonul lui emo până când ni s-au încrucişat privirile şi s-a uitat imediat în altă parte. Şi el era tocmai în partea cealaltă a cantinei.

Dibs nu apăruse încă. De fapt… ei bine, îmi cam era dor de el. Mă obişnuisem cu timiditatea lui incurabilă.

— Te simţi bine?

L-am văzut pe Christophe din nou. Cuvintele îmi stăteau pe limbă.

— Da.

Încă mi-era frig. Nici chiar faptul că părul îmi stătea bine şi nu se mai înfoiase nu mă făcea să mă simt mai bine. Îmi strânsesem toată coama la spate într-o coadă împletită şi uitasem imediat de el.

Aşa cum vă imaginaţi, din clipa în care părul meu se comportă bine, mă apucă şi valurile de căldură. Şi de când păstrez mai multe secrete decât aş fi crezut vreodată că e posibil. Doamne!

— Sigur? Arăţi…

— E din cauza camerei mele.

Minciunica, pe jumătate adevărată, îmi lăsă un gust neplăcut în gură. O simţeam murdară.

— M-am mai gândit. Cineva trebuie să aibă chei. Ba chiar mai mulţi. Nu pot să încui broasca decât pe dinăuntru, dar e posibil ca cineva să aibă o cheie şi care să poată să facă astfel. Am şi un lanţ şi un zăvor, dar sunt vechi amândouă şi uşa nu rămâne în picioare dacă îi dai un picior. Şi ritualul de protecţie nu-i ţine la distanţă pe djamphiri şi pe vârcolaci. Pe Christophe nu l-a oprit.

Când i-am pronunţat numele am simţit o ciupitură în locul care deja mă durea. L-am văzut. M-a strâns în braţe şi… Doamne, Graves. Tu nici măcar nu mă placi în felul ăla, dar tot nu pot să-ţi spun despre Christophe.

— Corect.

Graves se holba la hârtia din faţa lui, muşcându-şi uşor buza inferioară cu dinţii de un alb strălucitor. Nu fuseseră atât de albi înainte. Aşa îşi asigurau vârcolacii dantura – lasă-te muşcat şi nu o să mai fie nevoie niciodată să-ţi fao griji în legătură cu caninii.

— Nu faci decât să te sperii singură.

Doar asta să fie? Dacă aşa e, chiar funcţionează. Spectaculos de bine. Mi-am adus umerii în faţă. Cât

timp aveam să-l aştept pe Christophe să vină să mă ia, urma să-mi macin nervii bine de tot.

— Serios, insistă Graves. Aici eşti destul de în siguranţă. Dacă vampirii ar plănui să te omoare, ar putea s-o facă mai uşor dacă ai fi singură, pe fugă, fără să ai pe nimeni care să aibă grijă de tine.

— Nu ştiu să mă vegheze cineva aici, am bălmăjit eu cu nasul în farfurie. Uite ce s-a întâmplat azi.

— Trebuie să te vegheze cineva – unii profesori. Doamne, Dru, şi eu stau cu ochii pe tine.

Luă burgerul din farfurie şi înfulecă o înghiţitură zdravănă. Mestecă în timp ce se uita cu luare de seamă la mine, cu aerul unui om care consideră subiectul închis.

Asta nu reuşi decât să mă facă să mă simt mai prost. Fusese muşcat din cauza mea şi era aici din cauza mea – nu conta că el credea că era un loc mai bun decât cele în care fusese. Lumea Reală nu era de joacă, şi putea să fie omorât a doua zi sau chiar în noaptea aceea dacă un grup de vampiri ataca din nou.

Şi Christophe. Secretul îmi stătea pe buze. Am înghiţit în sec până când acesta coborî în stomac ca o piatră.

Trebuia să spun ceva despre el. Poate că Graves

avea să ghicească şi nu mai eram nevoită s-o spun cu voce tare.

— De ce ne-a trimis Christophe aici?

Am luat furculiţa şi am înfipt-o în mormanul de salată din farfurie. Presărasem nişte dressing cu brânză albastră peste ea, dar nici acum nu arăta nici pe departe apetisantă; ce n-aş fi dat pentru o clătită ca cele pe care le făcea tata sau pentru un chili făcut în stilul lui! Sau o porţie zdravănă din puiul şi găluştile bunicii. Sau pui fript şi salată de varză, cu biscuiţi făcuţi după reţeta pe care o învăţasem şi eu.

— M-am gândit şi eu la asta.

Asta era bine, pentru că nu mai aveam nicio idee. Secretele care mă apăsau şi care se luptau să iasă la lumină dădură peste ghemul fierbinte care îmi clocotea în piept şi se retraseră. Nu-l întrebasem pe Christophe nici jumătate din ce voiam să-l întreb. Dăduse zor să mă aducă înapoi la şcoală şi dispăruse să „facă aranjamentele necesare”.

— Şi?

— Poate că n-a vrut să ne trimită exact aici. Asta e o şcoală mică. Trebuie să mai existe şi altele. Dacă am nimerit în alt loc, unde nu era plănuit?

Am întors chestiunea pe toate părţile în minte. Ar

avea sens, mai ales dacă Anna voia să-l acuze că a omorât-o pe mama. Dar de ce? De ce toată intriga asta melodramatică? De ce ar fi nevoie de toate porcăriile astea?

Nu aveam niciun răspuns şi m-am întors în prezent tresărind.

— Dar m-a găsit. A intrat chiar pe fereastră.

— Şi dacă nu poate să intre din cauza pazei pe care au pus-o profesorii? Locul ăsta e mai păzit ca Fort Knox! Şi poate că nu-l interesează binele tău, Dru.

E la debarcader, sau a fost. Şi a zis că niciodată n-ar… şi dacă ai fi fost acolo… Dar gândul ca Graves să fie martor când m-a strâns Christophe în braţe mă făcu să încerc o senzaţie ciudată şi şovăielnică de vinovăţie. Am simţit cum mi se încleştează maxilarul cu încăpăţânare.

— M-a salvat de Sergej.

— Dar ar fi putut să facă asta dintr-o mie de alte motive pe care nu le cunoaştem. A chemat Ordinul şi a spus că face parte din el, dar sunt destui oameni aici care cred că e un fel de trădător. Şi…

Dar tăcu din gură şi mai luă o înghiţitură gigantică. Părea că-i era foame şi se lăţea în umeri.

Acum nu mai era slab, ci musculos. Ca ceilalţi băieţi-vârcolaci, lat în umeri şi cu şoldurile înguste.

— Uite ce e, am o idee.

Mi-am băgat capul şi mai mult între umeri.

— Tu nu înţelegi. Nici măcar nu mai pot să dorm nicăieri în siguranţă.

— O să furăm un scaun zdravăn şi o să fixăm clanţa.

Chiar dacă au chei, nu pot să intre. Şi în felul ăsta uşa o să fie mai greu de dărâmat. Nu-i aşa?

Era o soluţie atât de simplă şi evidentă, încât mă simţeam o idioată.

— Ah, da.

Asta dacă nu sparg uşa, dar sunt sigură că m-ar trezi zgomotul. Şi aş ieşi iar pe fereastră. Minunat!

— Cred c-ar fi o idee.

— Bun. Deci problema s-a rezolvat.

Îmi aruncă o privire piezişă.

— Te simţi bine?

Nu, nu mă simt. Toată lumea mă minte, sunt debusolată, toate sunt cu susul în jos, şi acum mă mai simt şi idioată. Şi, colac peste pupăză, simt că te mint până şi pe tine. Am alungit gândul şi am împins farfuria din faţa mea.

— Da. Şi ce idee grozavă spuneai că ai?

Mi-a spus şi m-am bucurat şi mai mult că nu mâncasem nimic. Ne-am tot contrazis până când a sunat soneria şi Graves a plecat la următorul curs.

M-am dus să fur un scaun. Nu mă ţineam deloc de treaba cu mersul la ore zilnic, dar scaunul era mai important. Şi dacă cineva, unul sau mai mulţi, încercau să mă omoare, un scaun ar fi mai de folos decât o oră de curs. Cel puţin aşa o să pot să dorm.

Dacă tot mă pornisem, am încercat să găsesc o soluţie să intru prin efracţie în sala de arme şi să-mi iau pistolul înapoi. De îndată ce intram din nou în posesia unei arme de foc, aveam să mă simt mai bine în mai multe privinţe. Dacă mai veneau şi alţi vampiri să ne atace sau venea altcineva după mine cât timp Christophe era plecat, o armă mi-ar fi fost de mai mult folos decât un scaun sau un cuţit cu arc.

Am cărat scaunul pe scările lungi, în spirală, l-am adus în cameră şi m-am oprit după doi paşi.

Cineva fusese în camera mea. Mi-am dat seama chiar dacă nu era nimic mişcat de la locul lui. Nici măcar praful nu fusese deranjat, dar în cameră era un miros ciudat.

Mă lua când cu cald, când cu rece. Niciuna

dintre senzaţii nu birui. Am dat drumul scaunului pe mocheta decolorată şi am dus mâna spre cuţit, dar m-am oprit la jumătatea drumului. Acum nu mai era nimeni aici; ghemul din mintea mea se relaxă şi trimise tentacule sensibile care mă informară despre acest lucru. Am închis uşa şi m-am uitat sub pat, dând la o parte stratul de praf.

Malaika era încă la locul ei. Se vedea lemnul uleios care lucea stins. Şi portofelul tatălui meu era la locul lui. Dar şuviţa de păr a lui Christophe pe care o pusesem pe noptieră dispăruse.

Inima îmi sări în gât. Mă holbam la marginea noptierei vopsită în albastru, simţind că mă ia din nou cu rece. A trebuit să strâng tare din dinţi ca să nu-mi clănţăne.

Pe marginea noptierei se prinsese de lemn o şuviţă aurie de păr creţ. Erau o grămadă de tipi blonzi cu părul creţ la Şcoala asta – Dibs, Blondinul, profesorul, Irving…

Care dintre ei să fie cel care a intrat la mine în camera?

Am stat ghemuită acolo mult timp, cu braţele încolăcite în jurul corpului. Frigul biruise în cele din urmă şi nu voia să-mi mai iasă din oase.

Capitolul 16

Chiar am reuşit să apuc câteva ore de somn cu scaunul de lemn proptit de clanţă. De îndată ce l-am pus acolo, am simţit o senzaţie intensă de uşurare, care însă nu dură mult. Am mers împleticindu-mă spre pat, am căzut pe el, şi m-am mai trezit doar când o geană de lumină slabă şi rece, de dimineaţă, care se chinuia să pătrundă prin ceaţa de afară şi geamul ferestrei, atinse partea de jos a patului.

Ceasul meu interior era deja dat peste cap, aşa că nu părea să conteze. În plus, avantajul de a umbla pe timp de zi era că nu aveai să întâlneşti niciun vampir şi că majoritara profesorilor dormeau.

Stăteam în faţa oglinzii de la baie şi inventariam fiecare înjurătură pe care o ştiam.

Poţi s-o faci, mi-am spus în sinea mea pentru a suta oară.

Nu e mare lucru. Lumina soarelui îmbibată de ploaie se chinuia să pătrundă pe fereastra camerei albastre. M-am uitat din nou la tenişi şi mi-am frecat mâinile de pulover. Am măsurat lungimea camerei, m-

am lăsat în genunchi să mă uit sub pat şi am văzut curbele de lemn lucioase ale săbiilor pe care se aduna praful.

Când o să se întoarcă Christophe? Imediat ce mi-am pus această întrebare, am şi alungat-o din minte. Nu era niciun motiv să nu încerc să aflu cine era pe urmele mele şi, ca să fac asta, aveam nevoie de aliaţi. Băieţii-djamphir nu aveau să-mi fie de niciun ajutor. Nici vârcolacii, iar Graves a spus…

Chiar în acel moment se auziră două bătăi în uşă. Am sărit din pat, am alergat la uşă şi am deschis-o cu putere. Era Graves. Holul era cufundat în semiîntuneric şi i se vedeau ochii verzi lucind sub claia de păr rebel. Scutură din cap ca să-şi dea părul din ochi şi-mi aruncă un zâmbet feeric, apoi îşi puse degetul la gură.

Am încuviinţat. Aruncă o privire critică şi grăbită la ţinuta mea – blugi, o bluză de corp peste care îmi trăsesem un pulover mare de lână gri, tenişi, medalionul mamei ascuns la loc sigur – şi ridică din umeri.

Presupun că s-a gândit că avea să-mi fie frig sau ceva de genul ăsta, dar eu ştiam mai bine. Dacă aveam de gând să facem ce ne propusesem, sigur

urma să mă treacă toate apele.

Nu e mare lucru. Hai, Dru! Ia-ţi inima în dinţil

Şi în plus, chiar mă simţeam rece înăuntru, o răceală care nu trecea cu toată lâna din lume pusă peste mine. Cine ar veni în camera mea să-i ia şuviţa de păr a lui Christophe şi să lase în loc una de-a lui? Nu avea sens.

Doar dacă nu cumva fusese Blondinul, profesorul, ori el avea motiv să spună cuiva – poate Annei – că fusese Christophe în camera mea. Nu ştiam ce urma să se întâmple în cazul ăsta, dar probabil că avea să fie neplăcut.

Dar sigur până acum aş fi fost trezită din somn şi luată la întrebări, nu? Am încercat să-mi spun în sinea mea să mă relaxez, că urma să găsesc eu o soluţie. Nici eu nu mai credeam în încurajările mele.

Şi ce naiba aveam de gând să fac? Dar acum nu mai puteam să dau înapoi. Şi Graves…

Îmi făcu semn să-l urmez. Am ieşit din cameră şi l-am urmat pe hol. Ne furişam prin şcoala adormită, scăldată în lumina soarelui. Din când în când, el se oprea şi ridica mâna şi aşteptam puţin, sau o lua pe alt drum.

Părea că explorase serios clădirea în ultimele trei

săptămâni. Dar nu mă mira. Să cunoşti terenul e o deprindere strategică bună şi aveam o idee destul de bine conturată şi despre amplasament. Ar fi trebuit să fiu şi mai informată, să plec să fac explorări în loc să pierd vremea în faţa sălii de lupte sau să zac deprimată în camera mea.

Dacă şi cu parcă! Şi-n plus, nu o să mai stai pe aici prea mult. Păşeam încet, respirând pe gură şi ne-am trezit în cele din urmă pe un coridor cu podeaua de beton undeva în subsolurile clădirii. Graves o lua când la dreapta, când la stânga, aparent la întâmplare. Am luat-o la un moment dat la dreapta, într-o înfundătură, unde era o uşă simplă încastrată în perete. Graves întinse mâna, ridicându-se în vârful picioarelor, şi meşteri ceva la cutiuţa de plastic care atârna pe perete deasupra uşii. Firele ieşiră, pocni din degete şi deschise uşa cu un zâmbet larg pe faţă. Soarele de dimineaţă năvăli înăuntru şi am ieşit amândoi din Şcoală.

Am inspirat adânc. Mirosea a frunze putrezite şi a praf umed. Vântul, care îmi atingea buclele rebele, mirosea a ploaie. Lumina îmi dădea o senzaţie plăcută, revărsându-se peste mine. Probabil că avea să se lase din nou ceaţa spre amiază, dar deocamdată era un cer

senin, albastru şi un soare care semăna cu o monedă alb-gălbuie foarte îndepărtată. Norii albi şi fibroşi din înaltul cerului măturau părticica de zare pe care o vedeam printre copacii atât de deşi.

Probabil că primăvara avea să fie frumos aici. Păcat că nu rămâneam mai mult să văd.

Graves închise uşa cu un clic.

— Hai, aproape am întârziat.

— N-o să fiu în stare niciodată să refac drumul pe care am venit, am bălmăjit eu.

— Păi data viitoare n-o să mai fie la fel. Să ştii că ei sunt cu ochii pe tine. Eu pot să ies mai uşor.

— Da, că doar sunt foarte valoroasă, nu?

Şi mai e o svetocha. Dar încă nu-i spusesem nici despre chestia asta. Nu-mi părea o idee prea bună. Încă se mai dădeau lupte în mine în legătură cu ce să-i spun despre faptul că cineva îi furase şuviţa lui Christophe.

Două lucruri mă opreau. Ce ar putea el să facă şi, dacă mă întreba de ce lăsase Christophe şuviţe de păr la mine în cameră, ce aveam să-i zic?

Ce aş fi putut să-i zic?

Mă apăsau secrete din toate părţile.

Sunt bună la ţinut secrete, de când a murit

bunica am tot ţinut secrete. Dar e mult mai uşor să le păstrezi când mai e cineva care le ştie şi care respiră în aceeaşi cameră cu tine. Dacă porţi singur povara lor, e ca şi cum ai avea o greutate spinoasă imensă care îţi apasă pe umeri şi pe piept, de care nu poţi să te descotoroseşti nici măcar atunci când dormi.

Graves scoase un oftat de om sătul. Aproape că semăna cu Dylan acum.

— Încep să cred că se petrece altceva aici. Tu ar trebui să fi antrenată să supravieţuieşti, nu? Toţi sunt programaţi pentru muncă brută, infanterie. Trupe de şoc. Dar în clipa în care apari tu la un curs – în afară de cel al lui Kruger – începe să se vorbească despre floricele pe câmpii şi puştilor li se dă liber în ziua respectivă. E ciudat. Ca şi cum ar aştepta ceva.

Kruger? Se referă la Blondinul care ţine cursul de istorie? Asta mă făcu să mă simt puţin mai bine – dacă încerca cu adevărat să mă înveţe, poate că n-ar fi venit la mine în cameră. Iar m-am lovit de întrebarea cine ar fi putut s-o facă şi m-a apucat disperarea.

— Christophe a spus că trebuie să învăţ şi că o să se întoarcă.

Dar a plecat să facă aranjamente ca să mă ia de aici. Ceva la care nu mă gândisem până atunci îmi

veni deodată în minte: Şi cu Graves cum rămâne?

O să văd eu la vremea potrivită. Sau cel puţin aşa mi-am spus în sinea mea. Dar mă simţeam şi mai rău.

— Mda, mă rog, Christophe nu e tocmai îndrăgit pe aici. Jumătate dintre profesori îl urăsc şi vârcolacii spun că are o istorie lungă de ticălos arogant. Cam singura persoană care e neutră e Dylan, dar şi el are ciudăţeniile lui. E mereu cu ochii pe tine. Te ia şi cu fiori.

— Da. Pe aici ciudăţenia e la ordinea zilei. Doar suntem într-o şcoală plină de vârcolaci şi semivampiri.

Nici despre Dylan nu ştiam ce să cred. Toată lumea se purta ciudat. Ceea ce era probabil de aşteptat într-un loc unde Lumea Reală era luată de bună, dar…

Eram bucuroasă că îl aveam pe Graves. Şi când Christophe avea să se întoarcă, urma să-l conving să-l ia şi pe Graves cu noi. Trebuia să fie de acord. Şi de îndată ce ies de aici, aş putea să-i spun totul lui Graves.

Odată lucrul hotărât, povara care mă apăsa se mai uşură puţin.

Graves râse amar.

— Bine zis. Unii profesori au ceva şi împotriva lui

Dylan. Sau cu el. E ca şi cum te-ai uita la Regatul Sălbatic aici. E mult mai interesant decât la liceu.

Numai Graves putea să interpreteze astfel!

— Şi liceul e o junglă.

L-am urmat urcând pe o potecă năpădită de buruieni, mergând aproape la trap ca să pot urma paşii lui mari.

Era îmbrăcat tot cu haina neagră, iar în picioare avea tot bocanci, şi mergea aproape ţopăind. Chiar zâmbea.

— Adevărat.

— Eşti sigur că o să meargă?

Doamne, până şi mie mi se părea că vocea mea sună nesigură. Aproape nostalgică.

— Tu vrei prieteni, nu? Ei nu te urăsc, Dru. E o idee bună. Ai încredere în mine.

Cred că a fost prima oară când l-am văzut fericit pe tipul ăsta adept al curentului goth. În cea mai mare parte a timpului, arăta ca şi cum făcea faţă cum putea şi el. Dar acum părea destul de voios şi senin, îşi ţinea capul sus şi părul pe spate. Se întrezărea caracteristica esenţială a unui loup-garou, uşor mai diferită decât a unui vârcolac, dar foarte departe de frumuseţea stridentă a unui djamphir.

Îi stătea bine să fie bucuros, căci fericirea îi scotea în relief mai degrabă duritatea decât ciudăţenia din arhitectura feţei. Avea pomeţi înalţi, nasul mare, bărbia prea puternică, dar arăta mai bine în ultimul timp. Sau cel puţin nu mai arăta aşa de ciudat.

Mă uitam la el aşa de atentă, încât era cât pe ce să mă împiedic. Trebuia să mă uit pe unde merg. Am grăbit pasul lângă el, trecând pe lângă tufişuri pitice şi vreascuri. Când am ajuns în punctul în care cărăruia se bifurca, am luat-o la stânga şi am ajuns într-un luminiş mic din partea de vest a Şcolii. Aici, pădurea se curba şi îmbrăţişa clădirea şi erau vreo cincisprezece vârcolaci adunaţi.

Toţi tăcură când mă văzură. Dibs scoase un ţipăt scurt şi-şi băgă capul între umeri. Am încercat să nu mă holbez la părul lui. Îmi simţeam inima în gât.

— Ce naiba te-a apucat? Ce faci? mârâi Lunganul.

Până şi ciuful emo care-i cădea pe frunte se umflă.

— O să vină şi ea cu noi.

Graves nu părea câtuşi de puţin tulburat.

— Neamurile de sânge sunt cu ochii pe ea.

Alt băiat se ridică de pe buturuga răsturnată pe care era cocoţat, sărind pe covorul de frunze.

— Şi e înceată şi neîndemânatică. Nu stăm după nimeni.

— Am scos-o afară fără să ştie nimeni.

Graves îşi încrucişă braţele.

— O să ţină pasul cu noi.

— Scuteşte-mă! E de-a lor! spuse Lunganul, de parcă aş fi fost ciumată.

Buza de sus a lui Graves se ridică o fracţiune de secundă.

— E cu mine. Ai vreo problemă? Vrei să mănânci iar bătaie la fundul gol de la o fată?

Am încercat să par periculoasă. Dar probabil că n-am reuşit decât să par gânditoare. Sau constipată. Dar Dibs îmi prinse privirea şi – ce să vezi! – îmi făcu cu ochiul. Lumina soarelui se juca în părul lui de culoarea untului şi am surprins o clipă zâmbetul încurajator înainte să-şi coboare privirea în pământ.

Nimeni nu băgă de seamă. Şi nu mi-l imaginam pe Dibs intrând la mine în cameră să fure ceva.

Lunganul îşi dezveli dinţii într-un mârâit silenţios.

— Dacă or să o prindă cu noi, nu numai ea va fi

pedepsită. Chiar aşa te dai în vânt după detenţie? Ce ai păţit?

— E timpul să afle mai multe despre locul ăsta.

Graves nu era câtuşi de puţin tulburat.

— Dacă o să fie prinsă, or să mă pedepsească pe mine.

Oricum, a fost ideea mea şi doar pămpălăii se plâng de detenţie. Ce facem, îi dăm bătaie sau ai de gând să dai toată ziua din gură?

— Nu-mi place.

Replica veni de la un vârcolac vânjos şi blond de lângă Dibs, cu o faţă rotofeie, ca de băiat de la ţară şi o claie de pin auriu. Drept, nu creţ.

— N-o să poată ţine pasul cu noi.

— Ba o să poată.

Graves oftă şi-şi dădu ochii peste cap.

— Alergăm sau ce facem?

— Lăsaţi-o să încerce.

Un vârcolac scund şi îndesat cu barba mijindu-i pe obrajii palizi luă cuvântul.

— Dacă se întâmplă ceva, n-o să ne dea în gât. Nu e turnătoare.

— Aşa e.

Dibs încuviinţă sigur pe el, tot cu ochii în pământ.

— Dru nu ne-ar turna. E de treabă. Nu e ca ei. Ăştia nici măcar nu ne-ar folosi ca preşuri să se şteargă pe picioare.

Tăcere. Stăteau toţi pe loc şi rumegau ideea. Asta e specific vârcolacilor le ia ceva timp să facă ceva. Trebuie să se pună de acord cu toţii înainte de a se întâmpla ceva. Dacă te gândeşti că au dinţii şi ghearele alea, pare logic. Dacă nu ar găsi o cale să coopereze, s-ar hârjoni între ei până la moarte.

Într-un final, un murmur străbătu grupul. M-am gândit să încerc să par demnă de încredere. Luând în considerare că ţineam câteva secrete vinovate, presupun că mi-a mers.

L-am simţit pe Graves tensionat. Îmi aruncă o privire piezişă. Ochii lui verzi scânteiau. Mi-am bombat un pic pieptul.

Era clar că se hotărâseră.

— Îhă!

Lunganul ridică din umeri.

— Bine. E fundul tău la bătaie, oricum, zise Lunganul. Crezi că poţi să ţii pasul cu noi, fetiţo?

Urăsc să mi se adreseze cineva aşa.

— O să-mi dau toată silinţa.

Am încercat să nu par sarcastică, dar am eşuat lamentabil. Graves nu tresări, dar probabil că nici mult nu mai avea.

De îndată ce am rostit aceste cuvinte, un curent electric străbătu adunarea de vârcolaci. I-am aruncat o privire lui Graves când i-am văzut pe toţi ridicându-se, scuturându-şi hainele de praf, iar unul sau doi dintre ei sărind pe loc. Aveau o energie debordantă, gata să le iasă prin piele.

Nu sunt deloc pregătită pentru asta.

Graves îmi aruncă o singură privire. Ştiţi, atunci când cunoşti pe cineva, nu e nevoie uneori decât să se întâlnească privirile, să vezi o ridicătură uşoară de sprânceană sau o strângere din buze ca să înţelegi totul. Aşa era şi cu noi. Ochii lui verzi îmi spuneau: Eşti sigură?

Mimica feţei mele se schimbă. Nu, nu sunt, se citea pe ea, dar o s-o fac.

Îmi zâmbi ciudat şi Lunganul îşi roti braţele, dădu capul pe spate şi inspiră adânc, umplându-şi plămânii cu aer. O pocnitură, un trosnet străbătu luminişul şi respiraţia mi se acceleră.

Ascultă urletul, îmi spusese Graves. O să-ţi spună

tot ce trebuie să ştii. Lasă-l să te tragă după el. Eu o să fiu lângă tine.

Începură să mârâie cu toţii. Sunetul se înălţa în văzduh ca aburul. Graves stătea tăcut lângă mine, încordat. Tăcerea lui era crâncenă.

Speram din tot sufletul că avea să meargă. Apoi mi-am spus: Păi dacă am suportat eu strânsoarea lui Christophe, când mi-au pârâit oasele, dacă am putut să mă caţăr pe acoperişul Şcolii şi să stau nas în nas cu Ash, probabil pot să fac fată şi acum.

Probabil.

Lunganul îşi dădu brusc capul pe spate şi blana începu să-i urce spre pomeţi. Lucirea din ochii lui era crâncenă. Era altceva să-i vezi transformându-se pe timp de zi. Aproape că am rămas fără aer când formele lor familiare, trupurile de băieţi, se remodelau şi imaginea fugea în faţa ochilor ca lutul pe fundul apei. Unii stăteau ghemuiţi acum, cu genunchii depărtaţi şi cu mâinile atingând noroiul amestecat cu frunze.

Apoi, ca la un semnal prestabilit, toţi au zvâcnit din cap ridicând bărbia şi au început să urle.

Să auzi urletul vârcolacilor e… ei bine, e oribil. Sunetul e strident, de intensitate maximă, la care se

alătură zgomotul labelor pe zăpadă şi cel al vântului tăios, care te loveşte în cerul gurii. Sub sunetul gol e cântecul cărnii sfâşiate, al dulceţei sângelui fierbinte şi al sălbăticiei de a sfărâmă oasele cu dinţii ascuţiţi şi albi.

Partea cea mai rea e felul în care îţi pătrunde în creier, împingând ca un obiect dur şi ascuţit în faldurile moi şi deschide uşile pe care socializarea le trânteşte ca să ţină creatura vorace, care urlă înăuntru pitită şi supusă.

Creatura cu patru picioare şi gheare care trăieşte în fiecare dintre noi.

O persoană civilizată fuge de o astfel de creatură. La Şcoală, i se spune Celălalt. Vârcolacii o folosesc ca să încalce legile termodinamicii şi ale fizicii, ca să elibereze bestia dinăuntru. Şi Graves, un loup-garou, o foloseşte în alt fel – pentru dominare mintală în loc de transformare fizică. Mă întrebam cum şi de ce şi-mi doream să fiu antrenată cu adevărat în loc să mă trimită la ore de recuperare.

Nici măcar nu conta. Oricum urma să plec curând.

Degetele lui Graves alunecară printre ale mele, fierbinţi şi tari. Mă strânse de mână şi am tresărit.

Reacţia mea iniţială, de frică, a fost să mă ghemuiesc şi mai mult în interiorul meu şi să nu las să mă atingă degeţelele şi labele care băteau la uşa creierului meu. Dar locul din cerul gurii unde simţisem foamea de sânge era încă sensibil, ca o rană, şi ţipătul vârcolacului se simţea ca un şmirghel, ca o limbă de pisică.

Ţipătul avea variaţii, terminându-se cu un sunet grav şi singuratic. Vârcolacii se puseră în mişcare. Graves sări în faţă şi am fost nevoită să mă ţin după el, altfel mi-ar fi smuls braţul. Tălpile îmi alunecau în noroiul amestecat cu frunze, şi teama se făcu simţită, devastându-mă şi lăsându-mi pe limbă un gust de cupru.

Graves mă trase după el. Eu şi aşa aveam destul de luptat ca să mă ţin pe picioare. Ceilalţi vârcolaci săreau, cu siluete fluide, şi am început să am o presimţire rea de tot.

Am urcat în vârful unui deal înalt, împădurit, coborând pe o grămadă de pietre şi rădăcini de copaci, stejari dezgoliţi şi arţari care stăteau în picioare uzi şi secretoşi, agăţându-se de pământ ca să nu alunece. Graves mă smuci şi când am traversat versantul, strânsoarea lui se mai slăbi şi-mi dădu

drumul la mână.

Cădeam. Am lovit cu piciorul într-o piatră, tenisul îmi alunecă şi ştiam că urma să mă trezesc în fund. Inima îmi tresări; am scos fără să vreau un strigăt scurt… şi lumea din jur pocni din nou, cu putere. Celălalt picior ateriză ferm pe vârful unui bolovan pe care nici nu-l văzusem şi trupul meu se trezi. Simţeam furnicături peste tot. Transformarea mă copleşi ca văpaia alcoolului pe stomacul gol, ca paharele de Beam cu Cola pe care le sorbeam când aşteptam să se întoarcă tata acasă şi să mă ia. Căldura se revărsă în mine, dinţii îmi deveniră sensibili, zbârnâiau şi chiar şi părul mă furnica pe măsură ce transformarea avansa. Medalionul mamei se dilată într-un punct de căldură, de parcă se topea pe pieptul meu.

Aţi alergat vreodată aşa de tare, încât să aveţi senzaţia că vă crapă inima? Nu eşti decât tu, cu picioarele tale şi sunetul vântului în urechi care se amestecă cu bubuitul pulsului în vene. Dacă alergi destul de mult, endorfinele se fac simţite şi dintr-odată nu mai gândeşti. Corpul tău gândeşte în locul tău. Sare ca o gazelă, dănţuieşte ca o stea, singurul gând e: Doamne, nu mă lăsa, dă să nu încetinesc, dă să nu mă opresc niciodată.

Alerg. Cu vârcolacii. Siluetele lor treceau în viteză pe lângă mine, fără să se distingă clar, scoţând urlete nepământeşti, distorsionate din cauza vitezei. Lumina soarelui le împroşca blana şi ochii le luceau. Ne mişcăm cu toţii ca un întreg. Se răspândeau în jurul meu ca în jocul moara, şi dacă aş fi avut timp, probabil că m-aş fi întrebat cine alegea direcţia în care mergeam. Dar mi-era de ajuns efortul de a alerga. Dacă doar alergam, nu mai conta nimic altceva, şi nu mai trebuia să mă gândesc la mama, tata, bunica sau Christophe sau la alte o sută de lucruri care-mi umblau prin mintea înţesată. Puteam pur şi simplu să fiu eu. Era ca momentul acela din toiul exerciţiilor de tai chi, când lumea din jur se estompează şi nu există decât mişcarea, forţa şi reacţia, care se scurg prin mâini şi picioare, şi-ţi simţi mâinile ca pe nişte păsări, iar picioarele, ca pe nişte copite de cai.

Am urcat până în vârful altui deal. Lumea se învârti sub mine, nici nu era nevoie să mă mişc, ci doar să pun piciorul jos din când în când să ating pământul. Am auzit zgomoţul înăbuşit al aripilor bufniţei bunicii şi mă cuprinse o bucurie imensă, un sentiment mai curat decât foamea de sânge. Vedeai

prin mine. Eram transparentă, eram o fată din cristal, şi ăsta era cel mai bun lucru din lume.

Nu ştiu cât a durat, dar forţa se scurse din mine. Mi-era din ce în ce mai greu să ţin pasul cu lumea, dar făceam toi posibilul. Cineva mă înşfacă de braţ şi m-am oprit, împiedicându-mă şi rotindu-mă.

Am aterizat cu putere în genunchi, zdruncinându-mă, şi am icnit. Cineva se lăsă jos lângă mine şi mă bătu pe spate… Şi alţi puşti mai tuşeau.

— Doamne sfinte, spuse cineva cu respiraţia întretăiată.

Era o voce subţire de băiat. Altcineva râse – un sunet ascuţit, labil, şi spiritul hilar se răspândi şi în rândul celorlalţi. Îmi bolborosea şi mie în gât, printre icnituri. Stomacul îmi aducea la cunoştinţă că, pentru numele lui Dumnezeu, n-ar fi trebuit să faci aşa ceva.

Picioarele îmi ardeau. Frigeam toată şi spatele îmi înţepenise şi mă durea. Dar nu conta.

Nu conta decât Graves, care era lângă mine, care mă bătea şi el pe spate şi râdea, de parcă l-ar fi lovit damblaua, Dibs era de cealaltă parte, în genunchi, sprijinit de mine şi tuşea. Ochii îi străluceau de lacrimile care i se scurgeau pe obraji, dar nu părea câtuşi de puţin trist.

Apoi Lunganul se aşează cu uşurinţă pe vine în faţa mea, roşu la faţă şi cu părul răvăşit de vânt. I se prinseseră frunze în părul negru şi des.

— Văd că ai ţinut pasul.

Pentru prima dată, vocea lui nu sună dispreţuitor.

— Niciodată nu s-a mai întâmplat aşa ceva.

— Ţi-am spus.

Graves rămăsese fără suflare. Un râset cu sughiţuri îl întrerupse.

— Scrie în cărţi. O svetocha poate să ţină pasul cu noi.

— Pfui!

Tipul mai înalt se uită la mine. Am încercat să nu vomit pe el. Nu-i de mirare că Graves îmi spusese să nu mănânc nimic înainte.

Doamne! Am reuşit să-mi mai recapăt cât de cât suflul.

— Când… putem… s-o mai facem?

Toţi izbucniră în râs. Unii încă mai icneau, dar spiritul vesel care ne cuprinsese le veni de hac. Nu conta cât de tare mă dureau toate sau cum simţeam că inima îmi urca în gât. Nu conta că totul era iremediabil distrus şi că eu orbecăiam prinsă într-un joc care mă depăşea.

Nu contau decât soarele care-mi încălzea umerii, vârcolacii adunaţi în jurul meu, şi felul în care fiecare dintre ei părea să fie… da, părea să fie un prieten. Şi Graves, care stătea lângă mine şi mă mângâia pe spate, trasând cerculeţe cu degetele, aprins la faţă. Era ca şi cum am fi stat pe acoperişul Şcolii şi vedeam lumea întinzându-se sub mine, doar că acum nu mă mai simţeam nici pe departe aşa de singură.

Nu mă mai simţisem aşa de bine de când lumea mea se năruise şi un zombi îmi dărâmase uşa de la bucătărie. Omul ia de la viaţă ce i se oferă, bune sau rele.

Capitolul 17

Sala de clasă dezafectată era chiar în măruntaiele Şcolii. Pe peretele curbat era o tablă goală. Când se umplea de vârcolaci, în întreaga încăpere se simţea un neastâmpăr.

— Deci nu te învaţă nimic.

Lunganul dădu din cap.

— Da, chiar ne întrebam.

Oare ce întrebări îşi mai puseseră în legătură cu

mine?

— Eu, a… nu mă duc la ore. Nu sunt decât porcării mediocre care se învaţă şi la un liceu normal.

Graves scutură din cap.

— Nimănui nu i se mai permite să lipsească de la ore. Asta te bagă la detenţie şi cine-şi doreşte aşa ceva? Întreabă-te de ce te lasă pe tine s-o faci? E adevărat că eşti deosebită – ignoră chicoteala Lunganului – dar n-are sens, şi nici faptul că te obligă să te duci la ore de recuperare. Mai ales când există probabilitatea ca ştii-tu-cine să afle că eşti aici – ar trebui să vrea să fii antrenată bine de tot ca să ai o şansă mai mare să supravieţuieşti.

— Şi mai e şi Christophe.

Lunganul se aşezase pe o canapea maro prăfuită, ocupând-o aproape în totalitate cu picioarele lui lungi. Un murmur străbătu grupul de vârcolaci la auzul numelui.

— N-a mai fost pe aici de ani de zile, dar se tem de el.

— Tu nu te-ai teme? vorbi Dibs. E periculos. Uitaţi-vă doar la palmaresul lui de crime. Şi nici n-a vrut vreodată să se facă plăcut.

— Oamenii spun de mult timp despre el că e

trădător, dar niciodată în faţa lui.

Lunganul ridică din umeri. Îşi culesese aproape toate frunzele din păr.

— Şi el a adus-o. Îl cunosc pe vărul lui Juan – am vorbit cu el săptămâna trecută, în ora când avem voie să sunăm pe cineva. Când Christophe încerca să vă salveze fundul, cineva încerca să-l omoare. Formaţia de luptă a primit o directivă să omoare un nosferat şi el nu şi-a dat seama că nu era un wampyr, ci Christophe, până când tipul nu le-a ţinut piept tuturor şi a avut o grămadă de şanse să-l omoare, dai nu a făcut-o, şi mai era şi djamphir. Şi l-a aranjat bine de tot pe ştiţi-voi-cine ca s-o salveze.

Mă străbătu un val de căldură. Ştiau despre Christophe şi Sergej? Şi acum că dormisem ceva şi alergasem până aproape să fac infarct, simţeam că gândesc limpede. Dacă Dylan credea că Anna avea dreptate, de ce mi-ar fi spus că Christophe avea să mă antreneze? Dacă nu era aşa, de ce a tăcut mâlc când ea l-a acuzat?

De ce a spus că era de partea mea? Şi ce era cu reprezentaţia pusă în scenă de Anna, cu dosarul cu pozele casei în faţa căreia murise mama?

Nu-mi aminteam prea multe de noaptea în care

murise mama. Nu voiam să-mi amintesc de acea noapte. Aveam trei ani, pentru numele lui Dumnezeu!

Am încercat să reiau chestiunea în minte. Christophe a spus că Dylan era de încredere. Eu dusesem biletul de la unul la altul ca un mesaj şi Dylan trebuia să mă găsească dacă mai urma un atac de-al vampirilor. Dar nu trebuia să spun nimănui, nici măcar lui Dylan, că îl văzusem pe Christophe.

Nici asta nu avea logică. Dar căldura trupului lui Christophe lipit de mine mă făcea să fiu tare confuză…

Nu te mai gândi la asta, Dru! Doamne! Dar la ce altceva să mă gândesc? La şuviţa de păr blond care se prinsese de marginea noptierei mele? Alte secrete, alte minciuni, care mă apăsau toate?

— Ceva nu e în regulă, spuse alt vârcolac. Ei doar stau cu ochii pe ea. Şi a mai fost şi episodul de ieri-noapte.

— Da.

Graves se aplecă. Stătea tot lângă mine. Era tot cu haina pe el şi am înţeles de ce. Era răcoare în clasă, mai ales acum că mi se usca transpiraţia pe piele.

— Nimeni nu a venit să o ia din clasă şi să o ducă în cameră. Nu vi se pare cam suspect, având în vedere

felul în care e păzită?

Mă uitam fix la tabla neagră crăpată. Cât timp trecuse de e and nu mai văzusem o tablă adevărată? Majoritatea şcolilor au table albe acum.

— Dylan a spus că nu ştia cine era desemnat să mă păzească. Lista de atribuţii a dispărut şi…

M-am oprit brusc. Aş fi putut să continui, dar luam cuvântul lui Dylan prea în serios şi nu mai puteam să spun mai multe fără să le explic toată povestea cu Anna.

Eram convinsă că nu era o idee prea bună să vorbesc despre altă svetocha, dacă existenţa ei trebuia să fie ţinută în mare secret.

Dar pe mine nu păreau să mă ţină ascunsă. Oare Ash omorâse toţi vampirii? Dacă erau trimişi de Sergej şi niciunul nu s-a mai întors, nu avea cum să ştie sigur că sunt aici – doar dacă trădătorul, cine o fi el, a reuşit să-i spună. Sau un vampir ar putea supravieţui următorului atac şi pe urmă să se ducă să-i spună.

Lucrurile se puneau cap la cap în mintea mea. Probabil Christophe şi-a dat seama – din cauza asta se întorcea să mă scoată de aici.

Cine ştie dacă o să se întoarcă la timp? Gura mi se uscase şi inima încă îmi bubuia.

— La naiba!

Lunganul îşi freca bărbia.

— Nu ştiam asta.

Ochii lui negri zăboviră lung asupra mea.

— E adevărat?

Am încuviinţat.

— Cineva trebuia să vină să mă ia, sau profesorul trebuia să mă ducă în cameră. Aşa a fost de fiecare dată. Dar de data asta, Blondinul s-a făcut nevăzut de îndată ce s-a terminat ora. Şi n-a venit nimeni după mine.

— Blondinul? chicoti cineva. Uau!

— Kruger.

Lunganul nu părea amuzat.

— Kruger şi cursurile lui utile. Şi cum ai ieşit de acolo?

— Am văzut…

Obiceiul de a ţine doar pentru mine chestiile paranormale mă făcu să mă opresc. Totuşi, m-am aruncat cu capul înainte. Măcar de secretul ăsta puteam să mă eliberez.

— Am văzut o bufniţă. Bufniţa bunicii. De câte ori e rost de probleme, mi se arată bufniţa şi-mi spune să plec de acolo.

Am tras adânc aer în piept.

— Aşa că am luat-o la fugă. Dar când am ieşit afară… am văzut un vârcolac.

— Pe cine?

Lunganul putea să sfredelească la propriu pe cineva cu privirea. Se aplecă în faţă, încordat, în aşteptare, de parcă ce mi-ar fi ieşit mie pe gură ar fi fost ceva material pe care ar fi putut să-l alerge şi din care ar fi putut muşca.

— Numele lui e Ash. Are o dungă pe cap…

— E unul dintre Supuşi, adăugă cineva. Ultimul Cap Argintiu. L-ai văzut? Vârcolacul ştiţi-voi-cui.

Lunganul făcu un gest din mână.

— Da, ştiu despre Cap Argintiu. L-ai văzut?

— Nu doar că l-am văzut. El i-a omorât pe vampirii care mă fugăreau. După aia, era destul de bătut. M-a mirosit, dar nu mi-a făcut nimic rău.

Nu mă exprimam cum trebuia.

— Adică…

— Te-a mirosit?

Acum mă bombardau cu întrebări, una după alta.

— Cum te-a mirosit?

— Cât de aproape era de tine?

— Sângera?

Lunganul ridică o mână.

— Luaţi-o încet, oameni buni. Dumnezeule! Să o luăm cu începutul, da?

Se uită la mine făcând speculaţii în minte timp de douăzeci de secunde, care mi se părură lungi şi pline de tensiune.

— Dru!

Era prima dată când îmi spunea numele pe un ton fără zeflemea.

— Ai idee de ce eşti aici şi nu la Şcoala principală? Sau măcar la o şcoală mai mare?

— Şcoala principa…

Vocea mea suna la fel de inexpresivă cum mi-era probabil şi chipul.

— Dar asta nu e o şcoală mare, şcoala principală?

— Nici vorbă!

Râse. La fel şi câţiva dintre băieţii mai mari. Nu era un râs plăcut, dar nici nu mă viza pe mine.

— Asta e o şcoală de corecţie. Noi suntem cei care creăm probleme, retardaţii. Şcoala principală din districtul ăsta, prima care a fost construită, e în New York. Peste graniţă. Mă întrebam eu ce căutai aici.

Oh!

— Nimeni…

Acum era logic. Şi bineînţeles că Anna ar fi venit dintr-un oraş mai mare, nu? Se vedea pe ea.

— Nimeni nu ţi-a zis în faţă că eşti la o şcoală de retardaţi, nu? zise ridicând din umeri. Interesant. Dar n-ar trebui să crezi ce-ţi spun ei chiar dacă se întind la vorbă. Nosferatu mint, uneori predomină în ei mai mult partea de vampir. Noi suntem doar forţa brută şi ei vin cu tacticile, spun ei. Aşa că ajung să ne dea ordine.

— Dar acum supravieţuim, prinse grai Dibs. Nu ca înainte. Bunicul mi-a spus de Epoca Neagră. Nu e prea îndepărtată.

Un murmur de aprobare veni în întâmpinarea spuselor lui Dibs.

— Ce vremuri, omule!

Alt vârcolac brunet se cutremură.

— Cel puţin acum nu mai suntem sclavi.

— Da, ce să zic?

Lunganul ridică din umeri.

— Încă se mai poartă mizerabil cu noi chiar dacă acum nu ne mai omoară şi nu ne mai fac sclavi. Nu e un pas enorm înainte, dar mă împac cu situaţia. În cea mai mare parte a timpului.

Nu m-am putut abţine să nu-i spun lui Graves:

— Mereu m-a deranjat chestia asta, felul în care se poartă Christophe cu tine.

Celălalt secret, mai înspăimântător, stătea gata să răsufle. L-am înăbuşit însă. Să nu spui nimănui, a zis el. Şi nu trebuiau să afle că urma să plec curând, nu?

Graves clătină din cap şi părul negru îi intră în ochi, care îi luceau. Neliniştea din interiorul lui era evidentă.

— Nu ajungem nicăieri aşa.

— Răbdare! spuse un vârcolac deşirat, lat în umeri şi blond, tuns aproape zero.

Nu avea părul destul de lung ca să am la ce mă holba.

— Aşa se ajunge la un consens.

— Despre ce discutăm de fapt aici? Am vrut eu să ştiu.

Mă săturasem de bâjbâială şi să mi se dea informaţii-bombă din toate părţile. Voiam să fac ceva.

Lunganul ridică un deget.

— Te afli într-o instituţie-satelit mică, plină de delincvenţi, în loc să fii la Şcoala Mare. E posibil să o fi făcut pentru a-i face să o ia pe o pistă greşită, dar – mai ridică un deget – Ash ştie că eşti aici. Ceea ce

înseamnă că e posibil să ştie şi ştii-tu-cine. El i-a omorât pe nosferatu care au atacat ultima oară – dar nu ştim dacă i-a omorât pe toţi.

Mai ridică un deget. Unghia era roasă din came.

— Îţi toarnă o grămadă de minciuni şi nu vor să te antreneze.

— Christophe a spus că există un trădător în Ordin, am spus eu încet.

Lunganul încuviinţă.

— Adică persoana care a semnat directiva de a-l trimite pe Juan şi haita lui pe urmele lui, nu? Pfui!

Toţi rumegau chestiunea. Cel puţin, mintea mea lucra frenetic şi toţi cei din jurul meu aveau frunţile încreţite. Graves se foi puţin, apoi îşi pierdu şi mai mult astâmpărul. Deschise gura, o închise şi se uită lung la mine.

— Ce?

Păream mai iritată decât eram în realitate.

— Ce nu vrei să spui?

— Eşti o momeală.

Cuvintele fură rostite pe un ton monoton, tăios.

— Christophe vrea să afle cine e trădătorul, aşa că te flutură în faţa lui. Tot tu ai fost şi momeala lui pentru Sergej. Poate că intenţionat te-a trimis aici.

Încăperea se răci când pronunţă numele lui Sergej şi câţiva dintre vârcolaci se înfiorară. Nu era ca atunci când îl pronunţa Christophe, când în vocea lui se simţea mai degrabă o urmă de ură decât de frică făţişă. Am simţit şi de data asta o ţepuşă de sticlă care îmi străpunge creierul.

Graves nu păru să bage de seamă.

— Nu mai ştia ce să facă să te scoată din oraş când şi-a dat seama că personajul negativ ştie unde eşti. Dar ce-a făcut înainte de asta? Pierdea vremea, aşteptând să se întâmple ceva ca să treacă la acţiune. Tatăl tău avea numărul lui de telefon. Au vorbit cel puţin o dată. Şi profesorii de aici, poate că unii vor să te antreneze, dar au primit ordine să nu o facă, probabil de la…

Vocea îi pieri.

— Partea asta deocamdată n-am rezolvat-o. Nu ştiu de ce nu te-ar antrena chiar dacă eşti aici doar ca să te fluture prin faţa vampirilor. Dar pun pariu pe ce vrei tu că eşti o momeală, Dru.

Stai aici, Dru. Ai încredere în mine. Acum totul se lega

Oricât de mult am încercat, n-am putut să găsesc niciun defect în raţionamentul lui.

— Asta ar explica multe. Dar cum rămâne cu Ash?

— Ce e cu el? Zi mersi că nu ţi-a spintecat vintrele.

Lunganul râse, iar sunetul pe care-l scoase te înfiora.

— Şi dacă are nevoie de ajutor? Am insistat eu. M-am tot gândit şi…

— Vrei să ajuţi un Supus? Vrei să-l ajuţi pe Ash? Probabil că era confuz sau poate că nu voia să te omoare deocamdată pentru că ştii-tu-cine vrea să aibă plăcerea.

— Dar când m-a mai urmărit înainte, voia al naibii de tare să mă omoare! Strigam înainte să-mi dau seama.

Mă durerea în piept de cât răcnisem de tare.

— Mi-a salvat viaţa ieri-noapte – trebuie să fie un motiv pentru care a făcut asta.

Graves mă apucă de umăr.

— Calmează-te!

Să mă calmez? Vrea să mă calmez? Nici vorbă.

Eram gata să explodez.

— Nu rezolvăm nimic cu toată vorbăria asta. Dar dacă am putea să-l găsim pe Ash? Am putea încerca

să-l ajutăm şi poate că aşa am avea şansa de a mai afla ceva.

— De ce eşti atât de pornită pe chestia asta? vru să ştie Lunganul. Şi zilele trecute la oră militai pentru salvarea Supuşilor.

Chiar înainte să ne luăm la harţă şi să te cotonogesc. Mă lua cu frig şi mi se făcu pielea de găină. Chiar înainte de a simţi foamea de sânge. Exact ca un vampir.

— Tu nu i-ai văzut ochii.

Aproape învinsă, m-am lăsat din nou pe spate pe canapea.

— Nu i-ai văzut ochii. Vreau să-l ajut.

— E câinele credincios al ştii-tu-cui de atâta timp! Din Vremurile întunecate, când ştii-tu-cine îl folosea să vâneze de-ai lui. N-a mai rămas niciun Cap Argintiu, Ash e singurul.

Dibs se cutremură. Avea vocea speriată şi foarte tristă.

De-abia vorbea.

Mi se încleştaseră pumnii. Am tras adânc aer în piept.

— Dar nu mi-a făcut nimic. Şi gândiţi-vă câţi vampiri a omorât. Nu ne-ar strica să-l avem de partea

noastră.

Un freamăt străbătu mulţimea, împrăştiindu-se ca cerneala în apă şi mi-am dat seama că spusesem ce nu trebuia.

— Vorbiţi mereu de tabere. Voi djamphirii sunteţi toţi la fel. Mai devreme sau mai târziu începeţi toţi să vorbiţi despre tabere.

Buzele Lunganului se arcuiră.

— Atunci e timpul ca vârcolacii să facă treaba murdară, în timp ce tu stai tolănită şi…

Ghemul de furie din piept se umflă şi mai mult. Simţeam furnicături în dinţi şi ceva ascuţit care-mi atingea buza de jos de o parte şi de alta. Am sărit ca arsă.

— Să te ia naiba!

— Hai să ne calmăm… începu Graves.

— Să ne calmăm pe naiba! Eram gata să mor şi tâmpitul ăsta se poartă de parcă e numai şi numai vina mea!

Senzaţia de frustrare îmi clocotea în sânge. Simţeam cum dă să iasă afară. Toate secretele pe care le ţinusem până atunci se luptau să iasă la iveală.

— Dacă ai de gând să începi cu porcării de genul „eşti la fel ca ceilalţi”, du-te şi caută pe altcineva de

care să te iei. Nu eu am vrut să mă nasc semivampir. Nici n-am ştiut, fir-ar să fie, până când am văzut că toţi încercau să mă omoare şi tata nu s-a mai întors acasă.

A trebuit să mă opresc şi să inspir adânc. Toţi se holbau la mine.

— Acum nimeni nu vrea să-mi spună ce naiba se petrece şi mie mi s-a acrit. M-am săturat de sentimentul că fac ceva rău doar prin faptul că respir. Nu eu am vrut să fiu aşa.

— Nimeni nu spune că tu… începu Graves.

Să-i recunoaştem meritele, Graves încerca să mai domolească apele sau cam aşa ceva. Dar eu nu mai aveam de gând să mă mai las calmată.

— Ba da, am zis, îndreptând un deget acuzator spre Lunganul. Exact asta spune el! Că merit toate porcăriile astea cumva din cauză că m-am născut aşa.

Aerul se schimbă exact când mi se tăie răsuflarea şi un freamăt străbătu din nou încăperea. De data asta era rece şi anunţa o primejdie. Graves se repezi să mă apuce de umăr, dar m-am ferit. Dacă mă atingea cineva în momentul ăla, aveam să fac ca toţi dracii.

Foamea de sânge era ca un ghem de furie care clocotea în pieptul meu şi era greu să o înăbuş. Oare

şi ceilalţi djamphiri simţeau la fel? Tot timpul sau doar când se vedeau semnele transformării?

Cum suportau oare? Cum putea cineva să suporte aşa ceva?

— Ah, fir-ar!

Un vârcolac care stătea pe vine lângă uşă înălţă capul şi adulmecă.

— Vine un djamphir. Trebuie să fie un profesor.

— La naiba! sări Lunganul ca ars. Trebuie să ne împrăştiem. Dacă ne prind aici cu ea…

— Nu-ţi face griji!

Deja mă răsucisem pe călcâie şi mă îndreptam spre uşă.

Scoase un râs fornăit.

— Ce ai de gând să faci, o să ne pârăşti?

— Aşa ar trebui, le-am aruncat eu peste umăr, zorind pasul.

Îmi simţeam picioarele obosite.

— Dar eu nu sunt ca voi, care sunteţi nişte nemernici. Tata m-a crescut cum trebuie, fir-ar să fie! O să-i distrag atenţia ca să puteţi să vă întoarceţi în dormitoare şi să vă faceţi de cap.

Am ieşit în hol alergând şi m-am năpustit pe coridoare. Aici, în aripa asta, era rece, iar pantofii mei

erau uzi şi murdari de noroi. Făceam mult zgomot, tenişii îmi plescăiau şi ţipam orice îmi venea în cap – de obicei înjurături, care ricoşau straniu de pereţii de piatră şi de lambriuri.

Cel puţin asta avea să-l distragă pe orice profesor care cobora aici. Vârcolacii puteau să se întoarcă la dormitoarele lor, să joace pinacle sau să învârtă sticla sau să facă orice altceva, nu-mi păsa.

Am năvălit în cantină. Încăperea era ciudat de pustie şi lumina soarelui pătrundea prin ferestrele înalte. Scaunele erau toate puse pe mese. Am luat un morman de scaune şi l-am tras cu un uruit vibrant. Asta ar trebui să facă pe cineva să iasă afară. Inima îmi bătea nebuneşte şi simpla nedreptate a situaţiei mi se ridică în gât şi mă sufocă. Ghemul de furie din piept fumega şi clocotea aşa de tare, încât îmi dădeau lacrimi fierbinţi.

— LA NAIBA CU LOCUL ĂSTA BLESTEMAT! Am ţipat. VREAU SĂ MI SE DEA NIŞTE RĂSPUNSURI!

— Nu trebuie să ţipi, spuse o voce din spatele meu, şi m-am răsucit rapid pe călcâie.

Dylan ieşi din penumbră şi se opri chiar înainte de o rază crudă de soare. Când mergea, haina de piele îi scârţâia.

— Ar trebui să fii mai precaută. Dacă eu pot să te prind afară pe timpul zilei, asta înseamnă că şi altcineva poate.

Fu nevoie de câteva secunde să-mi coboare inima din nou în piept.

— Doamne sfinte!

— Nu, sunt doar eu.

Un zâmbet strâmb îi ridică colţurile buzelor. Dar ochii lui negri erau sobri şi sub ei avea cearcăne vineţii.

— Nu avem mult timp la dispoziţie, Dru. Vino!

Ştiţi, în orice altă zi, poate că m-aş fi dus cu el. Dar nu şi în ziua aceea. Mă săturasem să mă tot ţin după toată lumea, să fiu dusă de nas.

— Unde? Cum-o-cheamă vrea să mă vadă din nou?

Dylan oftă. Era un sunet familiar, dar parcă de data asta era mai profund ca în alte dăţi. Cearcănele de nesomn pe care le avea la ochi erau din acelaşi tablou cu gura încleştată şi cu părul răvăşit.

— Ar trebui să speri că nu o să mai vrea. Hai, Dru. Vreau să-ţi arăt ceva.

Mi-am pus mâinile în sân şi am refuzat să mă mişc.

— De ce ar trebui să sper asta?

— Pentru că nu sunt aşa de sigur că Milady e de încredere.

Făcu un pas înapoi, ferindu-se de raza de soare.

— Vii sau trebuie să aştept până data viitoare când sunt de gardă?

— Eşti de gardă?

El ridică din umeri.

— De ce crezi că te-am lăsat să ieşi cu prietenul tău? Cel puţin sunt sigur că el şi vârcolacii lui n-or să te omoare, chiar dacă sunt delincvenţi şi hoţi.

Mai făcu doi paşi înapoi. Ochii lui Dylan luciră. Semnele transformării apăreau şi dispăreau şi şuviţe de abanos îi jucau în păr.

— Dru, crede-mă. Te asigur că vrei să vezi ce am să-ţi arăt şi nu putem să vorbim în siguranţă aici.

Aici sus? Am oftat Aşa spunea toată lumea: Ai încredere în mine, Dru. Crede-mă, Dru. Lasă-mă să jac ce vreau să fac, Dru.

Eram neajutorată, aşa cum fusesem de la bun început. Şi gândul că poate Christophe nu avea să se întoarcă să mă ia, că mă folosea ca momeală, că era posibil să rămân aici o vreme – era de ajuns să facă pe oricine să depună armele.

Umerii mi-au căzut. Lacrimile de pe obraji mi se lipiră de degete când m-am frecat pe faţă.

Aşa că l-am urmat.

Capitolul 18

Îmi petreceam o grămadă de timp ţinându-mă după băieţi pe coridoarele cu pereţi de piatră. Dylan nu scoase niciun cuvânt o bună bucată de vreme, ci mă conduse în aripa de nord. Păşea fără să facă zgomot cu ghetele lui grele de motociclist, cu graţia care-i caracterizează pe kouroi. Aveam impresia că şi geaca lui scârţâia numai ca să facă impresie.

Am fost nevoită într-un final să deschid gura.

— Vârcolacii n-or să aibă necazuri, nu?

— Bineînţeles că nu. Eu nu sunt unul dintre cei cu orgoliu.

Descuie o uşă de lemn şi se opri o clipă, inspirând adânc.

— E vorba de mult mai mult decât ţi s-a spus. M-am întrebat de ce te-au trimis aici şi mi-am pus şi mai multe întrebări când a venit directiva care spunea că ai nevoie de „timp să te refaci” şi că nu trebuie să

urmezi un anumit orar şi că nu va fi desemnat niciun tutore sau gardă de corp trimestrul ăsta.

I se citea tristeţea în glas.

— Apoi Milady a început să-şi bage nasul şi mai mult. Şi când îşi bagă ea nasul, să te păzeşti!

— Milady? Vrei să spui gagica care a fost aici alaltăieri.

Cea care crede că e foarte important să-l urăsc pe Christophe. Aşa-i spusese şi el.

— „Gagica” aia e regina Ordinului, Dru, şi preşedinta Consiliului. Svetocha sunt valoroase. Milady a fost salvată de nosferatu cam cu cincisprezece ani înainte de mama ta, şi cred că toţi anii ăştia au făcut-o să fie ambiţioasă. Mă întreb dacă…

Se opri brusc, scoţându-mă din sărite, aşa că n-am mai apucat să aflu ce se întreba.

— La Şcoala Principală, ţi s-ar fi dat tot ce-ţi poftea inima. Aici am fost nevoiţi să ne descurcăm cu ce am avut din cauza restrângerilor de fonduri. Am crezut că o să fii trimisă în sud imediat ce se fac pregătirile. Am crezut că măcar o să fie un batalion de tutori, ca să nu mai spun de o gardă de corp sau cinci, ca Milady. Dar asta atrăgea prea mult atenţia, aşa

apunea directiva. Erai mai în siguranţă când erai mai puţin protejată, pentru că nu atrăgeai atenţia asupra faptului că eşti în viaţă. Sergej o să caute urme.

Când îi pronunţă numele, aerul nu se răci şi nici nu deveni ostil. Dar tot am simţit un junghi uşor, aproape ca o durere, care îmi străpunse capul.

Nu prea e logic.

— Nu prea are sens.

Îşi dezveli dinţii albi de djamphir într-un zâmbet larg şi amar.

— Asta a fost şi părerea mea. Dar am fost deja retrogradat şi pus la conducerea unei şcoli mici de corecţie pentru carne de tun tocmai aici, la dracu-n praznic. Nu e treaba mea să întreb de ce, Dru.

Stai, ce-mi spui tu e de-a dreptul încurajator! Ba bine că nu!

— Stai un pic…

Ridică din umeri şi făcu un gest rapid din mână, alungând amintirile din trecut. Geaca lui de piele scârţâi.

— Când pui la socoteală că te-a găsit Christophe, se pune de asemenea şi problema loialităţii sale. Şi faptul că eşti… cine eşti.

Deschise uşa şi-mi făcu semn să intru.

— Eu sunt aici de mult timp. Loialitatea mea faţă de mama ta şi de Christophe m-a costat scump din punct de vedere profesional, ca să nu spun mai mult.

— Deci…

Voiam să spun şi eu ceva. Din nefericire, nu ştiam ce să spun. Am încercat din nou.

— Ok. Poţi să-mi faci o favoare şi să o iei de la început? Eu ce naiba caut aici?

Sunt pe post de momeală?

Dar am simţit din nou căldura corpului lui Christopher lipit de al meu şi nu mi-a venit să cred. Nu puteam să cred indiferent cât de logic părea.

Încăperea era lungă şi joasă, fără ferestre, şi plină de etajere metalice pe care erau puse cutii unele peste altele. Acestea se întindeau în spate destul de mult şi singura lumină venea de la becurile în plafoniere de sticlă groasă, acoperite cu sârmă, pe care se strânseseră pânze de păianjen. Semăna cu un adăpost antibombă abandonat şi rândurile de rafturi se întindeau la infinit.

— Eu cred că eşti aici pentru că cineva aşteaptă momentul potrivit. E ciudat rău, dar nu pot să iau legătura cu niciunul dintre persoanele mele de contact de peste graniţă. Locul ăsta e ştiut că o zonă sigură,

de unde nu poate fi interceptat nimic. Ar putea s-o facă pentru a te proteja. Dar pe măsură ce trece timpul, pare din ce în ce mai clar că nimeni nu ştie că eşti aici. Nimeni de la Şcoala Mare, nimeni din Ordin, cu excepţia lui August şi a lui Milady, şi nimeni nu a primit veşti de la Augustine în ultimul timp. N-a răspuns la ultimele două solicitări din partea tutorelui său, care e, din întâmplare, unul dintre prietenii mei.

Dylan închise uşa şi se întoarse cu faţa la mine. Eu m-am dat înapoi agitată.

— Şi nici Christophe nu e de găsit.

Mă întreba din priviri; oare bănuia că îi dusesem lui Christophe biletul lăsat de el?

Sigur bănuia. Ceea ce însemna că şi el juca un joc. Doar că nu-mi dădeam seama încă ce fel de joc.

— August a dispărut?

Simţeam că mi se strânge esofagul, de-abia mai puteam să vorbesc. Augie era prieten vechi cu tata – şi persoana pe care o sunasem ca să-mi confirme povestea lui Christophe.

Chiar înainte ca totul să o ia razna, cu hoţul de vise, când cerul se întunecase în toiul zilei şi când apăruse Sergej.

M-am cutremurat. Sudoarea care mi se uscase pe

piele mă mânca şi puţea. Era un miros acru cu care mă cam obişnuisem.

Frica.

Nici măcar nu-mi mai aduceam aminte cum e să nu-ţi fie groaznic de frică. Dylan mă examină câteva secunde lungi şi mi-am dat brusc seama că eram singură aici. Nimeni nu ştia unde eram. Şi Dylan îmi spunea o grămadă de lucruri despre cum nimeni nu mi-ar simţi lipsa dintre cei care aveau puterea să facă ceva dacă aş fi dispărut pur şi simplu.

Dar Christophe îmi spusese să-l caut pe Dylan dacă mai era vreun atac. Spusese că Dylan era loial. Îmi spusese şi că urma să vină să mă ia şi dacă mă îndoiam de asta, atunci mai erau o grămadă de lucruri pe care aş fi putut să le pun sub semnul întrebării.

Oh, la naiba! Nu mai am încredere în nimeni. Nici măcar în mine.

— Am furat asta din sala armelor.

Dylan făcu o mişcare subtilă din mână şi am rămas cu ochii la pistolul pe care mi-l întindea. Era întors, cu patul spre mine. Era pistolul de 9 mm pe care îl predasem când elicopterul aterizase în zăpadă ca să mă ia şi să mă ducă la şcoală, spre locul unde credeam că sunt în siguranţă. Inima îmi bubuia în gât.

— Dacă ce bănuiesc eu e adevărat, nu eşti în siguranţa aici. Nu eşti în siguranţă nicăieri, dar mai ales aici.

Am întins mâna. Simţeam metalul rece şi greu. L-am luat în mână. Am scos încărcătorul şi l-am verificat, din reflex. Avea încă gloanţele tatălui meu, suflate cu argint.

— Şi eu ce-ar trebui să fac acum?

— Vino să-ţi arăt ceva. Ai un toc pentru chestia aia?

Am ridicat din umeri. Hm, nu. Nu pot să iau arme din sala de arme, toate lucrurile mele sunt în camioneta şi Christophe a ascuns-o bine. Şi n-am cum să-l contactez.

— Ce-ar fi să-l ascund în sutien?

N-am vrut să par sarcastică. Dar zău aşa! Şi mă simţeam mult mai bine cu arma în mână. Ridicol de bine. El oftă în stilul lui.

— O să ne lămurim imediat. Pe aici.

L-am urmat printre două rânduri cu rafturi, ţinând cu grijă pistolul îndreptat spre uşă.

— Şi ce-ar trebui să-mi arăţi?

Ridică puţin din umeri.

— Ceva la care se lucrează de ceva vreme.

Stenograma de care vorbea Milady există, dar cea pe care mi-a arătat-o ea era prelucrată din greu. Eu am originalul.

Am scos tot aerul din mine cu un şuierat.

— Uau! Serios, chiar o ai?

— Vezi? Ţi-am zis că o să vrei să vezi. Agentul care a redactat stenograma convorbirii era un prieten de-al meu şi un kouroi bun.

Îşi băgă şi mai mult capul între umeri, de parcă purta pe umeri povara întregii lumi.

— A murit singur, în suferinţă cumplită. A fost trădat. Nu l-am crezut când mi-a dat plicul şi mi-a spus să nu spun nimic nimănui decât dacă era o urgenţă.

— Deci să înţeleg că acum e o urgenţă, nu?

— Da, cred cu certitudine că se poate clasifica drept urgenţă, Dru.

Dylan viră brusc la dreapta la sfârşitul rândului de rafturi şi am mers până când ne-am trezit în faţa unei uşi masive de lemn încastrată în peretele de piatră.

— M-am gândit să i-o dau lui Christophe. Dar probabil că tu o să-l vezi înaintea mea. Dacă mai e în viaţă.

Îmi aruncă o privire ciudată. Avea privirea întunecată.

Impulsul de a-i spune că îl văzusem deja se lupta cu precauţia raţională care-mi spunea să-mi ţin gura. Toată lumea minţea, pentru numele lui Dumnezeu! Urma să mai aflu că şi Graves îşi bătea joc de mine.

Nu. El nu. Tu ştii mai bine. Dar Graves era bine mersi cu amicii lui vârcolaci. Nu mi se păreau nişte puşti răi, ci doar proşti şi agresivi. Doar asta înseamnă „băiat” pentru tine.

Şi dacă nu trebuia să ştie nimeni că eram aici, cu ei cum rămânea?

Dylan descuie uşa cu o cheie grea, din fier.

— Mai avem cam două ore până intră Kruger de gardă. Vreau să te duc în camera ta până atunci.

— Pare un plan bun.

Senzaţia ciudată de ameţeală îmi umpluse din nou pieptul. Doamne, ce mi-aş dori să fie tata aici! Sau August. Sau chiar Christophe. Doar cineva care să se ocupe de asta.

Am alungat gândul pentru a suta oară şi l-am urmat pe Dylan dincolo de uşă.

* * *

Priveam asfinţitul de soare, care lumina portocaliu şi auriu prin fereastra dormitorului meu. Pistolul era pe noptieră, îndreptat cu grijă spre punctul mort de după uşă. O copie a convorbirii telefonice – trei pagini şi jumătate, redactate fără spaţiu între rânduri – stătea supusă lângă picioarele mele goale.

Data şi ora erau notate în stil militar; mi-am dat seama doar dintr-o privire. Pe fiecare pagină, mărşăluiau în sus şi în jos şiruri de numere. Textul din mijloc era scris cu litere egale şi mici, ca nişte furnici mărunte şi negre care mişunau pe hârtia albă.

Interlocutor 1: Informaţia e bine păzită.

Interlocutor 2: Asta nu te priveşte pe tine. Unde e ea? Suntem pregătiţi să plătim pentru informaţie.

Interlocutor 1: Păstrează-ţi banii. O vreau doar pe căţea moartă.

Interlocutor 2: S-a făcut.

Despre mama mea vorbeau. Discutau cu calm să o omoare, de parcă moartea ei era doar un produs pe o listă de cumpărături. Se făcuse referire şi la tata – „soţul”. Dar despre mine nimic.

Bineînţeles, dacă ne luăm după dată, eu aveam

cam trei ani. Eu eram oare secretul mamei mele?

Am închis ochii şi am strâns cu atâta putere, încât în bezna de sub pleoape explodară artificii galbene spectrale. Era cea mai dureroasă amintire dintre toate, chiar mai rea decât ochii tatălui meu, cu albul putrezit şi irisurile albastre întunecate când clănţănea din maxilare şi mergea târşâindu-şi spre mine trupul fără viaţă.

Amintirea zăcea adânc îngropată în mintea mea şi, acum că se trezea la viaţă, tot corpul îmi tremura un pic.

— Dru, spune ea pe un ton duios dar imperios. Scoală-tel

Mă frec la ochi şi casc.

— Mami?

Vocea mea e înăbuşită. Uneori e vocea unui copil de doi ani, alteori mai matură. Dar de fiecare dată e mirată şi şoptită, toropită de somn.

— Hai, Dru.

Mama întinde mâinile şi mă ridică cu un „uf!” şoptit, ca şi cum nu i-ar veni să creadă ce mult am crescut. Acum sunt fată mare şi nu mai e nevoie să mă ducă în braţe, dar sunt foarte obosită şi nu protestez. Mă culcuşesc în braţele ei calde şi îi simt inima care

bate ca cea a unei păsări colibri.

— Te iubesc, scumpa mea, îmi şopteşte ea cu nasul în părul meu.

Miroase a prăjituri proaspete şi a parfum cald şi de aici visul începe să se destrame. Căci aud un zgomot ca de paşi sau pulsul unei inimi. La început e domol, dar se înteţeşte din ce în ce mai mult, devine mai rapid şi mai zgomotos cu fiecare bătaie.

— Te iubesc aşa de mult.

— Mami…

Îmi pun capul pe umărul ei. Ştiu că sunt grea, dar ea mă duce în braţe şi când mă pune jos ca să deschidă o uşă, protestez doar puţin.

E debaraua de la parter. Nu sunt sigură cum se face că ştiu că sunt la parter. Mama ridică ceva de pe podea. Câteva dintre animalele mele de pluş au fost înghesuite în gaura pătrată, pe lângă nişte pături şi perne din patul lor. Mă ridică din nou şi mă aşază înăuntru şi încep să mă alarmez uşor.

— Mami?

— O să jucăm jocul nostru, Dru. Tu te ascunzi aici şi aştepţi pe tata să vină de la serviciu.

Ceva e în neregulă. Câteodată mă ascund în debara să-l sperii pe tata, dar niciodată în miezul

nopţii. Şi niciodată într-o gaură din podea – o gaură care nici nu ştiam că există.

— Nu vreau, spun eu şi încerc să mă ridic.

— Dru!

Mama mă înşfacă de braţ şi mă doare puţin înainte ca ea să slăbească strânsoarea.

— E important, scumpo. E un joc special Ascunde-te în debara şi când tata vine acasă, o să te găsească. Acum întinde-te. Fii fată cuminte!

Protestez şi scâncesc puţin.

— Nu vreau.

Dar sunt fată cuminte. Mă cuibăresc în gaură, căci e cald şi întuneric şi sunt obosită. Chipul mamei mele se întuneca mai mult. Doar ochii îi scânteiază, lucind albaştri ca cerul de vară. Mă înveleşte cu o pătură şi îmi zâmbeşte până când închid ochii. Somnul îmi dă târcoale, şi când mă cufund în vis, aud ceva şi-mi dau seama că mama a astupat gaura şi sunt în beznă. Dar încă mai simt mirosul ei şi sunt aşa de obosită!

Aud, foarte vag şi îndepărtat, uşa de la debara care se închide cu un scârţâit. Şi chiar înainte să se termine visul, aud un râs lung care îţi dă fiori, ca şi cum ar încerca cineva să vorbească cu gura plină de

lame şi ştiu că mama e pe undeva pe aproape şi că e disperată şi că ceva rău urmează să se întâmple.

Am deschis brusc ochii. Lumina soarelui curgea pe fereastră, pe lângă draperii.

O nenorocire nu vine niciodată singură şi lucrurile merg din ce în ce mai prost până când e imposibil să le mai îndrepţi şi să fie din nou cum au fost. Dacă aş fi fost cu tata acum în sud, fie ne-am fi pregătit să ieşim afară şi să rezolvăm vreo problemă – vreo infestare cu poltergeişti, vreun blestem, vreo problemă cu spiritele mlaştinii sau cele de gândaci, sau multe altele. Fie se pregătea numai el să iasă. Şi eu aş fi pregătit cina, fâţâindu-mă prin bucătărie în timp ce el punea gloanţe în încărcător sau umplea termosuri cu apa sfinţită. Uneori jucam Douăzeci de întrebări pentru un vânător; el ar pune întrebările şi eu aş răspunde, de obicei corect. Fiecare răspuns corect ar fi răsplătit cu un zâmbet şi cu un Bravo, Dru! Şi acum altă întrebare.

Mă întreba orice, de la „Cum dezintegrezi un poltergeist” până la „Care sunt regulile într-un bar plin de Ceilalţi?” şi dacă-mi lua mai mult de treizeci de secunde ca să mă gândesc, nu mă lăsa să bâjbâi. Intervenea imediat şi-mi explica. Nu ca atâţia alţii

cărora le place să-şi spună profesori.

Spune-o, D-rul Spune-o cu voce tare!

— Nu.

Am tresărit la auzul vocii mele. Eram aici, în dormitorul ăsta, destul de drăguţ, nimic de zis, dar care era rece şi neînsufleţit şi unde nu eram în siguranţă. Dylan doar ce mă adusese înapoi şi mă plantase aici cu pistolul, stenograma şi un avertisment.

Să nu ai încredere în nimeni! Dacă o să fim atacaţi din nou, ascunde-te! Să nu spui nimănui unde te ascunzi până nu se aude semnalul de siguranţă. Ia arma cu tine şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu o ţine la vedere!

Şi esenţialul mi-l spuse chiar înainte să închidă uşa.

O să încerc să dau de Christophe. Trebuie să afle că e o zonă „moartă” şi că atacurile vampirilor s-au înteţit în ultima vreme. Trebuie să te scoatem de aici.

Uite-mă acum, încercând să-mi distrag atenţia singură. Spune-o, Dru! Poţi s-o spui.

— Tata a murit, am şoptit.

Am fost crescută de bunica, până când a renunţat la luptă şi m-a lăsat în cădere liberă în

noaptea aceea cumplită, înainte ca tata să vină să semneze toate actele şi să mă ia. N-am ştiut niciodată cum aflase, dar, dacă stau să mă gândesc, tot ea îl crescuse şi pe el. Nu dădea el prea multă crezare „aiurelilor mistice din popor”, dar totuşi arunca sare peste umăr când se vărsa solniţa. Ai fi prost să nu o faici când vânezi creaturile nopţii.

Şi uneori îşi mai aducea aminte anumite lucruri. Nu râdea când se vorbea de intuiţie. Şi niciodată nu s-a îndoit de intuiţia mea.

— A murit de-adevăratelea.

Suna chiar mai rău când am repetat-o. Era ca şi când îmi dădeam seama pe deplin că nu visam, că nu aveam să mă trezesc şi să-l găsesc în bucătărie punând gloanţe în încarcător sau stând în scaunul pliant în faţa televizorului, sau nu mai aveam să mergem cu maşina cu geamurile lăsate şi cu atlasul în poală, eu ghidându-l spre locul unde trebuia să ajungă. Nu aveam să-i mai înmânez muniţia prin ferestrele sparte când lighioanele se repezeau la el. Nu mai aveam să jucăm jocul de-a ghicitul, să ne dăm seama cu care parte a Lumii Reale ne confruntam de data asta.

Nu aveam să mai aud respiraţia altei persoane în

casă în toiul nopţii. Nu aveam să-l mai văd tolănit în fotoliul lui, în faţa televizorului, nu aveam să mai mănânc din clătitele lui speciale duminica dimineaţa sau să mai aud felul cum îmi spunea când apărea în pragul uşii. Dru? Dru, scumpo, eşti aici? Gata cu nopţile cu chili şi mâini calde pe după umeri, gata cu vorbele de alinare în miezul nopţii, când mă trezeam ţipând – nu mi se mai întâmpla des după ce împlinisem paisprezece ani, dar era plăcut să-l ştiu acolo.

Murise de-adevăratelea. Eu eram singură aici şi ce credeam că era un loc sigur se dovedea a fi un cuib de vipere ca şerpii cu cap de aramă şi mocasinii din terariile de sticlă, care miroseau urât şi scoteau zgomotele acelea îngrozitoare, ca de roţi dinţate care se freacă între ele.

Şi şerpii-mocasini sunt răi. Sar la tine fără nicio avertizare.

Loveau pereţii terariului cu bufnituri surde de fiecare dată când eram acolo, când tata se încuia cu proprietarul în birou.

Ce făcea el acolo, oare? făcuse rost de numărul de telefon al lui Christophe? Sau ce altceva?

Mi-am frecat obrajii uzi. Urăsc să plâng. Îţi vin idei idioate şi te doare toată faţa. Am împăturit

stenograma, lăsând urme de lacrimi pe marginea hârtiei.

Săbiile malaika erau tot sub patul meu. Chiar lângă ele era portofelul tatălui meu şi ceva negru pe care l-am înşfăcat şi l-am scos afară. Era geanta mea neagră de pânză, încă murdară de mocirla din Dakota. O împachetasem cu grijă în timp ce Graves şi cu mine goleam casa şi Christophe era la telefon şi se tot târguia cu cineva dacă vine sau nu să mă ia.

Parcă se întâmplase în altă viaţă. Cândva când încă mai credeam că lucrurile pot fi reparate dacă ţineam piept cu brio situaţiei.

Banii lichizi erau în portofel şi în locul strâmt de sub clapa de pe fundul genţii, un fel de compartiment secret pe care mi-l arătase tata şi mă învăţase cum să-l cos ca să-l pot folosi. La fel şi actele. Tot în portofel şi în compartimentul secret. Sub clapă era şi un încărcător nou pentru pistolul de 9 mm. Un strugurel, caietul meu cu Yoda, un pieptăn, două pixuri, o batistă, o pereche de chiloţi curaţi, un sutien, şi un săpun mic de hotel.

Nu se ştie niciodată.

Mai era şi agenda neagră cu adrese a tatălui meu, căci mă gândisem că era bine să o am asupra

mea. Dar dacă August dispăruse, pe cine altcineva mai puteam să sun? Şi nici măcar nu era vreun telefon pe aici. Nu văzusem niciunul nici măcar în biroul lui Dylan. Lunganul spusese ceva despre ora în care ai voie să vorbeşti la telefon, dar nu-mi trecea prin cap unde aş fi putut să găsesc o linie de exterior.

Eram izolată ca la închisoare.

Busola, harta rutieră pentru Florida şi alta pentru Dakota de Nord şi de Sud. Nicio hartă nu avea să-mi fie de niciun folos, dar de busolă mă puteam folosi. O minilanternă – pe care am aprins-o şi am stins-o. Am verificat să văd dacă aveam baterii de rezervă. Încă funcţiona. Era bine să ai aşa ceva.

Un flacon mic de Ibuprofen, o sticluţă cu apă sfinţită şi o sticlă cu sare. Am băgat cuţitul cu arc într-unul din buzunarele mai mici cusute pe spatele genţii. Zornăi când se lovi de două monede mari argintii şi patru sau cinci cuie de fier. De fapt sunt din oţel, dar conţinutul de fier le face să fie un scut bun de apărare pentru fel şi fel de lucruri. Împotriva celor treziţi din morţi, a diverselor apariţii, a zânelor rele – a oricărui alt lucru.

M-am cutremurat gândindu-mă la zâne. Oamenii care cred că acestea sunt bunătatea întruchipată,

înaripate cum sunt, ar trebui să se roage să nu dea niciodată peste vreo sidhe temperamentală care are abilitatea de a-ţi fura ani din viaţă. Şi să se roage să nu audă niciodată cornuri de argint în miezul nopţii care răsună în dealuri, alături de sunetul copitelor care răpăie pe un drum singuratic când Călăreţii-fantome îşi caută o victimă. Bunica m-a învăţat să nu mă pun niciodată cu zânele rele.

Ajunsesem să mă înfricoşez de-a binelea, dar mă simţeam bine când făceam ceva. Când făceam planuri, în loc să fiu înghiontită de la spate în direcţia în care voiau ceilalţi. Pregătirile astea le puteam face şi cu ochii închişi.

Am pus portofelul tatălui meu în compartimentul secret de sub clapă. Am împăturit încă o dată stenograma convorbirii şi am strecurat-o în agenda neagră a tatălui meu. Apoi am luat pistolul de 9 mm şi am verificat din nou încărcătorul. Îmi intrase deja în obicei. Am rupt o faţă de pernă de pe patul albastru şi am înfăşurat arma, ca să nu se descarce din greşeală. Am pus pistolul înfăşurat în geantă, dorindu-mi să fi avut un toc adevărat.

Dar numai cu dorinţa nu aveam să obţin nimic.

Hai, Dru! Gândeşte! Pune-ţi capul la contribuţie!

Gândeşte repede! Cum ar face tata? Gândeşte logic.

Însă gândirea mea logică nu funcţiona prea bine în ultimul timp. Dar mă străduiam din răsputeri.

Anna voia să cred că mama fusese trădată de Christophe. Dar pe mine mă salvase, aşa că nu avea prea multă logică ce spunea ea. Anna mă mai credea şi proastă. Faptul că-mi arătase două poze cu casa în care locuisem înainte nu avea să-mi şterbească încrederea în Christophe.

Doar dacă nu cumva…

În mintea mea ideile explodară. Creierul meu făcea în sfârşit nişte conexiuni. Oh, la naiba!

Îmi tremurau mâinile. Am ridicat o mână în faţa ochilor. Chiar şi degetele îmi zvâcneau. Am luat medalionul în mână şi l-am frecat cu degetul mare, cu putere, de parcă astfel aş fi putut să îndepărtez frica.

Nu folosea la nimic faptul că-mi arătase cele două poze. Asta dacă nu cumva voia să afle ce-mi aminteam în legătură cu acea casă. Îmi urmărise cu mare atenţie reacţia, deşi încercase să nu o facă făţiş.

Şi de ce naiba ar veni până aici în persoană, mai ales că era atât de periculos pentru o svetocha? Ea avea gardă de corp şi tutori, şi eu eram încuiată într-o cameră şi eram la mâna lor, aşteptând să hotărască ce

vor face cu mine.

Cine să hotărască? Anna? Sau Sergej? Oare conta până la urmă cine?

Dru, doar două cuvinte merg în contextul ăsta! La naiba! Şi asta spune cam tot.

Dar cum rămâne cu Ash? Şi cu Christophe, care mi-a cerut să aştept? Puteam să mă bazez pe el că vine să mă ia de aici?

Nu contează. Nu le eşti de niciun folos niciunuia dacă eşti moartă. Blondinul e de gardă acum, te păzeşte, dar de îndata ce se lasă întunericul, o să se facă timpul pentru primul curs şi o să plece. Atunci o să ai o şansă.

O şansă ca să fac ce? Ce aş putea să fac? N-aveam de gând să mă caţăr pe acoperiş noaptea.

Cel puţin ştiam că Christophe era în viaţă. Şi era posibil să fiu singura persoană care ştia sigur acest lucru. Dar totuşi, putea să i se întâmple orice în zilele următoare.

Şi mai era şi ideea că el ar putea să mă folosească drept momeală. Toată fiinţa mea se revoltă la acest gând, căci de fiecare dată când mă gândeam la el, îi simţeam trupul cald lipit de mine şi îmi venea în nări mirosul vag de plăcintă cu mere. Poate că ar

trebui să aştept…

Dru, te bazezi pe alţii ca să te salveze. Asta n-o să se în tâmple. Am suspinat. De tine depinde totul.

Şi cum rămâne cu Graves?

La naiba! Asta e singura hibă a planului. Dar dacă eu nu mai eram prin jur, oare ar mai fi la fel de mult în pericol? Şi el era fericit aici, chiar dacă era o şcoală de corecţie. Graves se simţea de minune cu prietenii lui păroşi, cărora le plăcea să mă învinovăţească şi pentru că mă născusem. O, Doamne!

O fâşie de umbră urca pe fereastră pe măsură ce soarele apunea, iar lumina prindea acum nuanţa aurie de miere. Ăsta era momentul cel mai bun să o surprinzi, dacă puteai. Nu mi-a plăcut niciodată prea mult să fac poze, dar îmi amintesc că desenam pe o astfel de lumină în timp ce bunica torcea sau termina de gătit cina şi uneori cânta cu vocea ei ciudată, atonală, alteori bălmăjind imprecaţii la ciorba de pui sau la legume. Îmi era dor de ambele lucruri – de cântecul ei şi de bufnetul sec al vârtelniţei vechi. Acum probabil că se aşternuse praful de-o palmă pe ea şi şedea în colţul de lângă şemineu, exact acolo unde o lăsase ea. Casă, care îmi revenea mie după prevederile din fondul fiduciar, era bine ferecată şi

cheile de la uşă erau legate de brelocul meu – care erau probabil în camioneta pe care o ascunsese Christophe.

Dar mai exista un breloc, şi ştiam exact unde era. Într-o cutie metalică îngropată sub o stâncă mare de granit, în partea de nord a acesteia, peste care bunica turna lapte proaspăt la lună nouă.

De fiecare dată când era lună nouă, bunica zăvora şi uşa. Nu se atingea nimeni de casa ei. Ăsta e alt motiv pentru care tremur când mă gândesc la zâne.

Nimic nu te înfioară mai mult ca lăsarea nopţii. Ca atunci când aştepţi să se lase noaptea. Planul prinse contur în mintea mea şi îmi doream din tot sufletul să am acces la o maşină, oricare ar fi ea. Cum era adusă mâncarea la şcoală? Unde se spălau rufele?

Acum venise timpul să-mi doresc să mă fi uitat prin jur mai bine decât să stau în cameră şi să-mi fac gânduri negre sau să chiulesc de la ore. Dar dacă mă gândeam mai bine, n-aş fi învăţat nimic de folos dacă aş fi mers la ore, nu? Încercau din răsputeri parcă să mă împiedice să învăţ ceva.

Bun. Deci renunţăm la maşină. Fără maşină. Doar eu singură. Era un drum de ţară pustiu care

cobora de la şcoală şi care se intersecta cu autostrada naţională la câţiva kilometri distanţă. Era aşa de departe, că nu reuşisem să-l văd de pe acoperişul Şcolii.

Două benzi asfaltate, cu câte un şanţ adânc de o parte şi de alta, care şerpuiau prin pădure şi câmpurile care se întindeau din loc în loc. Drumul se unea cu autostrada chiar la nord de oraşul spre care alergau mereu vârcolacii. Acolo aş putea să-mi cumpăr o hartă şi…

Şi pe urmă? Nu cunoşti pe nimeni acolo şi orice persoană pe care o vei contacta va fi pusă sub semnul întrebării. Dacă August făcea parte din Ordin, poate că şi alţi prieteni de-ai tatălui meu făceau parte. Şi dacă el a dispărut, cine-ţi spune că nu vor face la fel şi ceilalţi imediat ce le ceri ajutorul?

Mă durea capul de atâta concentrare. Dar pasul esenţial, primul pe care trebuia să-l fac, era să plec de aici. De îndată ce mă puneam în mişcare, le dădeam eu de cap şi celorlalte probleme.

Graves şi Christophe îmi subliniaseră amândoi că le era mai uşor vampirilor să mă omoare în afară Şcolilor, chiar dacă era o şcoală mică.

Dar mai întâi trebuiau să mă găsească.

M-am ridicat în picioare şi am lăsat geanta pe pat. Cu ce te îmbraci când fugi ca să-ţi salvezi pielea? Pui mai multe bluze pe tine, bocanci, căci de picioare depinde viaţa ta şi tenişii sunt prea subţiri. Şi neapărat trebuie să ai ceva de lână. Cămaşa lui Graves dispăruse la spălătorie. Mă încercă o senzaţie ciudată când m-am gândit la ea.

Mă simţeam de parcă doar ce m-aş fi trezit dintr-un somn lung, iarna, şi nu mă puteam opri din tremurat.

Capitolul 19

Se întunecă devreme. Dinspre nord-est veneau nori negri. Cerul deveni de culoarea oţelului, cu tentă indigo, şi se auzi tunând în depărtare. Nu era ceaţă, ceea ce mi se păru bizar. Eram obişnuită ca tot locul să fie învăluit în ceaţă, ca într-un nor de vată. Acum părea ciudat de golaş şi nu-mi plăcea.

Nici norii nu-mi plăceau. Nu arătau normal, ci păreau nişte pături groase şi negre care se lăsau din ce în ce mai jos până când păreau că apasă, într-un fel ciudat, pe vârfurile copacilor. Îmi aduceau aminte de

întinderea cenuşie, de culoarea fierului, din Dakota, în ziua în care mă trezisem faţă în faţă cu Sergej.

O vreme neobişnuită. Vreme de vampiri.

Eram în dreptul ferestrei, jucându-mă cu medalionul şi uitându-mă cum umbrele înghit grădina uscată de sub mine. Şcoala se trezea. Se auzi un bâzâit subliminal în liniştea aparentă. Era la fel ca în celelalte seri. Doar că acum mi-era frig chiar dacă aveam trei pulovere pe mine, blugi şi o pereche de bocanci aproape noi. Mi-am pus geanta pe după umăr, peste piept. După ce am stat puţin pe gânduri, am băgat cuţitul cu arc în buzunarul stâng de la spate. Acum dacă-mi mai şi aminteam să-l scot – cuţitul sau pistolul – când încerca cineva să mă omoare, eram chiar pregătită.

Am reluat planul în minte. Cobor scările când sună de intrare la prima oră, străbat coridoarele şi ies afară în noapte. Acum era şansa mea.

Am mai aruncat o ultimă privire în cameră, de la mormanul de rufe pe care le aruncasem în faţa dulapului până la patul răvăşit. Deveneam dezordonată şi nu mai aveam grijă de spaţiul în care locuiam. M-aş fi ales cu un alt discurs de-al tatii dacă ar fi văzut ce era în camera mea.

Doamne! Îmi lipseau până şi discursurile lui despre Cum să faci curăţenie ca să găseşti ce-ţi trebuie când eşti în criza de timp, Dru, că aşa reuşeşti să-ţi salvezi pielea.

Senzaţia de singurătate mă copleşi şi mă făcu să simt în gură gust de acid. M-am oprit lângă uşă, am închis ochii şi am ciulit urechile, relaxându-mă, desfăcând ghemul pe care mă învăţase bunica să-l fac în mintea mea şi în care să mă retrag cu toată fiinţa. Încleştarea aceasta e necesară dacă nu vrei să te trezeşti spunând ce nu trebuie sau să spui oamenilor ce gândesc. Şi-n plus, e greu să te concentrezi la treburile tale dacă eşti ocupat să le asculţi gândurile celorlalţi, aşa cum îmi repeta bunica întruna.

Bunica spunea că e foarte important să te concentrezi la ce ai de făcut. Mă întrebam ce ar înţelege ea din toată povestea asta şi mi se făcu atât de dor de ea, că mi se puse un nod în gât.

Se simţea pregnant o prezenţă pe hol, dincolo de uşa mea. Acum îmi doream din tot sufletul să escaladez din nou fereastra, dar gândul de a face mişcarea când era aproape întuneric afară îmi făcu genunchii să se cam înmoaie. O dată fusese de ajuns. În plus, ideea era să ies de aici înainte ca situaţia să

fie urgentă.

Am stat locului, respirând încet. Prezenţa se îndepărtă încet, chiar când sună soneria. Se auzi clinchetul ei dulce răsunând pe coridoare şi pătrunzând înăbuşit la mine în cameră. Era timpul pentru micul dejun. Sau pentru cină, cum voiai să-i spui. Băieţii probabil că acum se scoală, se îmbracă şi merg la cantină.

Am tras adânc aer în piept, am răsucit clanţa şi am ieşit pe hol. Toată clădirea clocotea înăbuşit. Mi se părea mie sau se simţea o notă ciudată în tumultul din clădire, ceva febril?

Ţi se pare ţie, Dru. Concentrează-te la ce vezi în faţa ochilor.

Şi totuşi am ezitat. Şi cu Graves cum rămânea?

Cu cât eşti mai departe de el, cu atât e probabil mai în siguranţă. Vârcolacii or să aibă grijă de el însă pentru tine n-ar mişca un deget să te ajute, aşa că tai-o de aici mai repede!

Uşa se închise cu un clic în spatele meu. Am făcut doi paşi şi am încremenit din nou, căci se auzi un alt sunet în aer.

Era soneria care anunţa Restricţia, şi tonurile ei înalte şi puternice străpungeau liniştea ca un cuţit

care intră în unt. Mi-am dat seama că nici de data asta nu era un exerciţiu. Senzaţia de pericol mă învălui din cap până în picioare, înţepându-mă cu gheare mici de diamant.

Şcoala inspiră adânc făcându-şi curaj, iar când soneria se opri, am luat-o din loc strângând din dinţi şi încleştând pumnii.

Acum era cea mai bună şansă să fug.

** *

Chiar şi planurile cele mai bine ticluite au scăpări. Planul meu de toată frumuseţea era să cobor la parter şi să ajung la coridoarele care se intersectează, unde puteam să o iau brusc la dreapta şi să ies într-o galerie cu uşi de o parte şi de alta. Jumătate din uşi duceau spre o curte, în grădină; celelalte se deschideau spre un loc de joacă lăsat în paragină, cu leagăne mâncate de rugină şi terenuri pentru joacă. De aici puteam să ajung la o pădurice de arbuşti şi odată ajunsă acolo…

Oricum, n-am ajuns până acolo. Am cotit la dreapta şi imediat a început să-mi răsune în cap un zgomot de paşi care se apropiau de mine. Cineva

alerga prea apăsat pentru un om. M-am întors, am dat din nou colţul şi am ajuns în holul de unde doar ce ieşisem şi am căutat din ochi o ascunzătoare.

Nu era nimic. Mocheta de pe jos, lumini industriale, pereţii goi. De o parte şi de alta, săli de clasă încuiate, goale. Celelalte coridoare coborau spre cantină şi spre două debarale ale îngrijitorilor.

Debarale. Perfect! Una din ele era încuiată. Cealaltă, nu, M-am năpustit înăuntru, am tras uşa şi m-am ghemuit în beznă. M-am lovit cu şoldul de ceva metalic, am întins mâna şi l-am ţinut să nu cadă. Era o găleată de metal. Am suspinat sperând că cel care era pe urmele mele făcea destul zgomot cât să nu mă audă pe mine.

Persoana alerga în paşi cadenţaţi şi se auzeau sunete puternice, metalice, ca nişte prăjini de fier care lovesc pământul îngheţat. Gustul de sânge, rugină şi portocale de ceară îmi explodă pe limbă, aducând cu el miros de putregai şi locurile acelea ciudate din cerul gurii se deschiseră ca nişte flori. Dinţii mă dureau cumplit, până şi când îi atingeam cu limba sau cu buzele. Furnicături reci îmi trecură prin mâini şi picioare.

Paşii se auzeau mai rapizi şi m-am cutremurat

când i-am auzit răsunând pe scara în spirală care urca în turn.

Secretul se aflase. Acum ştiau că eram aici. Se aflase fie de la un vampir rănit care scăpase cu viaţă ultima dată şi îi spusese lui Sergej, fie trădătorul reuşise să-i spună că eram aici, închisă într-o cameră micuţă şi albastră, ca un meniu învelit în folie de aluminiu.

Măiculiţă! Eu… Doamne Dumnezeule! Acum tremuram din tot corpul. Dârdâiam bine de tot. Am simţit ceva îndoindu-se în mâna stângă, chestia metalică peste care dădusem când mă ghemuisem pe vine şi care scoase un sunet ciudat când se curbă.

Urcă la tine în cameră! Îmi răsuna vocea tatălui meu în cap, nemiloasă. Mişcă-ţi fundul, fatol

M-am strecurat din debara cu picioare tremurânde, ca nişte tăieţei, şi am închis uşa cât de încet am putut. Am ieşit în hol, mergând cât de repede îmi permiteau muşchii, care protestau. Îmi doream cu toată fiinţa să mă întorc în debara şi să mă chircesc în întuneric şi să aştept să mă găsească cineva.

Aşa vorbeşte o fricoasă, Dru. Dă-i drumul!

Am mers de-a lungul holului şi am luat-o la dreapta. Atunci mi s-a oferit şansa de a pune în

aplicare următoarea parte a planului şi n-am stat pe gânduri. M-am mişcat mult mai repede decât ar fi fost firesc. Bocancii mei scârţâiră ciudat pe mochetă când am rupt-o la fugă spre galerie. Acum întunericul apăsa la ferestre şi la geamul uşii. Uitasem că acum eram perfect vizibilă pentru oricine s-ar fi uitat de afară înăuntru.

La naiba! Fir-ar să fie! Acum n-aveam ce să mai fac, ci doar să mă duc întinsă spre uşa pe care o alesesem şi să sper că nu mă vede nimeni. Poate că sunt toţi prea ocupaţi cu…

O zdruncinătură imensă zgâlţâi totul în jur. Veşmântul Şcolii se văluri ca un cearşaf pe care îl scuturi bine şi geamul se sparse cu un clinchet sonor, urmat de o rafală de zăpadă cristalină. Pur şi simplu mă trânti la pământ, aruncându-mă într-o parte, direct în peretele de piatră. Umărul mă săgetă de durere, şi am căzut grămadă, ceea ce nu era rău. Căci atunci se porni şi ţipătul şi m-am îngrămădit în perete, acoperindu-mi capul cu mâinile, încercând să nu-l aud. Nu se mai oprea, zgâriindu-mi creierul, fără a face pauză să trag aer în piept. Mi-am pus mâinile la urechi, dar degeaba. Am început şi eu să ţip. Sentimentul de ură explodă în mine, iar frica şi

durerea aprindeau artificii luminoase, care îmi străbăteau din loc în loc harta sistemului nervos.

Era o luptă să mă strâng ghem în mine. Un firicel cald mi se scurse din nas şi îmi mângâie buza de sus cu un deget umed. Am dat cu limba fără să mă gândesc şi un gust dr cupru cald îmi învălui limba, pătrunse mai adânc şi îmi trezi foamea.

Mă dureau dinţii. Era o durere vie şi pătrunzătoare. Două ace îmi atinseră buza de jos şi m-am ridicat în patru labe, târându-mă.

Afară! Ieşi afară!

Foamea de sânge mă făcu să-mi ia gâtul foc, dar nu mai lăsă ţipătul să-mi pătrundă în creier şi îmi dădu şansa să mă adun din nou în mine. Ura pură care se simţea în sunetul acela îmi sfâşie pielea, frecându-se de ea ca o perie de sârma. Cioburile de geam spart se împrăştiară pe jos. M-am ridicat rapid în picioare, împleticindu-mă, când aerul rece năvăli pe hol, şuierând.

M-am repezit în uşă de-a valma şi am plonjat într-o baie de aer rece ca gheaţa. Era o noapte limpede şi rece şi stelele se iveau pe cer ca nişte diamante mici şi dure care nu reuşeau să facă destulă lumină. Am luat-o la fugă spre locul de joacă cât m-au ţinut

picioarele. Leagănele care încă mai funcţionau se mişcară uşor, înainte şi înapoi, şi tălpile bocancilor se loviră de betonul crăpat.

Ţipătul din urma mea se curmă şi un alt strigăt strident sfâşie aerul din cealaltă parte a Şcolii. Atunci mi-am dat seama că era prea multă lumină, căci era noapte, şi când am aruncat o privire peste umăr, am aflat din ce cauză.

Şcoala ardea. N-ai crede că are ce să ardă prea mult într-o clădire de piatră, dar flăcările portocalii şi umede, cu firişoare albăstrui în mijloc, se ridicau şi se târau prin turnuleţe, ieşeau lucind pe geamurile sparte şi făceau întunericul să pâlpâie. Era ceva în neregulă cu flăcările alea şi felul cum trosneau, cu ură, îmi spunea ce voiam să ştiu – că aici era mână de nosferatu. Flăcările nu erau fireşti, aşa cum nici vampirii nu sunt.

Focul prinse nuanţa obişnuită de portocaliu fără firişoare albastre pe margini. Dar nici asta nu-l făcu să pară mai puţin ciudat.

Uau! Mă holbam cu gura căscată. Dacă focul ajunge în bibliotecă, adio şanse să studiezi ceva! Dumnezeule mare! Altă bubuitură zgudui clădirea şi se auziră din nou ţipete. De data asta erau nişte voci

tinere, de om. Cel puţin majoritatea. Umane la bază, deşi acoperite de mârâituri.

Oh, nu! M-am oprit brusc. Oh, la naiba! Nu se poate! Fir-ar să fie! Nu, nu, nu!

Înăuntru erau nişte puşti. Îi cunoşteam. Cody, Lunganul, Dibs şi…

Şi, Dumnezeule mare, Graves era înăuntru, în clădirea cuprinsă de flăcări.

Nu te abate de la plan, Dru. E un plan bun, şi o să te ajute să rămâi în viaţă.

Am rămas locului câteva clipe. Simţeam că înnebunesc de atâta nehotărâre, în timp ce înţepăturile din buza inferioară prindeau din ce în ce mai multă forţă. Jumătate din mine tânjea să se repeadă spre tufişurile de la marginea terenului de joacă. Cealaltă jumătate îmi spunea pe un ton categoric să mă răsucesc pe călcâie şi să scormonesc peste tot până îl găsesc pe Graves. Aveam un pistol, un încărcător de rezervă şi un cuţit. Trebuia să fie de ajuns.

Dar…

Dar nimic! De data asta era bunica cea care vorbea, şi vocea ei se auzea tare şi clar. Mişcă-ţi fundul aici şi găseştel pe băiatul ăla! Ei nu te-ar părăsi

niciodată!

Da, ştiu că nu m-ar părăsi. Ştiam că n-ar face asta. Dar oare eu nu asta plănuisem să-i fac?

Dar te-a părăsit deja. Se joacă tot timpul cu prietenii lui voioşi şi lăţoşi. Ia-o din loc, Dru!

Cele două voci se luptau care să mă convingă şi habar n-aveam cine avea să învingă. Dar corpul meu tâmpit se întoarse singur şi începu să alerge direct spre clădirea în flăcări, iar asta însemna moarte sigură.

Chiar nu ştiu de ce a făcut asta.

Capitolul 20

Am străbătut coridorul în fugă. Probabil că e în dormitor sau la cantină, nu s-a făcut încă ora de mers la cursuri. Deci dacă s-au…

Se mai auzi un sunet puternic, ca şi cum ceva s-ar fi despicat în două. Doamne! Oare au adus dinamită supranaturală ca să distrugă toată clădirea? O flacără albăstruie căzu pe pământ la mai puţin de un metru de mine. Şuiera ca un şarpe cu clopoţei. Am sărit înapoi şi mi-am dat seama că nu mai tremuram. Eram

prea ocupată şi acum era prea cald. Îmi izvorau brobonele de sudoare pe spate şi la subsuori. Parcă stăteam în faţa unui cuptor. Căldura radia în toate direcţiile. Medalionul mamei se simţea ca o bucată de gheaţă pe piele.

Am reuşit să dau colţul clădirii, am sărit peste alte resturi care ardeau şuierând şi am decis că poate nu trebuia să alerg chiar pe lângă perete. Pe peluza mare din faţa casei se vedeau siluete curgând ca cerneala udă, iar aleea lată şi circulară era pictată cu umbre şerpuitoare şi lumină portocalie nefirească. Leii de beton care vegheau intrarea spre alee păreau că se mişcă, ridicând capul şi dezvelindu-şi dinţii când m-am oprit din alergare derapând. Călcâiele mi se înfipseră în pământ şi am rămas holbându-mă cu gura deschisă.

Ce vedeam în faţa mea era deja un câmp de război, întinderea circulară pavată colcăia de siluete subţiri şi păroase. Vârcolacii săreau şi dădeau roată. Din mulţime se desprindeau echipe întregi care se adunau ciorchine, nişte siluete negre cu ochi strălucitori şi viteză neomenească. Erau şi djamphiri, care formau o linie de apărare în faţa treptelelor masive pe care le urcasem anevoie în ziua când

sosisem iar unul dintre ei avea nişte cuţite lungi şi subţiri, care nu luceau în lumină.

Altul avea şi săbiile de lemn, malaika. Era Blondinul, şi buclele îi scânteiară în lumina care pâlpâia când ridică bărbia şi strigă ceva. Djamphirii se foiau.

Genunchii mi se înmuiară. Nu-l vedeam pe Graves. O clipă m-am împleticit ameţită. O nouă explozie zgudui aerul şi vântul îşi schimbă direcţia. Un fum gros pluti deasupra spaţiului deschis, strecurându-se printre siluetele nemişcate şi cele în mişcare ca nişte degete cotrobăitoare Vârcolacii făceau loc, retrăgându-se înapoi, şi djamphini din linia de apărare strânseră puţin rândurile. Era o imagine confuză, totul se mişca atât de repede şi am ezitat, neştiiiul ce trebuia să fac.

Tata nu mi-a spus niciodată nimic despre sarcinile pe care le aveam într-o luptă organizată.

Încă stăteam locului ca o idioată, holbându-mă la haosul din jurul meu, când alt urlet nepământean spintecă întunericul din spatele meu. O pală de vânt îmi atinse ceafa, chiar sub coada împletită, şi m-am rotit, aruncându-mă într-o parte, la pământ. Lumea încetini din nou şi de data asta am simţit muşchiul din

creier contractându-se ca să încastreze totul în plexiglas. Mă duru puţin, ca atunci când ai făcut o întindere şi nu te-ai menajat destul ca să aibă timp să se vindece

Vârcolacul era deasupra mea, suspendat în aer, şi lumina locului îi lucea în dunga albă care îi străbătea o parte a capului. Am scos tot aerul din mine şi m-am rostogolit, simţind pietrişul cum îmi zgârie spatele prin pulover. Lumina locului se contorsionă ciudat, refractându-se în jurul lui, iar animalul ateriză în patru labe exact când mi-am dat seama că nu eu eram ţinta lui.

Oh, la naiba! N-am ştiut cum să mă ridic mai repede în picioare, bâjbâind cu mâna dreaptă după clapa genţii. Era timpul să scot pistolul, căci toţi cei care se luptau în faţa şcolii ne văzuseră.

Ash se ghemui în faţa mea mârâind şi arătându-şi dinţii.

Dâre de bale i se scurseră din gură când clămpăni de două ori, clănţănind din dinţii albi. Am scos un sunet înăbuşit. Picioarele aproape că mi s-au împleticit când am dat înapoi cu viteză.

El clămpăni din nou şi lucirea turbată din ochii lui semăna cu focul nepământean. O nouă explozie

zgudui şcoala şi peretele cel mai apropiat de mine începu să se dărâme. Zgomotul era feroce şi Ash se năpusti câţiva paşi înainte.

Am ţipat sugrumat din nou şi m-am dat înapoi, dar mi-am dat seama că nu voia să mă atace. Doar clămpănea spre mine, ca un câine ciobănesc.

Mă mâna. Şi când am aruncat o privire în sus, am înţeles de ce.

Pentru că toţi vampirii care încercaseră să intre în şcoală se uitau la mine. Lumina focului cădea peste ei şi îi făcea să pară ciudat de inerţi. Siluete de vârcolaci se rostogoleau în aer şi djamphirii de pe trepte – l-am văzut pe Kruger, cu gura căscată – toţi se holbau la mine cu chipuri pe care se citea groaza în diverse ipostaze.

— Svetosssha!

Strigătul fu purtat de vânt şi feţele lor se schimonosiră în caricaturi ale urii, cu dinţii ascuţiţi.

— Svetosssha!

Oh, la naiba!

Nosferatu o zbughi învârtindu-se, alergând spre mine cu o viteză ameţitoare. Ash sări din nou, disperat, şi dunga lui albă de pe cap i se văzu în ceaţă, din viteză, ca un artificiu fluturat în aer. Mă scoase din

starea de şoc şi m-am rotit Coada îmi zbură în semicerc. Am rupt-o la fugă din nou, după colţul şcolii în flăcări.

Nu aveam să reuşesc, îmi dădeam şi eu seama. Era destul de clar acum de ce atacau şcoala. Şi iată-mă din nou alergând să-mi scap pielea.

Chiar înainte să dau colţul, am auzit nişte ţipete în spatele meu – cel al vârcolacilor, sfredelitor, care-ţi dădea fiori, urletul prelung şi pătrunzător al djamphirilor, şi ţipătul straniu şi letal al vampirilor, care-ţi pătrundea în creier ca nişte aşchii de cristal. Alcătuiau un trio de voci ciudat, şi dacă ai fi înregistrat sunetul, ai fi putut să faci inima cuiva să se oprească doar dacă îl dădeai destul de tare. Medalionul ricosă de stern, prins sub pulover. Era atât de rece că mă ardea pe piele.

Dinţii îmi deveniră sensibili şi, dacă aş fi avut destul suflu în mine, aş fi ţipat şi eu. Dar nu era timp pentru aşa ceva, căci paşii din spatele meu făceau pământul să se cutremure. Aşa că am făcut singurul lucru pe care puteam să-l fac.

Nu era o idee prea bună, dar era tot ce aveam.

Am alergat pe lângă zidul lateral al şcolii, încleştând şi descleştând pumnii, cu geanta care mi se

lovea de şold. Cum am văzut profilându-se coridorul în faţa mea, am scobit cea mai mare gaură din zid pe care am găsit-o, mi-am luat inima-n dinţi şi m-am aruncat înainte în flăcările nefireşti

* * *

Totul era cuprins de flăcări. Fumul era sufocant. Am ajuns la capătul holului şi m-am pus în patru labe, mergând târâş. Nu vedeam nimic clar. Cioburile scânteiau strivite sub genunchii mei protejaţi de blugi şi speram că n-o să-mi julesc mâinile. Simţeam în gură gust de ceară şi portocale putrede. Am scuipat şi am auzit un sfârâit. Căldura dinăuntru era ca uleiul. Pielea mea lucea şi simţeam că mă strânge. Focul deveni şi mai ciudat – apărură firişoare albastre în mijlocul flăcărilor portocalii şi se târau pe perete ca nişte vene, emanând o căldură ca de cuptor. Însă un cerc portocaliu se mişca odată cu mine, iar firişoarele albastre dispăreau pe măsură ce flăcările se apropiau de mine.

În spatele meu se auzeau ţipete. Dacă n-ai auzit niciodată un vampir care-şi dă ultima suflare în luptă, poţi să te consideri norocos. Nu ţipă aşa cum se ţipă

de obicei, ci sunetul îţi pătrunde în creier, ricoşând de interiorul craniului şi cuibărindu-se în mintea ta până când îţi vine să urli, până când lumea îşi dezvăluie ce ţine ascuns sub văl şi simţi lucrurile urâte care zac sub conştiinţa noastră. Alergam în patru labe prin coridorul cuprins de flăcări, iar mocheta se topea sub mine şi mi se lipea de degete până când am zbughit-o pe o altă uşă spartă, care dădea spre grădina din curte. Instinctul mă împinsese, un curent de aer mai rece trăgându-mă afară.

Tuşind şi icnind m-am repezit spre mijlocul grădinii. Fumul erupea de peste tot. Bucăţile cuprinse de flăcări cădeau ca nişte meteoriţi, zdrobindu-se de pământ.

Dru, să ştii că n-ai avut o idee prea bună. Era cât pe ce să cad în nas pe poteca de pietriş şi am aruncat o privire îngrozită peste umăr. În spatele meu se vedea un zid de văpăi portocalii şi fum negru, dar niciun vampir deocamdată. Bocetul lor se îmbibase în aer şi alimenta flăcările. Era ură pură, aprinsă şi agonizând, exact ca Şcoala. Am încercat din nou să nu mai aud zgomotul, dar n-am reuşit. Mi s-a tăiat răsuflarea şi m-am înecat, şi am încercat din nou în timp ce mă târam.

Tufişurile ardeau şi aici. Am reuşit să ajung în mijlocul curţii – unde erau băncuţe de piatră cu stinghii de lemn. Vopseaua de pe lemn fumega. M-am făcut cât am putut de mică, mi-am adus genunchii la piept şi m-am rezemat de picioarele unei bănci. Am scormonit în geantă şi am scos pistolul. Lacrimile care mi se rostogoleau pe obraji nu erau de frică sau durere, ci din cauza fumului care mă învăluia, ca nişte degete groase şi unsuroase care îmi apăsau îndărătul ochilor. Am avut un acces de tuse, care mă zgudui bine de tot.

Crezusem că puteam să trec prin galerie şi poate să găsesc o parte din şcoală unde să nu fi ajuns flăcările şi unde puteam să mă ascund. Acum eram prinsă în capcană. Vampirii nu puteau să ajungă aici după mine, dar focul putea să le facă acest serviciu. Şi totuşi, preferam să fiu arsă de vie decât să fiu sfâşiată de vampiri.

Sau nu? Mi-era din ce în ce mai greu să respir. M-am aplecat şi mai mult, încercând să găsesc aer respirabil mai aproape de pământ. Medalionul era încă ciudat de rece şi zbârnâia pe pieptul meu. Din pulover îmi ieşeau aburi şi nici vopseaua fumegândă de pe bancă nu mă ajuta prea mult, adăugând o notă

înţepătoare aburilor denşi. O tufă de trandafiri care părea moartă fu cuprinsă de flăcări într-un colţ al grădinii.

Uau! Mă holbam la crenguţele subţiri cu spini care acum prinseseră viaţă, cu flori portocalii mişcătoare care pârâiau şi fâsâiau. Pistolul îşi plecă ţeava. Totul era un zid de flăcări şi începea să mă ia cu leşin.

— DRUUU! se auzi un urlet prelung.

Nu am recunoscut vocea care făcu să se cutremure flăcările din jur. Tuşeam constant, înecându-mă cu fum. Totul se vedea ca prin ceaţă. Firişoarele albastre care se strecurau prin grădină se apropiau tot mai mult de cercul portocaliu din jurul meu. Banca devenea îngrozitor de fierbinte, şi am avut deodată o viziune cumplită a pistolului care îmi explodează în mână. Se putea întâmpla asta dacă se încălzea prea mult. Aşa îmi spusese tata.

Să ştii că n-ai fost deloc inspirată, D-rul mi-am spus chiar înainte să mă rostogolesc într-o parte şi să încleştez degetele pe armă. O pată neagră se dilată în mijlocul flăcărilor.

— DRUUU!

Am tuşit din nou ca să-mi curăţ plămânii. Nu mai

era deloc aer, doar fum. Mi se înceţoşă privirea.

Cineva înjura de mama focului. Cel puţin, aşa mi se părea, dar cuvintele erau înlănţuite ciudat. Păreau într-o limbă străină. Am simţit nişte degete care mi se înfig în umăr şi pe cineva care mă trage în sus. Am încercat să mă opun. Nici nu mai aveam putere să ţin strâns pistolul. Mă apăsa ceva pe obraz, bucăţi mici şi tari de turbă şi ceva mai moale. Apoi, mişcare. Lumea îmi fugi de sub picioare.

Am căzut. Tot corpul mi se zdruncină. Se auzi zgomot de sticlă spartă şi un răcnet de animal. Ardeam şi simţeam cum se lua pielea de pe carnea crocantă înainte să dăm buzna într-un loc unde aerul era mai rece şi ne-am rostogolit la pământ. Aburul se ridica în valuri cu un şuierat şi un ţipăt de durere. Apoi haosul continuă.

— Adu odată oxigenul ăla nenorocit! ţipă cineva.

Nişte mâini mă înşfăcară şi eu mă zbăteam tuşind şi icnind în timp ce loveam cu pumnii şi picioarele.

— Potoleşte-te! se mai auzi un ţipăt, pe care de data asta l-am recunoscut. La naiba, Dru, vrem să te ajutăm.

Graves? Am încercat să-i rostesc numele, m-am

înecat şi am încercat din nou. Încă nu vedeam bine. Pielea încă îmi ardea şi am început să mă zbat din nou, azvârlindu-mi mâinile şi picioarele în timp ce încercam să respir. Asta a fost ultima mea reprezentaţie. Nu mai opuneam niciun pic de rezistenţă.

Ceva umed şi rece mă ştergea pe faţă. Era plăcut.

Iar am început să tuşesc. M-au întors pe o parte, m-am înecat cu o masă densă de mucus fierbinte şi am scuipat. Cineva mă prinse de cap, am simţit că îmi bagă ceva în nas şi un potop de ceva rece îmi lovi plămânii fierbinţi.

M-am prăbuşit din nou pe pământul rece şi tare. Simţeam firele de iarbă cum mă înţeapă în palmă. Mâinile şi picioarele mele refuzau să funcţioneze cum trebuie. Cineva mă luă în braţe şi am clipit. Parcă aveam nisip în ochi, dar s-a curăţat sub şiroaiele de lacrimi.

— Dumnezeule! şopti Graves cu glas pierit.

Altcineva tuşea şi înjura. Se auziră o bubuitură şi un mârâit.

— Lasă-l în pace, el a scos-o afară. Lasă-l în pace! Ultimele trei cuvinte fură rostite pe acelaşi ton

tunător şi zgomotul scăzu în intensitate. Acum nu se mai auzea decât mugetul focului.

— Mă ocup eu de oxigen, l-am auzit pe Dibs spunând. Dă concentraţie maximă. E aproape cianotică.

— N-am mai văzut până acum o Aruncătoare de foc. Am crezut că au murit de o grămadă de ani.

Cineva tuşi din piept.

— Uite că au găsit una.

Era Lunganul. De-abia i-am mai recunoscut vocea fără tonul sarcastic.

— Presupun că n-au avut încotro, cu o svetocha aici. Doamne!

— Îmi stai în drum.

Dibs nu mai avea tonul plângăcios şi speriat; acum vocea lui era calmă, ca a unui profesionist.

— Dă-mi-l mie, tu nu eşti paramedic.

— Poţi să o cari în braţe?

După voce, Lunganul părea stors de vlagă.

— Or să se întoarcă de îndată ce-şi formează iar grupele.

— O car eu, răspunse Graves pe un ton care nu accepta nicio împotrivire. Te simţi bine?

— Am avut şi zile mai bune.

Lunganul tuşi stins.

— O să supravieţuiesc. Hai!

— Şi el? întrebă altcineva. E de-al lor.

— Adu-l aici, spuse Graves prompt.

Părea că se obişnuise cu întrebările şi răspunsurile.

— Or să-l omoare dacă-l lăsăm aici. Să mergem!

Am fost luată pe sus. Eram prea ocupată să respir ca să mă sinchisesc. Aerul rece ca o binecuvântare îmi atingea obrajii murdari de funingine, şi picioarele mele atingeau inerte pământul. Clipeam întruna, sperând că avea să-mi revină vederea. Lumea întreagă părea neagră, cu pete gri. Capul mi se clătina ca al unui beţiv.

— A păţit ceva?

O voce răguşită, pe care ar fi trebuit s-o recunosc.

— Spune!

M-am înecat şi am scuipat din nou flegmă murdară, care căzu vâscos, împroşcând pământul. Pfui! Scârbos. Simfonia durerilor care-mi străbăteau corpul mai urcă cu o notă. Era un cor de muşchi întinşi şi piele care încă mă mai ardea. Nu mai simţeam medalionul mamei pe piept şi asta nu-mi

dădu pace până când am dat să vomit din nou. Apoi n-am mai avut timp să mă gândesc la asta până când senzaţia de greaţă mai dispăru puţin.

— E bine, n-are nimic. E probabil în stare de şoc. Graves părea îngrijorat. Acum mă târau şi mă împingeau.

Mă sprijineam cu mâinile pe umerii altcuiva. Stăteam suspendată între ei ca o sperietoare de ciori.

— Cel puţin mai respiră.

— Lasă-mă să văd. Lasă-mă s-o văd.

Se auzi zgomot de paşi târşâiţi. Apoi se opriră şi cineva scoase un sunet ascuţit, îndurerat. Urmă o atingere uşoara pe frunte. Mâna lui era aspră de praf. Apoi scoase un suspin întretăiat.

— Dumnezeule ceresc, dziekuje! Mulţumesc.

— Putem să ne mişcăm mai repede?

Lunganul părea iritat.

— Nu-mi surâde deloc ideea să mă lupt din nou cu trupele de şoc ale vampirilor şi cu vreo Aruncătoare de foc.

— Probabil că au organizat un cordon.

Vocea răguşită era atât de familiară – şi totuşi nu puteam să-mi dau seama a cui era.

— Avem apă?

Lunganul oftă, profund îndurerat.

— Dylan a luat-o spre vest. Merg repede şi fac zgomot ca să distragă atenţia de la noi. Să mergem.

Se auzi un clipocit.

— O să bei în timp ce alergăm. Poţi să ţii pasul cu noi?

— În ziua în care n-o să mai pot, o să predau armele. Am reuşit în sfârşit să-mi dau seama a cui era vocea răguşită şi acră. Inima îmi sări în piept.

A trebuit să tuşesc şi să scuip din nou înainte să pot să spun cu o voce hârşâită:

— Christophe?

Cuvântul de-abia se auzi şi îmi zgârie gâtul. Te-ai întors. Senzaţia intensă de uşurare se lupta cu faptul că nu mă simţeam deloc bine.

Persoana din dreapta care mă ţinea se încordă puţin.

— Sunt aici, milna.

Tuşi din nou din piept şi se înecă.

— Tu respiră! Avem noi grijă de restul.

Pare destul de sigur.

— Trebuie să…

Buzele mele nu voiau să se mişte cum trebuie. Creierul meu mi se blocase de tot. Aveam atât de

multe să-i spun! Şi atâtea întrebări să-i pun!

Dar se întorsese. Pentru mine.

— Mai târziu, milna. Mai târziu. Deocamdată concentrează-te să respiri.

Se auziră ramurile unui tufiş trosnind. Ne-am pus din nou în mişcare.

— Îngerul tău păzitor e aici, Dru. Nu te teme!

Capitolul 21

Vederea îmi reveni treptat, cu intermitenţe, şi puţin mai târziu eram în stare să vorbesc. Chestia pe care mi-o băgaseră în nas era un tub transparent ataşat la o butelie de oxigen, care atârna pe umărul lui Dibs. El mă sprijinea pe partea stângă. Graves stătea în dreapta mea, cu părul răvăşit şi haina pârlită. Avea sânge pe obrazul drept şi ţinea dinţii strânşi.

Inima mea era gata să explodeze. Braţul mi se încordă şi el îmi aruncă o privire cu coada ochiului.

— Hei, spuse el încet. Cum te simţi, puştoaico?

Îmi simţeam gura plină de otravă. Am scuipat din nou şi Dibs chicoti, scoţând un sunet piţigăiat. Se simţea că era agitat.

— De milioane, am reuşit eu să bălmăjesc. Ce s-a întâmplat?

— A venit iadul pe pământ.

Graves nici nu se uita pe unde merge. Copacii ne înconjurau strâns şi noaptea era ca un prosop de faţă ud peste ochi. Nu eram oarbă, era doar întuneric. Beznă, aşa cum e la ţară. Se auzeau mişcări furişe şi ochii ca nişte felinare din jurul meu îmi dădură de înţeles că eram în mijlocul unui grup de vârcolaci.

— Au intrat în şcoală. Era o femelă-vampir cu păr roşcat, care numai se uita la lucruri şi ele explodau. Lunganul şi Dylan…

— Nu te mai obosi, se auzi vocea aspră a lui Christophe. Încă nu suntem liberi.

— Christophe?

Trebuia să aflu.

— Unde ai fost? Am crezut…

— Prin jur. Acum nu mai vorbi.

Nu se obosi să mai îndulcească comanda, dar tonul lui se mai înmuie.

— Se pare că-ţi face mare plăcere să faci cele mai periculoase lucruri posibile. Încearcă să te abţii o zi, două, ce zici?

Încerc doar să rămân în viaţă, Christophe. Mersi.

Îmi venea să-mi pun capul pe umărul lui Graves, dar m-am mulţumit să pun un picior în faţa celuilalt. Mă clătinam, păşeam într-o parte. Oxigenul îmi crea o senzaţie de bine. Îmi mai răcorea gâtul care-mi ardea. Dinţii nu mă mai dureau. Nu prea tare.

Capul îmi căzu în faţă. Am suspinat. Am tuşit din nou, încercând să nu fac zgomot. Urmă o pauză. Toţi vârcolacii se opriră deodată.

Un urlet se auzi în depărtare. Un vampir. Ura care se simţea în glasul lui îmi zgârie creierul şi gustul de portocale de ceară îmi explodă în gură, acoperind gustul scârbos de până atunci. Mi-am dat seama că tremuram din nou. Nu aveam energia să mă fac ghem şi să nu-l las să-mi pătrundă în urechi.

— Să-l ia naiba! spuse Christophe în şoaptă.

În cuvintele lui era o răceală care transforma întunericul în pericol.

— Fir-ar să fie!

Şi din glasul Lunganului se desprindea aceeaşi senzaţie.

— Să ne grăbim, oameni buni!

— Ce s-a întâmplat? Am îngăimat eu.

Graves doar dădu din cap. Mă strânse şi mai tare, de parcă voia să mă smulgă de lângă Dibs.

Vârcolacul mic şi blond tremura şi el. Nu-mi dădeam seama dacă din cauza mea sau dacă era şi el la fel de speriat ca mine.

— Cineva doar ce şi-a dat suflarea. Să sperăm că a fost Aruncătoarea de foc – ea ar fi o ţintă de mare prioritate. Fără ea, nosferatu sunt doar periculoşi, nu invincibili, spuse Christophe în şoaptă. Tu concentrează-te să respiri, Dru. Mai avem o butelie de oxigen?

— Nu, asta e singura.

Lunganul se îndepărtă. Vârcolacii mergeau tiptil prin pădure, fără să facă zgomot. Ochii mei făceau lucruri ciudate. Reuşeau pentru o clipă să străpungă întunericul şi îmi arătau siluete mişcătoare, beţe şi textura cojii de copac. Dinţii îmi dădeau junghiuri când şi când; apoi se lăsa din nou întunericul în faţa mea.

Toate întrebările pe care nu puteam să le pun mi se învârteau în minte. Braţul meu drept se încordă pe umerii lui Graves.

— Am crezut că eşti înăuntru.

Vocea mea era dogită.

— Doamne Dumnezeule!

— Din cauza asta ai dat fuga într-o clădire în

flăcări?

Părea şocat. Ca să vezi!

Am crezut că astfel vampirii or să-mi piardă urma. Era prea greu de explicat şi nu aveam destul suflu. Dar am încercat totuşi.

— Da, şi a mai fost şi…

— Taci din gură.

Christophe era o umbră şi mai neagră. Nu i se vedeau decât ochii albaştri care luceau ciudat. Majoritatea ochilor vârcolacilor scânteiau stins. Ochii Lunganului erau de fapt galbeni şi îmi dădeam seama când clipea Graves, pentru că lucirile verzi de lângă mine dispăreau o clipă şi inima mi se oprea din nou.

Orice mişcare încetă brusc. Toţi încremeniră. M-am sprijinit pe Graves. Mâna lui pe care o ţinea cu degetele răsfirate peste coastele mele tăbăcite, pe partea stângă a corpului, se încordă doar puţin şi degetele se întăriră. Am încercat să nu respir prea zgomotos. Recipientul cu oxigen scoase un sunet slab şi m-am înfiorat. Eu şi Dibs tremuram amândoi şi am încleştat maxilarul, ca să nu îmi mai clănţăne dinţii.

În jurul nostru se auzeau sunete slabe. Nu-mi dădeam seama dacă era cacofonia obişnuită de zgomote specifice pădurii noaptea – căci rareori e

linişte la ţară – sau dacă era altceva. Mă simţeam foarte mică şi foarte fragedă şi.ro zalie în mijlocul vârcolacilor.

— Ne trebuie o acoperire, bălmăji Lunganul.

Se aplecă spre silueta lui Christophe şi am văzut cum se uitau unul la celălalt şi ochii lor luceau.

— Cât de sleit eşti?

Christophe clipi rar, cu subînţeles. Acum ochii îi luceau din nou şi se fixară asupra mea.

— Şi eu care credeam că voi duce muncă de lămurire cu tine!

Se văzu un gest care ar fi putut însemna că ridică din umeri.

— Nu vreau să mor. Şi răspund de ei.

— Asta aşa e.

Cuvintele erau tăioase.

— O să simt nevoia să beau.

Ultimele cuvinte căzură ca o piatră într-un bazin cu apă lucioasă şi se evaporară. Toţi vârcolacii traseră adânc aer în piept.

— Stai puţin.

Lui Graves părea să nu-i convină. Am încercat să-mi ţin capul drept, dar căzu în faţă. Mi se desprinseră câteva bucle din coadă şi-mi atârnau în faţa ochilor.

— Despre ce e vorba aici?

Lunganul nici măcar nu se sinchisi să-l asculte.

— Nu poţi să-l iei de la unul de-al meu. Aşa că fie sunt eu, fie…

Se simţi o mişcare alunecoasă. Graves inspiră adânc şi Christophe se înfiinţă deodată în faţa mea.

— Dru, spuse el în şoaptă.

Acum glasul lui era mai mieros.

— Am nevoie de ajutorul tău.

Am înghiţit în sec. Îmi simţeam gâtul plin de acid afumat.

— Da. Sigur. Ce trebuie să fac?

Christophe se apropie de mine, dar nu atât de mult cât se apropiase înainte. Şi totuşi îi simţeam căldura.

— Dă-mi mâna.

— La naiba, nu!

Graves se mută de pe un picior pe altul, de parcă s-ar fi pregătit să mă tragă înapoi, departe de el.

Am rămas locului, înfigându-mi călcâiele în pământ.

— Ce ai de gând să faci?

— Trebuie să împrumut ceva de la tine. O să se întoarcă înapoi, îţi promit. O să ne salveze pe toţi.

Ochii lui albaştri se uitau într-ai mei lucind în întuneric.

Mi se părea mie sau nu mai erau aşa de reci ca înainte? Mirosea şi el a fum, dar se simţea şi un iz de plăcintă cu mere – mirodenii şi bunătate. Doamne! După toate astea, el încă mai mirosea a patiserie!

— De data asta o să trebuiască să-mi dai cheile, Dru.

Pentru ceilalţi, în afară de mine şi Graves, probabil că spusele lui nu aveau sens. Refuzasem să mă încred în el odată şi era cât pe ce să fiu pe meniul lui Sergej. Acum eram în mijlocul pădurii cu vampirii pe urma noastră şi o grămadă de puşti îngroziţi în beznă.

Puşti care făcuseră tot ce putuseră să mă salveze. Puşti care ar fi fost la cantină sau s-ar fi pregătit pentru primul curs dacă n-aş fi fost eu.

Bravo ţie, Dru. Reuşeşti să-i bagi pe toţi în belea! Mi-am trecut limba peste buzele uscate şi mânjite de funingine.

— Şi asta o să-i ajute să scape de aici?

— O să ne ajute pe toţi.

Christophe părea foarte sigur de ce zicea.

— Am nevoie doar de ceva de la tine.

Ce vrei, săbiile de lemn? Nu le-am luat cu mine, n-am putut să le car.

— Bine. Ce?

Aveam gâtul plin. Graves se foi din nou, dar eu am rămas unde eram.

Trebuia să aflu.

— Christophe?

Christophe încremeni.

— Ce e, milna?

— Unde ai fost?

Eram oare o momeală? Ce-ai făcut în tot timpul ăsta? Ai spus că o să pleci, dar te văd aici.

— Am făcut pregătiri ca să vin să-mi iau vrăbiuţa. Degetele lui se înfipseră mai adânc şi îmi ridică mâna, cu palma în sus.

— Doar nu crezi că te-aş părăsi, nu?

I se văzură dinţii scânteind sub felinarele ochilor şi dintr-odată mi-am dat seama ce voia să facă. Îmi pică deodată fisa, şi dacă n-aş fi fost aşa de speriată, epuizată, singură şi chinuită de dureri – şi multe altele – era posibil să fi încercat să dau înapoi. Graves mai scoase un sunet înfundat şi braţul lui se încordă când picioarele mi se muiară.

Şi Christophe îşi înfipse dinţii în încheietura

mâinii mele, exact unde se simte pulsul radial. Mă simţeam de parcă nişte ţepuşe ruginite îmi străpungeau braţul, iar durerea se răspândea pe traseul nervilor şi exploda tocmai în cap. Mă cuprinse o senzaţie cumplită de sfârşeală.

Era dureros. V-a fost vreodată atât de rău, încât moartea să vi se pară o soluţie bună, căci face senzaţia neplăcută să dispară? Aţi simţit vreodată cum ceva dinăuntru – ceva ce n-aţi mai observat până atunci, ceva înrădăcinat adânc în piept – e sfâşiat bucăţică cu bucăţică? Ceva care opune rezistenţă cu încăpăţânare, ceva înfăşurat în jurul coastelor şi organelor interne şi care acum e sfâşiat?

M-am prăbuşit. Un val de răceală se întinse în jurul medalionului mamei, care era ţinut prizonier între piele şi haine.

Graves scânci şi mă susţinu.

— Dru, şopti el.

Senzaţia că ceva e tras afară din mine se făcu din nou simţită. De data asta se întindea până în creier. Era ca o mână osoasă care îşi înfigea cu putere ghearele în gâtul meu, urcând până în craniu, strivind între degete carnea fragedă a creierului. Amintirile se împrăştiau, prinse ca într-un vârtej, şi se scurgeau.

Graves mă ajuta să stau în picioare. Încercam să ţip, dar nu reuşeam. Corzile vocale îmi îngheţaseră. Totul îngheţase în mine. Un gând reuşi să scape de ghearele care scormoneau febril – te rog nu te rog nu nu din nou te rog nu nu nu…

Dar mai reuşi să iasă la suprafaţă o dată, şi de data asta era cel mai rău, pentru că degetele groaznice care săpau nu trăgeau de nimic fizic, ci râcâiau, se înfundau şi se răsuceau în mine. În acea parte din mine care nu era altceva decât eu, miezul invizibil al fiinţei mele.

Aş numi-o suflet, dar nu cred că se potriveşte cuvântul. Dar ceva mai apropiat ca sens nici nu pot să găsesc.

Scormoneau, râcâiau, trăgeau, sfâşiau lucruri care nu se vedeau cu ochiul liber şi care erau trase afară din mine. Apoi m-am trezit că ţâşneşte ceva din mine. Am dat capul pe spate şi respiraţia mi se opri în gât. Graves mai scoase un sunet de groază şi încercă să mă tragă deoparte.

Christophe îşi dădu capul pe spate, colţii lui ieşiră din carnea mea şi ceva fu înfăşurat strâns în jurul încheieturii mele, sub degetele lui care mă ţineau strâns de mână, aproape să mă învineţească.

Dădu aerul afară din piept cutremurându-se. Graves încercă din nou să mă tragă. Braţul meu se întinse moale între ei, ca de plastilină. Umărul mă înjunghia, dar n-am putut să scot niciun sunet.

Irisurile albastre ca cerul de iarnă ale lui Christophe se întunecară şi striuri negre asemănătoare cu colorantul alimentar introdus în apă şerpuiau în lumină. Încă mai luceau, chiar şi mai intens, într-un fel ilogic.

— E dulce, şuieră el printre dinţi şi făcu o mişcare ciudată, ca o smucitură.

Lăsă bărbia în piept şi degetele lui se strânseră şi mai mult în jurul încheieturii mele, de parcă avea de gând să o facă din nou.

Îmi venea să ţip, dar nu puteam. Nimic nu mergea. Corpul meu stătea moale, încremenit şi apatic.

— Christophe.

Lunganul părea agitat.

— A, Christophe?

Lumea tremura pe o muchie de cuţit. Întunericul se adâncea prin cotloane. Capul îmi căzu şi mai mult pe spate. Graves mă susţinea, ţinându-mă acum cu amândouă mâinile. Eram atât de obosită, că mi-era

greu şi să respir. Inspiram, expiram, inspiram, expiram şi cutia toracică aproape refuza să se ridice. Era aer în atmosferă, doar că era foarte greu să-l trag în piept. Simţeam însă cum atmosfera mă apasă, strivindu-mă.

— Doamne, şopti Graves. Ce i-ai făcut?

Se văzură din nou dinţii lui Christophe lucind sub ochii întunecaţi.

— Am împrumutat-o puţin, câine.

Cuvintele care aveau duritatea obişnuită îmi râcâiră interiorul craniului cum râcâie racleta gheaţa de pe un parbriz. M-am înfiorat.

— Nu te teme! N-am de gând să las pe nimeni din ei să-şi înfigă colţii în moj maly ptak!

Durerea şi senzaţia de sfârşeală se făceau simţite în fiecare nerv şi muşchi din corp. În spatele nostru, un alt urlet care-ţi dădea fiori reci se auzi în noapte.

— Trebuie să găsim un adăpost, spuse Lunganul pe un ton imperios. Şi…

— Ştiu ce vă trebuie. Taci din gură!

Christophe îmi atinse faţa, păşind mai aproape şi mângâindu-mă cu buricele degetelor pe obrazul murdar. Am tresărit. Graves mă trase înapoi. Ce ciudat era că nu scotea niciun zgomot când păşea! În

jurul nostru, pădurea scârţâia şi ofta în întuneric. Mârâitul care stătea cât pe ce să iasă prin porii lui Graves îmi răsuna în creier.

Cei doi băieţi erau faţă în faţă şi am avut deodată certitudinea că ceva foarte rău urma să se petreacă. Clipa încremeni suspendată în aerul rece al nopţii.

— Se apropie, şopti cineva.

Christophe râse. Era un râs amar, nu ca cel al lui Graves, sarcastic, ca un schelălăit.

— Eu nu pe voi vă salvez, spuse el foarte încet. Pe ea o salvez, să nu uitaţi!

Se întoarse şi dispăru pur şi simplu. Aerul trosni ciudat, prăbuşindu-se în locul unde stătuse el şi unul dintre vârcolaci adulmecă adânc. Lunganul înjură în şoaptă. O umezeală densă şi albă bolborosea în aer, ridicându-se din pământ, pe locul unde stătuse Christophe. Semăna cu nişte degete vânoase şi vâscoase şi colacii de fum îmi atingeau picioarele.

Atingerea lor îmi făcu pielea de găină. Era exact aceeaşi ceaţă cleioasă în care îşi făcuseră apariţia vampirii. Stai aşa! Ce-a făcut Christophe adineauri?

— E ceaţă-sânge, spuse unul dintre ei. O să ne învăluie şi el o să le vină de hac. Să mergem!

În acel moment, totul deveni de un gri ciudat, ca

fumul. Dibs îl ajută pe Graves să mă urce în spatele lui, de parcă eram un copil mic care e luat în cârcă. Am încercat să spun că-mi pare rău, dar cuvintele nu voiau să iasă.

Au început să înainteze prin pădure. Totul se înceţoşa în faţa ochilor mei. Capul meu bâţâia pe umărul lui Graves şi îl auzeam înjurând întruna în barbă. Golurile dinăuntrul meu de unde totul fusese sfâşiat în bucăţi mă înjunghiară, apoi se potoliră, zvâcnind ca un dinte cariat. Era ca o durere de cap, doar că nu era localizată acolo, ci în locurile invizibile în care fiinţam eu şi care nu erau conectate cu niciun muşchi sau os.

— Graves… am şoptit cu nasul în umărul lui.

Apoi întunericul mă înghiţi. Încă mă mai dureau toate dinăuntrul meu. Mă prăbuşeam în gaura de unde fusese totul tras afară, acompaniată de voci anemice, care-ţi dădeau fiori şi care râdeau.

Capitolul 22

Mi-am revenit în simţuri încet, treptat. La început, am văzut o lumină cenuşie care pătrundea

printre două crăpături orizontale. Un punct cald pe piept, ca răsuflarea cuiva. Voci – mai ales a lui Graves şi a Lunganului.

— Lumina noastră tot nu s-a aprins?

Se simţea oarecum îngrijorare în glasul lor. Vârcolacul înalt nu părea prea bucuros.

— Lumina… Nu-mi vine să cred că te-a dus mintea să faci o astfel de metaforă.

Era vocea lui Graves, care părea obosit şi trist. Mişcarea pe care o simţeam sub mine nu se opri. Vântul îmi mângâie părul. Pentru prima dată îmi mirosea şi a altceva decât a fum. Frunze mocirlite, aer proaspăt, şi izul de fier al aerului de dimineaţă sau de noapte târzie.

— N-am avut de ales. Dumnezeule!

Se auziră nişte picioare care loveau pământul.

— OK, băieţi! Hai să ne punem în mişcare!

Feliile orizontale de lumină se subţiară şi dispărură. M-am cufundat din nou în beznă. Ceva înăuntrul meu era schimbat, dar nu-mi dădeam seama ce anume.

Mă învălui un sunet asemănător cu foşnetul de pene. Am aşteptat să aud bufniţa, dar nu apăru. Bătea frenetic din aripi şi se auzeau bătăile înăbuşite ale

unei inimi. Dungile orizontale de lumină se iviră din nou şi mi-am dat seama că erau pleoapele mele care se crăpau puţin pentru a lăsa lumina dimineţii să pătrundă înăuntru.

Voci răstite. Mă simţeam de parcă aş fi fost sfâşiată în bucăţi şi asamblată aiurea. Mâinile mele strângeau ceva şi mă sprijineam de un trunchi de copac. Picioarele îmi atârnau. Am tras brusc aer în piept. A fost o uşurare să constat că nu mai trebuia să mă lupt din răsputeri pentru o gură de aer. Cutia mea toracică se hotărâse să colaboreze şi aerul nu mai părea greu ca de plumb.

— Parcă i-a înghiţit pământul pe vampiri – asta dacă a mai lăsat Christophe vreunul în viaţă. Trebuie să ne mişcăm acum şi să ajungem într-un loc sigur.

— Unde, adică? Şi Lunganul e aproape mort. Nu putem să-l abandonăm.

— Nu tu comanzi. E de ajuns că o cărăm pe ea. Ai de gând să-l duci şi pe el în spate?

— Ia mai du-te-n mă-ta! Nu abandonăm pe nimeni!

Era vocea lui Graves, aşa cum nu-l mai auzisem niciodată.

Furios şi hotărât – şi cu un mârâit în fundal.

Părea că ştia ce spune, şi nu avea de gând să accepte să-i sufle nimeni în faţă.

Mi-am dat seama că aveam gura deschisă, uscată şi că mirosea de parcă aveam un hoit înăuntru. Am închis-o şi am încercat să fac o mişcare de probă. Lumina înceţoşată care îmi pătrundea pe sub pleoape deveni mai puternică.

— Scuteşte-mă! Pe cine crezi că păcăleşti? Djamphirii s-ar putea să creadă că o să ne comanzi, dar nu e aşa.

Se simţi mişcare. Am fost întoarsă într-o parte. Am scos fără să vreau un sunet anemic, de parcă eram prinsă într-un coşmar.

Ce chestie!

— Hai să ne lămurim cum stă treaba, spuse Graves în şoaptă.

Mârâitul se transformă într-un pârâit ascuţit, ca nişte oase care se sfărâmă în pungi de plastic.

O, Doamnei Gândul se contura precis şi limpede, şi am simţit din nou o senzaţie de uşurare. Am simţit cum mi se strecoară în oase puţină căldură. Medalionul părea ciudat de greu sub maiou. Locurile dinăuntrul meu care fuseseră zdruncinate tremurau ca nişte cruste. Deodată cu gândul veni şi conştiinţa

de sine. Existam.

Dru. Eu sunt Dru. Şi el e Graves.

Viaţă, culoare şi sunet, toate îmi năpădiră iar simţurile. Am deschis ochii şi am descoperit că eram prăbuşită peste Dibs, care se albise la faţă şi avea ochii măriţi. Se holba la luminişul care era plin de vârcolaci ghemuiţi în diverse ipostaze. Unii dintre ei stăteau chiar întinşi pe pământ. Ceaţa de un alb uleios fusese purtată de vânt şi era acum compactă ca vata, între copaci, iar cântul păsărilor părea nesigur. Chiar mirosea a zori de zi – dacă aţi fost vreodată afară când răsare soarele, ştiţi ce vreau să zic. E aroma metalică a luminii soarelui care loveşte atmosfera, momentul când toţi au nevoie de o doză zdravănă de cafeină.

Graves şi alt brunet erau singurii care stăteau în picioare în mijlocul luminişului. Mărgele de apă atingeau părul răvăşit al lui Graves. Ceaţa era atât de deasă, încât părea că erai prizonier într-o bulă de săpun care înghiţea toată lumea.

Silueta de la picioarele mele era Lunganul, întins cât era de lung. Faţa, într-o parte, era năclăită de sânge uscat. Era o privelişte şocantă. Hainele îi fuseseră sfâşiate în bucăţi şi tot corpul îi era plin de sânge uscat de om – negru, încă fumegând şi roşu. Nu

părea să fie într-o formă prea bună. Era alb ca varul la faţă. Cutia toracică i se ridica atunci când trăgea superficial aer în piept şi respiraţia i se întretăia.

Graves se aplecă spre el. Celălalt băiat – zvelt, cu părul negru tuns scurt, cu ochii mari şi negri, care aproape că ardeau de mânie – se dădu pe spate, de parcă ar fi fost lovit. Tensiunea vizibilă dintre ei clocotea ca aburul care se ridică din asfalt într-o zi toropitoare de vară.

— Nu te pune acum cu mine, omule!

Graves rosti fiecare cuvânt foarte clar şi rar. Buzele i se mişcau când articulă cuvintele. N-avea încotro, căci maxilarul începuse să-şi schimbe forma. Şi totuşi tonul poruncitor se auzi clar şi limpede. Celălalt băiat se dădu şi mai mult pe spate, sprijinindu-se pe călcâie, lăsând umerii în jos şi bărbia în piept.

— O să murim cu toţii, scânci celălalt puşti, dar se muiase de tot. Nu eşti pregătit.

— Pe naiba! rosti scurt Graves. M-am născut pregătit, cap sec. Dacă vrei să mă pui la încercare acum, n-ai decât, dar o să pierdem timp preţios. Dacă o să fim prinşi, o să mori la fel ca noi toţi. Aşa că nu te mai purta ca un ticălos şi mai taci naibii din gură!

Se lăsă tăcerea, la fel de tensionată ca timpul care se scurge între săritura de pe trambulină şi impactul cu apa. M-am sprijinit pe Dibs şi m-am uitat la Lungan. Avea ochii întredeschişi şi luminiţe mici se vedeau pe sub pleoape. Nu era nici urmă de iris sau pupilă, ci doar alb orb.

Ceva nu era în regulă. Lumea părea plată, ciudat bidimensionată. Am dat capul pe spate, încercând să aud ceva, orice, folosindu-mă de harul pe care-l aveam. Încercam să desfac ghemul în care mă retrăsesem cu toată fiinţa şi să trimit tentacule mici care să sondeze lumea înconjurătoare.

Pulsul mi se acceleră. Îl simţeam în gât. Nu simţeam nimic.

Opreşte-te! Eşti doar obosită. Dumnezeu ştia cât eram de obosită! Dar mă simţeam de parcă eram oarbă. Nu-mi dădusem seama până atunci cum se făcea simţit harul în spatele fiecărui gând, bolborosind şi clocotind şi arătându-mi miezul lucrurilor.

Dar acum dispăruse şi eu mă simţeam ca oarbă. Uram sentimentul ăsta.

Am descoperit că puteam să mă ţin pe picioare. Dibs încă mă ţinea totuşi. Îi simţeam pielea fierbinte. Mirosea a băiat normal, fără izul de blană rece şi

pericol.

Aşa te simţi când eşti normal? M-am cutremurat. Copacii păreau morţi. Ceaţa era platã. Şi Graves, şi restul…

Nu, stai aşa! Graves arăta normal. Se holba la celălalt băiat, cu ochii lui verzi pătrunzători şi roşu în obraji. Pliurile epicantice aproape invizibile dispărură de tot când chipul lui începu să semene mai mult cu al unui vultur decât cu cel al unui metis asiatic. În rest, arăta ca de obicei, doar că acum era puţin mai nespălat. Haina lui era pârlită şi mânjită cu noroi într-o parte şi părul răvăşit în ultimul hal. Ceva fierbinte şi tare îmi străbătu pieptul când celălalt tip brunet lăsă ochii în jos. Graves nu-şi luă ochii de la el până când puştiul se ghemui pe vine, ca sub povara privirii lui verzi.

Parcă era un film color cu rezoluţie proastă pe care îl văzusem la TV, noaptea târziu, într-un motel mic şi ciudat de lângă un orăşel din Texas, numit Zavalla. Era o emisiune specială despre natură, despre haitele de lupi unde spuneau cum aceştia cedează şi renunţă pentru ca cel care domină să-şi păstreze poziţia şi pentru ca cel mai slab să nu fie omorât. Clămpăneau din dinţi şi mârâiau, iar faptul că

omorau pe oricine ar fi vrut să urce puţin pe scara ierarhică era o logică evolutivă defectuoasă.

Am clipit. Ochii mi se lipiseră, plini de cruste. Şi Graves chiar arăta ca singura fiinţă tridimensională din jur. Chiar şi cu laţele din cap şi haina arsă, tot arăta…

Nu găsesc un cuvânt care să descrie cum arăta. Solid. Ceva care îţi dădea o senzaţie de confort. Ca şi cum el era singurul pilon din lume care ţinea totul în picioare. Am expirat cu buzele ţuguiate, străduindu-mă să nu gust fumul care se ridica în jurul meu sau duhoarea de pericol din aer. Şi mai era ceva – totul era inodor. Nu era pe cât de real şi autentic ar fi trebuit să fie.

Simţeam totuşi un punct cald pe piept care îmi aducea alinare.

— Bun, spuse Graves în cele din urmă, mai vrea cineva să mă scoată din sărite? Mai e cineva care crede că e democraţie aici?

Am înghiţit cu noduri. Gâtul meu scoase un sunet, dar nimeni nu-mi dădu atenţie. Graves îşi scosese umerii în faţă, stătea perfect drept, şi se întoarse uşor în cerc, uitându-se la toţi cei prezenţi.

— Suntem o haită.

Se opri după ce se roti în cerc complet şi îşi coborî privirea spre puştiul din faţa lui. Probabil că în altă parte scena ar fi părut ciudată, dar aici, în pădurea învăluită în ceaţă, părea ceva foarte firesc.

Nu chiar normal, ci firesc. Aici părea să fie locul lui Graves, împroşcat cu noroi şi pârlit, cu ochii arzând şi cu haina gata să pocnească pe umerii care i se lăţiseră. Acum se manifesta animalul din el, transformându-l în ceva diferit de tipul cu aspect de gother, ciudat şi firav ca o pasăre, care se ascundea prin cotloanele şcolilor.

Îşi încleştase nervos pumnii.

— Nu abandonăm pe nimeni. Toţi am fost abandonaţi într-un fel sau altul, şi nu vom face şi noi la rândul nostru acelaşi lucru altcuiva. Are cineva vreo problemă cu asta?

Secundele se scurgeau. Tensiunea dispăru din atmosfera, dar Graves înclină capul într-o parte. Câţiva băieţi se ridicară în capul oaselor şi tipul brunet schiţă un gest de nedumerire.

— Auziţi? şopti Dibs.

Fie pielea lui ardea rău de tot, fie a mea era rece ta gheaţa. Nu eram sigură.

— Se aud iar elicoptere.

— Şi dacă sunt cei din Ordin? vru cineva să ştie. Dacă vin să ne ia?

— E al naibii de târziu, murmură băiatul brunet.

Peter, îmi şopti în sfârşit creierul meu obosit. Aşa îl cheamă.

Graves îşi scărpină bărbia cu degetele lui lungi.

— O să ne mişcăm cât de repede ne permite ceaţa asta Nu putem să avem încredere că cei care ne caută sunt de bună credinţă.

— Şi suntem pe cont propriu acum? S-a terminat cu Ordinul? Prinse grai Dibs.

Era murdar şi şifonat ca toţi ceilalţi, iar pe faţa lui rotundă şi blondă se citea îngrijorarea. Dar nu mai părea aşa de speriat cum era mereu în cantină.

— Încă nu se ştie, oftă Graves. O să mergem atâta timp cât avem o acoperire, apoi o să ne ascundem până la căderea nopţii. Până atunci, Christophe o să se întoarcă.

— La fel şi nosferatu.

Băiatul care vorbi, lungan, cu părul şaten, stătea întins. Pe spate cu o mână peste faţă. Purta o cămaşă de flanel care nu arăta acum tocmai grozav şi era legat la cap cu un bandaj murdar, având o pată de sânge maronie pe tâmpla stânga

— Am o idee.

— Spune! zise Graves nerăbdător.

— Am nişte rude prin jur – nu sunt verişori de sânge, căci mătuşile mele s-au măritat în acelaşi neam. Poate c-ar fi o idee bună să mergem să ne ascundem acolo. E la o aruncătură de băţ de ultimul oraş pe lângă care am trecut. Suntem cu toţii epuizaţi, fata nu prea e în apele ei şi dacă ne băgăm la cutie acum, o să avem şanse mai mari să alergăm cât ne ţin picioarele la noapte. Sau şi mai bine chiar, mâine, când răsare soarele.

Graves se întoarse pe jumătate şi se uită peste luminiş, direct la mine. M-am uitat şi eu la el, susţinându-i privirea cât am putut de mult, aşa cum eram făcută sandviş între Dibs şi un trunchi de copac.

Mi-am dat seama că se uita la mine ca să-i dau instrucţiuni. Acasă, în oraşul lui natal îngropat în zăpadă, eu fusesem cea care ştia ce să facă atunci când situaţia se înrăutăţea. Cel puţin, ştiusem ce să fac când câinele în flăcări şi vârcolacul cu cap vărgat încercaseră să ne omoare. Îl dusesem pe Graves la mine acasă. Eu fusesem cea care avea cărţi, arme şi cunoştinţe, indiferent cât erau de lacunare.

Ne-am uitat unul la altul. De unde naiba să ştim

noi? Întreba el din priviri.

Am încercat să gândesc.

— Cum stăm?

Mă durea gâtul, şi cuvintele nu aveau greutatea pe care eram obişnuită să o aud în spatele lor. Acum păreau uşoare ca hârtia.

— La provizii, mă refer.

Ştiam cum să procedez. Nu depindea doar de har sau de a doua natură a mea sau de orice altceva. Nu trebuia decât să fac ce fusesem învăţată. Eram pe un teritoriu ostil şi aveam un obiectiv: să rămânem în viaţă.

Mai întâi vezi cum stai cu proviziile, ar zice tata. Apoi te gândeşti cum să le foloseşti pentru ce ai nevoie, că o să vezi că nu ai ce vrei. Te foloseşti de ce ai şi atât.

S-a dovedit că nu aveam decât un teanc de bani, geanta mea, hainele de pe noi, nişte cuţite cu arc, butelia de oxigen, o trusă medicală pe care o căra tot Dibs şi două pachete de ţigări. Lunganul zăcea la pământ, de-abia putea respira. Nu arăta prea bine.

Era o uşurare să văd că-mi lucra din nou creierul. Fiecare muşchi din mine mă durea al naibii de tare şi aspectul ciudat bidimensional al lumii era ceva nou şi

groaznic. Ma durea capul, dar făcusem de multe ori aşa ceva cu tata – el îmi servea pe tavă diverse scenarii şi mă învăţa cum să fac planul.

— Nu am avut destul timp să ajungem la sala de arme, spuse Peter şi puse cu grijă cuţitul său cu arc la loc în buzunar. Ne-au atacat atât de repede! Şi mai aveau şi o Aruncătoare de foc. Dumnezeule!

Cel puţin avem bani. M-am sprijinit de copac, nu de Dibs. Încheietura mâinii stângi era înfăşurată într-un bandaj de compresie foarte bine făcut. Am închis ochii şi lumina se subţie. Am inspirat adânc. Hai, Dru. Ştii cum se face.

— Deci opţiunile noastre sunt să ne folosim de banii pe care îi avem şi să încercăm să ajungem în oraş până diseară cu rănitul, sau să ne ascundem la rudele lui Andy până mâine.

M-am oprit.

— Şi după ce intrăm în oraş, ştim măcar încotro trebuie să o luăm?

— Ştie Lunganul.

Andy se ridicase în capul oaselor şi se uita la mine de parcă îmi mai crescuse un cap între timp.

— Mătuşile mele sunt de încredere. Ne-ar ascunde şi dacă am fi în Epoca întunecată.

— Da, doar că nu sunt sigură că nu le-am provoca necazuri.

Am clipit din nou încercând să-mi fixez privirea. Lumea din jur tot nu arăta normal şi îmi urca în piept un tremur ciudat. Nu-mi trebuia un dicţionar ca să ştiu că se numea frică. O noţiune de frică cu totul nouă. Simţeam o căldură instabilă ca o indigestie sub locul cald unde era medalionul mamei mele. Începeam să-mi dau seama că există nuanţe variate de frică, ca pe o roată a culorilor, care difereau puţin între ele, dar tot cumplite erau. Am ridicat din nou privirea spre Graves.

— N-o să-ţi prea placă.

— Ce?

Se sprijini de cealaltă parte a copacului de care mă ţineam şi părul lui răvăşit îi veni din nou în ochi. Semăna din nou cu un gother. Cercelul lui scânteie o dată, cu o lucire argintie.

— Tata m-a antrenat pentru aşa ceva. Pot să ajung în cel mai apropiat oraş şi să găsesc un mijloc de transport. Pot să mă fac nevăzută, şi asta înseamnă eu n-or să aibă niciun motiv să o ia pe urmele…

— Nu.

Graves clătină din cap.

— La naiba, nu!

— Las-o să termine ce are de zis!

Peter se ghemui lângă Lungan. Chipul lui se schimonosi când se uită la celălalt băiat.

Graves se încordă ca un arc.

— Tu să taci din gură! Or să vină pe urmele noastre fie că eşti cu noi, fie că nu, Dru. Şi care parte nu ţi-e clară? Nu te las să pleci.

— Dacă vampirii au atacat o şcoală întreagă plină de o semeni antrenaţi să le ţină piept ca să mă omoare, ce te face să crezi că n-or să atace casa unui vârcolac? Şi… Sergej… e posibil să fie şi el pe drum. Hai!

M-am sprijinit de copac. De data asta niciun junghi nu-mi străpunse capul, dar câţiva dintre vârcolaci se cutremurară la auzul numelui.

— E o colonie, se auzi glasul lui Andy. Rudele de sânge cred în tradiţiile vechi. Sunt acolo mătuşile mele, unchii, bunicii, verişorii…

Grozav; n-am ce zice. Alţii pe care îi punem în pericol de moarte.

— E o idee mai bună dacă mă duc singură. Pot să ajung până la cel mai apropiat oraş, să aduc nişte mâncare şi o maşină, ceva şi…

Graves pufni.

— De ce, să mai adaugi pe lista de azi şi furtul de maşinii de la proprietar sau din parcare? Nu ţine, Dru. Uită-te la tine, nici măcar nu poţi să te ţii pe picioare.

Avea dreptate. Mă ţineam de copac.

— Aş putea să te bat la fundul gol.

Dar nu era decât bravadă. Ştiam amândoi asta şi Graves îşi dădu la o parte părul din ochi, scuturând din cap şi îmi aruncă un rânjet larg, ca din altă lume. Peste câţiva ani, zâmbetul ăla o să facă să-ţi stea inima în loc.

Pe cine credeam eu că păcălesc? Chiar acum îţi făcea inima să stea în loc. Cum de nu văzusem până acum? Sau zăcea ascuns în el, aşteptând momentul să iasă la iveală?

— Sunt gata să-mi dovedeşti când te crezi destul de barbată, scumpo!

Se scutură din tot corpul, se desprinse de copac şi eu mă întrebam unde dispăruse puştiul speriat de altă dată. Cel care mă strânsese în braţe pe scările reci când o creatură îngrozitoare bătea la uşa de la intrare – o creatură bătrână, în putrefacţie, care mirosea a sânge oxidat.

— Ok, Andy. Arată-ne drumul. Tony, Beau, voi doi

îl căraţi pe Lungan. Mai are nevoie de încă o injecţie, Dibs?

— Nu pot. Blondul clătină din cap. Dacă îi mai administrez sedative, e posibil să nu mai poată să respire sau să se vindece.

Ceaţa se apropia apăsătoare, din ce în ce mai mult, de parcă asculta. Lumina soarelui se reflecta ciudat în ea şi se vedeau siluete care se mişcau în adâncurile ei ascunse de perdeaua de abur. Vârcolacii se puseră în mişcare. Graves înconjură copacul şi se uită la mine. Părea mai înalt sau poate mi se părea mie pentru că eram aşa de obosită deşi eram trează şi aproape mă ţineam pe picioare. Lumina devenise mai puternică şi uruitul elicopterelor se pierdea în depărtare. Nici măcar nu ştiam în ce direcţie mergeam, sau unde eram.

Doi vârcolaci îl luară pe Lungan pe sus. Arăta destul de rău. Graves se apropie de mine, îmi ridică braţul stâng şi îl puse pe după umerii lui.

— Eu nu abandonez pe nimeni, spuse el hotărât, coborând vocea. Pe nimeni. Niciodată de acum înainte nu voi părăsi pe nimeni.

— Îmi pare rău.

Am încercat şi eu să cobor vocea.

— Dacă n-aş fi…

— Taci din gură.

Făcu câţiva paşi de probă. De îndată ce m-am desprins de copac, pământul se clătină sub picioare.

— Hai!

— Aşa, căpitane! exclamă cineva şi m-am mirat şi eu să mă aud chicotind.

Sunetul era slab şi stingher, dar Graves se uită la mine şi colţul gurii i se ridică puţin. Doar o idee.

Locurile pustiite dinăuntrul meu nu mai păreau atât de adânci.

Trebuie să iau ceva cu împrumut de la tine… O să îţi vină îndărăt, îţi dau cuvântul meu.

N-am întrebat unde era Christophe. Eram prea ocupată să încerc să mă ţin pe picioare. Şi, în plus, dacă era să recunosc, nici nu voiam să ştiu. Nu atâta timp cât încă îmi mai pulsa vena de la încheietura mâinii şi o simţeam fierbinte şi mă durea. Nu atâta timp cât lumea părea o imagine decupată şi locul din capul meu unde trebuia să fie harul lucea gol. Nu atâta timp cât eram speriată, flămândă şi miroseam a fum.

Era mai bine să mă sprijin pe Graves şi să-i miros şamponul cu care se spălase înainte să se

înrăutăţească lucrurile. Se mai simţea un iz uşor ascuns sub mirosul de aer, fum şi mascul tânăr şi sănătos care are nevoie de dusul zilnic.

Ne deplasam în ceaţa stranie, susţinându-ne unul pe celălalt şi dispăream înghiţiţi de ea ca nişte fantome.

Capitolul 23

Pădurea era un ţinut de basm înşelător şi umed. Se mai încălzise un pic şi copacii asudau cu stropi mari din cauza umezelii din aer. Asta însemna că elicopterele care treceau pe deasupra nu erau decât sunete. Se apropiaseră îngrozitor de mult şi dăduseră roată un timp, dar se făcură nevăzute de îndată ce am coborât pe pantele împădurite, peste pârâuri cu apă neagră, care se scurgeau sub pojghiţa de gheaţă şi am înaintat cu greu prin noroiul alunecos.

— Cel puţin nu plouă, spusese cineva la un moment dat.

Altcineva îşi trase nasul.

— Djamphir, spuse, de parcă asta explica totul.

Poate că aşa şi era. Cum reuşea Christophe să

facă asta?

Atârnam de Graves şi mi-am dat seama că ceaţa – sau cine era în spatele ei şi ne ascundea sub o perdea de aburi – ne privea.

Dacă n-aş fi fost aşa de obosită şi sleită de puteri, poate că mi-aş fi dat seama mai devreme. Locul pustiu dinăuntrul meu începea să se umple din nou şi lumea redevenea tridimensională. Am început din nou să văd feţe care se iţeau din aburul dens şi alb. Erau nişte chipuri slabe, nu puteai să-ţi dai seama dacă erau de fete sau de băieţi, cu nişte ochi adânciţi în orbite care ardeau şi guri întredeschise care lăsau la iveală colţii.

Imediat după miezul dimineţii, situaţia se înrăutăţi. Indiferent de cât de des clipeam, feţele nu dispăreau. Acum puteam să merg singură, fără ajutor, deşi mă clătinam puţin. Se ţinuse o şedinţă în şoaptă despre ce trebuie făcut cu butelia de oxigen. Eu o atârnasem pe umăr şi o căram în continuare. Să nu laşi nicio urmă, asta e prima regulă când eşti fugar pe un teritoriu inamic.

Unul dintre băieţi – Beau, roşcatul zvelt şi iute – avea un pachet de carne de vită uscată pe care l-am împărţit în mod egal când am făcut un popas. Toţi am luat o bucată mică şi am mestecat-o din mers. Sarea

din ea mă ustură pe gâtul iritat de fum, dar câţiva dintre băieţi aveau nişte sticle cu apă şi am luat fiecare o înghiţitură sau două din mers. Apa transformă carnea într-un bol de sare şi ceva insipid, dar am dat în continuare din fălci. Eram prea flămândă ca să-l scuip.

Graves mă sprijinise până am fost în stare să merg pe picioarele mele. Dar când mi-a dat drumul, m-am dezechilibrat, aşa că mă luă de mână, iar degetele lui calde alunecară printre degetele mele reci şi umede. Mi-am făcut griji că aveam mâinile murdare şi transpirate, dar nu dură decât o fracţiune de secundă, până când picioarele mele mă făcură din nou să mă împleticesc. Nu puteam să mă orientez când lumea din jur arăta plată ca hârtia. Şi eram atât de obosită! Îmi simţeam capul ca un dovleac care se legăna pe un lujer.

Dar m-am simţit mai bine când mă luă de mână.

Chipurile din ceaţă se adunară în jurul nostru. Cu cât mă simţeam mai bine, cu atât lumea începea să arate mai normal şi cu atât chipurile se adunau ciorchine în jurul nostru, cu gurile deschise, holbându-se la mine. Unii dădeau din buze; alţii dispăreau în ceaţa care se subţia pe măsură ce soarele urca pe

bolta cerească la amiază.

Da. Ce normalitate mai era şi asta! De ce mă simţeam în apele mele doar când se întâmplau lucruri care de care mai ciudate?

— Ceaţa se risipeşte, remarcă Peter.

Asta îi atrase atenţia Lunganului. Trase o gură de aer şi ridică puţin capul lăţos. Parcă ar fi fost mort şi ar fi înviat, dar cel puţin sângele i se uscase acum. Nişte vânătăi groaznice îi acopereau faţa şi un ochi umflat era aproape închis. Şi acum i se vedeau ochii, nu numai albeaţa care lucea pe sub pleoapele vinete.

— E amiază. Soarele e cel mai sus pe cer.

— Ceea ce înseamnă că e posibil ca Christophe să nu ne mai poată acoperi de unde se ascunde pe timpul zilei, spuse Graves încet, de parcă ar fi vorbit doar cu mine.

Oh! Acum e logic! Oarecum. Încheietura mâinii îmi pulsa. Nu voiam să dau bandajul la o parte. Nu voiam nici măcar să mă uit, căci senzaţia pe care o avusesem – că pe acolo mi se trăgea afară tot ce aveam înăuntru – era cumplită. Mă făcea să transpir pe sub cele patru rânduri de haine şi stratul de murdărie şi funingine. Mă mânca peste tot, rău de tot, dar era o senzaţie mai plăcută decât durerea

sâcâitoare şi surdă sau decât senzaţia că lumea fusese lipsită de proprietatea ei tridimensională.

— Nu ştiam că un djamphir poate să facă aşa ceva.

Dibs se scărpina pe obraji cu ambele mâini. Îi mijise puţin barba, ca puful de pe fructe. O dâră de mizerie îi străbătea fruntea.

— De obicei nu pot să facă asta şi acum Christophe nu mai e în stare de nimic până la apusul soarelui.

Peter sări pe un copac căzut. Muşchii verzi de pe trunchi luceau cu picături mari de apă. Îmi aruncă o privire peste umăr.

— Cât a băut?

Adică din mine. Vrea să ştie cât a băut Christophe din mine. Mă luă cu ameţeală, din cap până-n picioare, şi am simţit un gust de fiere pe gât. Resturile de carne de vită mi se lipiră de limbă.

Dar adevărul dădea să iasă afară.

Adică vrea să spună cât a băut din sângele meu.

— Nu ştiu.

A trebuit să-mi burduşesc obrazul cu carne de vită mestecată, ca un fermier protestant din Sud care mestecă tutun.

— A fost… a fost groaznic.

— Nu mai spune! Normal! Nu e prea plăcut să te muştie un vampir, de orice soi ar fi el.

Peter sări jos. Ceilalţi se apropiau pe măsură ce ceaţa se risipea. Pentru un grup de adolescenţi care cutreierau prin pădure erau remarcabil de tăcuţi. Nicio frunză nu se clintea şi niciun vreasc nu trosnea sub paşii lor, decât atunci când mă împleticeam eu pe picioare şi Graves nu mă smucea destul de repede ca să mă readucă în poziţie de echilibru.

— Dar, serios acum. Câte înghiţituri a luat?

O, Doamne!

— Tr-trei cred.

Senzaţia de tremur de sub inimă era mai plăcută decât cea de goliciune. Era o uşurare să simt şi altceva decât amorţeala care îţi distrugea sufletul.

— Asta e de bine, nu?

Dibs ridică privirea neliniştit.

— Puţin mai mult şi ai fi supusă riscului de împreunare, iar sângele…

— Sst!

Peter se opri. Toţi încremeniră. Graves se apropie mai mult de mine, apoi rămase nemişcat. Aproape toţi ciuliseră câte o ureche. Vârcolacii nu seamănă

niciodată prea mult cu un câine decât dacă se transformă, dar văzându-i pe toţi cu capul înclinat într-o parte mă făcu să mă gândesc la câinele care era imaginea casei de discuri REA de pe nişte discuri vechi de-ale bunicii. Un râs efervescent bolborosea înăuntrul meu. Am ciulit şi eu urechea ca ei. Auzeam sângele cum îmi pulsează în urechi. Zgomotul unui nou elicopter spintecă liniştea stranie.

Un gând negru mi se strecură în creier tiptil, cu paşi de pisică.

Un vampir de orice soi, nu? Nu ştiam că djamphirii beau sânge. Presupun că asta era foamea. Dacă aş bea şi eu sângele cuiva, aş putea să fac… ceva? Ce a făcut şi Christophe? Sau ce presupunem noi că a făcut, de vreme ce ceata asta nu e deloc firească?

Şi Sergej făcuse vremea să se schimbe. Făcuse să se întunece ca noaptea ziua în amiaza mare şi dezlănţuise o furtună serioasă. Şi Christophe era fiul lui.

Gândurile îmi făcură greaţă. Una era să simţi cum ţi se dezrădăcinează ceva din tine şi cu totul altceva să te gândeşti să faci asta şi altcuiva. Adică, asta mă făcea şi pe mine o creatură din Lumea Reală.

Mă făcea asemenea creaturilor pentru care tata şi-ar fi încărcat armele şi ar fi plecat la vânătoare.

Oh, Doamne! M-am cutremurat. Graves mă strângea de degetele reci, umede şi inerte. Huruitul tot mai pregnant al elicopterului suna altfel decât al celorlalte care trecuseră pe deasupra noastră de dimineaţă. Nu puteam să spun exact în ce fel, dar…

Mirosea a praf, o dâră de parfum cald şi fumul incolor al violenţei care se anunţa. Am simţit o furnicătură pe piept, de parcă medalionul vibra din nou.

— Ne caută, am şoptit eu, fără să-mi dau seama că urma să o spun cu voce tare până când cuvintele nu mi se desprinseră de pe buze. Şi nu sunt prietenoşi.

Graves îmi aruncă o privire, deschizând gura ca şi cum ar fi vrut să mă întrebe de unde ştiam. Dibs se lăsă pe vine şi, până să mă dezmeticesc bine, i-am văzut pe toţi făcând la fel, cu excepţia lui Graves şi a mea. Noi am rămas în picioare şi dacă nu mi-aş fi ţinut genunchii ţepeni, cu disperare, ca să pot să mă ţin în picioare, aş fi căzut grămadă. Ceva îmi zgârie creierul. Erau ca nişte cioburi şi scrum de ţigară care îmi zgâriau locurile sensibile, care nici nu ştiam că mă dor şi m-am cutremurat, împungându-l pe Graves cu

umărul. Graves nu se mişcă, tare ca o stâncă, ci doar ridică uşor capul. Ceaţa se subţia formând onduleuri artistice şi mi-a venit deodată miros de mere şi mirodenii amestecat cu noroi putrezit. Mirosul venea în valuri, când mai pregnant, când mai fad, încercând să ne acopere.

— Oare ceaţa-sânge o să ţină? şopti Dibs.

Ridică privirea spre mine de parcă era de datoria mea să ştiu şi am simţit că mi se strânge esofagul. Nu ştiam ce să-i spun şi harul se cutremură în capul meu.

Uruitul elicopterului se auzea din ce în ce mai aproape. Era greu de spus din cauza ceţii, dar părea că dă roată. Îl simţeam ca o durere sâcâitoare de dinte.

Era o uşurare să simt harul din nou pulsând în mine. N-am crezut niciodată că o să mă bucur când o să mi se deschidă din nou locul acela din cerul gurii. N-am crezut niciodată că o să fiu aşa de fericită că mi-a revenit lucrul care mă făcea să nu mă adaptez nicăieri.

Dinţii îmi deveniră dureros de sensibili în gura uscată şi sărată. Simţeam furnicături şi în păr şi o senzaţie de căldură mi se răspândi pe piele.

Ceaţa se subţia şi mai mult. Lumina soarelui se

intensifică, lucind ca un bec printr-un abajur de hârtie cerată. Oh, la naiba1

— Dru…

Lui Graves îi pierise graiul. Se holba la mine de parcă îmi mai crescuse un cap.

Semnele transformării mă copleşeau. Am inspirat adânc. Simţeam cum medalionul se încălzeşte de parcă era ţinut în dreptul flăcării unei lumânări. Oare aşa i se întâmplase şi tatălui meu? Sau doar mie? Şi ce însemna?

Nu era timp de întrebări, chiar dacă era cineva care putea să-mi răspundă. Zgomotul elicopterului se auzi şi mai aproape. Se contură ca o umbră ameninţătoare prin membrana de vapori de apă care ne ţinea ascunşi.

Hai, Dru. Fă ceva, orice!

Locurile dureroase din mine zvâcniră şi se contorsionară. Am tras de ele, ceva ce ar fi trebuit să fie simplu ca bună ziua devenind deodată la fel de greu ca ridicarea unui Buick cu mâinile goale. Crâmpeie de cer albastru se întrezăreau printre fâşiile de ceaţă şi silueta elicopterului deveni mai întunecată. Curentul pe care-l făcea mătura ceaţa, lăsând dâre de aburi.

Ceaţa îmi învăluia mâinile. Caninii mei ieşiră afară şi îmi atinseră buza de jos. Cocoloşul de carne din gură se transformă în ceva sărat care îmi irita gura, dar nu aveam timp să-mi fac griji şi pentru asta. Abdomenul îmi zbârnâia şi mirosul de mere cu mirodenii se înteţi în jurul meu. Doar că de data asta era mai intens, cu o tentă de parfum cald, familiar.

Pădurea din jurul meu începu să miroasă deodată ca mama şi amintirea ei mă năpădi. Amintirea şi o nouă certitudine.

O să jucăm un joc, Dru.

— Ce naiba…

Peter se ridică pe jumătate.

Am ridicat brusc mâna liberă, eliberând un ţipăt anemic, care fu înghiţit de uruitul elicopterului. Blestemul – exact ca cel pe care-l aruncasem asupra profesoarei din Dakota, o intenţie doar – se dezlănţui, scoţând scântei şi fâsâind şi se îndreptă ţintă spre silueta mecanică. Graves mă prinse când picioarele mi se îndoiră şi inima îmi bubui în urechi. Coastele se ridicau şi coborau rapid în ritmul respiraţiei artificiale şi pentru o clipă vârfurile ascuţite ale caninilor mi se înfipseră în buza de jos. Dâre calde îmi alunecară pe bărbie şi Graves se lăsă în genunchi, încercând să mă

ţină să nu cad.

Se auzi un bâzâit ciudat şi elicopterul viră. Silueta lui de rechin spinteca crengile golaşe ale copacilor şi ceaţa tot mai subţire. Se auzi un scârţâit de metal care se îndoia, retezat, şi Graves se ridică rapid, trăgându-mă şi pe mine în sus.

Elicopterele sunt nişte aparate foarte complexe. Şi dacă e afectată doar o mică parte din complexitatea lor, se pot întâmpla lucruri rele. Era un blestem slab, care aproape ca nici nu-şi merita numele, dar tata ar fi fost mândru. E uşor să dobori un elicopter, îmi spusese el de câteva ori. Să nu uiţi, Dru! Dacă un lucru cât de mic o ia razna, pe urmă zvum!

Oare ştia din proprie experienţă?

Inima mă duru când m-am gândit la tata. Aş fi dat aproape orice să se întoarcă şi să se ocupe el de situaţie. Ar fi rezolvat el problema.

— Zvum! am şoptit eu şi m-am lăsat pe Graves.

Era de-abia al doilea blestem pe care îl aruncasem la viaţa mea. Primul fusese cu câteva săptămâni în urmă, când era cât pe ce să o omor pe Bletchley, profesoara mea de istorie a Americii. O meritase, dar totuşi.

În ce mă transformam oare?

— Doamne! se auzi Peter şoptind.

În tonul lui se simţea groază şi admiraţie în acelaşi timp. Un bubuit puternic se auzi în depărtare – un tunet, care înghiţea scrâşnetul elicopterului.

Cu siguranţă că celor dinăuntru nu le e prea bine. Mirosul de ploaie se ridică deodată din pământ, dens şi umed, şi un scrâşnet asurzitor străbătu luminişul. O explozie puternică, sacadată.

— Au! Am exclamat şi m-am încordat din toţi muşchii să nu vomit.

Carnea de vită se simţea de minune la mine în gură. Îmi simţeam oasele moi. Lumea se dădu înapoi cu un val gri străpuns de paiete mici, crâmpeie de cer albastru. Graves spunea ceva.

Un zgomot imens şi sfâşietor zgudui peisajul cenuşiu. Totul deveni confuz. Mâinile îmi atârnau moi ca ale unei păpuşi de cârpe. Mă durea stomacul – cineva mă lovise cu umărul şi lumea sălta în sus şi-n jos.

— Zvum! Am şoptit din nou şi culoarea cenuşie mă înghiţi cu totul.

Cred că n-ar fi trebuit să fac asta, mi-am spus eu în sinea mea, ameţită, şi apoi gândurile mi s-au şters.

Capitolul 24

Mi-am revenit în simţuri treptat. Şi mă simţeam ca naiba. Mă durea tot corpul, dar cel mai rău capul. Am gemut puţin şi cearşafurile foşniră. Sunetul picăturilor grele de ploaie care cădeau pe acoperiş îmi răsuna în cap şi un tunet mă făcu să tresar. Timp de o secundă ciudată şi confuză, am crezut că sunt din nou în camera albastră, pe timp de zi, când ploaia lovea în fereastră şi Şcoala dormea.

Apoi o mână răcoroasă îmi atinse fruntea.

— Sst, milna! E totul bine.

Încheietura mâinii stângi mă săgetă fierbinte şi am deschis ochii. Pentru o clipă n-am putut să văd nimic şi am crezut că orbisem, dar apoi se auzi un clic. Se aprinse o lumină de veghe de lângă ceva ce părea o uşă. Îmi arse pupilele şi îmi dădură lacrimile. Am tresărit.

Lumina se stinse. Încheietura mâinii îmi deveni din nou fierbinte. Simţeam două ace de foc. Se auzi din nou bubuitura tunetului de undeva de deasupra.

— O să-ţi simţi capul sensibil o perioadă. Odihneşte-te!

Îmi vorbea blând, de parcă eram bolnavă şi încerca să nu mă supere.

Îmi simţeam gura uscată. Nu mai simţeam în gură nici resturile de carne de vită. Când mi-am încordat braţele şi picioarele, am simţit patul de sub mine şi durerea care îmi străbătea tot corpul.

— Şi ceilalţi?

— Sunt teferi toţi. Chiar şi prietenul tău loup-garou.

Ochii albaştri îi scânteiară în întuneric. Irisurile lui Christophe luceau stins.

— Bun…

Mă copleşi o senzaţie de uşurare, se luptă cu durerea pentru supremaţie, apoi bătu în retragere. Am expirat. Mâna lui îmi atinse din nou fruntea şi degetele lui îmi alunecară în jos, pe creştet. Apoi mi-am amintit ce făcuse şi m-am încordat şi mai mult.

El râse. Scoase un sunet slab, amar ca schelălăitul sarcastic al lui Graves.

— Ai primit mai mult decât te-ai tocmit, nu? Îmi pare rău. Ştiu că te-a durut. Dar am luat doar cu împrumut, nu de tot. Să nu uiţi asta.

Mda, nu cred că am cum să uit vreodată, Christophe. Am oftat şi mi-am ferit capul de mâna lui.

El se lăsă puţin pe spate şi se auzi un scârţâit. Era un scaun lângă pat – îl simţeam acolo chiar fără să-l văd. E greu de explicat. Mă durea gâtul. De data asta medalionul nu mai făcea nimic ciudat. Slavă Domnului!

Cel puţin încă mai aveam harul. Mă simţeam din nou în pielea mea. Bătută şi dezmembrată, dar tot eu eram.

— Unde?

Voiam să întreb: Unde sunt? Da, de acord, e o întrebare-clişeu, dar era pertinentă.

Christophe păru să înţeleagă.

— Unul dintre vârcolaci – Andrew – are nişte rude aici. Tu eşti în partea cea mai sigură a coloniei. Acum e noapte; până mâine-dimineaţă ar trebui să fii aptă pentru călătorie. Mai ales acum că sunt şi eu aici.

Ah, bun. Dar am chef să dorm până târziu.

— Pentru călătorie?

— Prietenul tău loup-garou şi-a pledat convingător cauza. Vrea să ajungem în oraş, unde suntem în siguranţă. O să pot să suport soarele după noaptea asta, când întunericul se va evapora.

Oftă din toţi rărunchii. Lucirea din ochii lui dispăru şi silueta lui se văzu gârbovindu-se.

— Am crezut că Dylan o să ne dea câteva explicaţii.

Cred că probabil avea alte probleme pe cap, Christophe. Şi cred că profesorul de istorie încerca şi el.

— A încercat. A încercat. Uite…

Aveam atâtea să-i spun.

— Culcă-te!

Îşi schimbă din nou poziţia şi am auzit o haină alunecând şi scaunul scârţâi din nou. O mireasmă de mere condimentate îmi mângâie faţa.

— Ăsta e cel mai potrivit lucru pe care poţi să-l faci.

Părea o idee bună, dar eu voiam altceva.

— Graves.

Am înghiţit în sec, iar gâtul meu scoase un sunet. Cel puţin nu simţeam în gură furnicături şi dinţii erau din nou regulaţi şi bonţi când mi-am trecut limba uscată şi aspră ca un şmirghel peste ei.

— Ţi-am spus, e bine. Aici e prinţul casei.

Ochii lui Christophe se deschiseră din nou.

— Ai putea să mă întrebi şi tu cum mă simt. Şi eu am avut câteva zile grele.

Ştii, când pui problema aşa, nici că-mi pasă

câtuşi de puţin.

— Pleacă.

— Fermecătoare ca întotdeauna. Îmi pare rău, Dru.

Apoi m-am simţit ca o ticăloasă. El îmi salvase viaţa, nu? Intrase într-o clădire cuprinsă de flăcări ca să mă scoată afară. Şi ceaţa tot el o adusese. Şi căldura corpului său lipit de al meu, o amintire ruşinoasă care m-ar fi făcut să mă jenez dacă n-aş fi fost atât de obosită.

— Nu-ţi face griji.

Am tuşit puţin. Cuvintele îmi zgâriară gâtul.

— Ţi-e sete, dar dacă bei apă o să înrăutăţească şi mai mult situaţia.

Tonul vocii lui era foarte blând.

— Nimic nu poate să o stingă, nici măcar vinul. O să se mai domolească în scurt timp.

Arsura de pe gât se mai înteţi puţin.

— Şi tu…?

— Eu? De fiecare dată, vrăbiuţa mea.

Mai scoase un râs anemic. Parcă îl durea ceva când râdea.

— Cu cât e mai puternică gena de nosferat pe care o ai în sânge, cu atât mai cumplită e setea. Şi

dacă vreodată un kouroi cedează…

Am aşteptat. Inima îmi bătea tare, şi pulsul se simţea la încheieturile mâinilor şi în gât. Era tare întuneric aici, şi mă întrebam oare al cui era patul în care stăteam. Reuşisem să ajungem într-un loc sigur. Într-o casă de vârcolaci.

— Dacă cedezi vreodată, setea devine şi mai greu de controlat. Şi dacă eşti crescut să-i dai frâu liber, milna…

Oftă din nou. Scaunul scârţâi puţin când se ridică şi îl dădu în spate. Am văzut umbrele posterelor care erau lipite pe perete. Nu erau ferestre, şi mai era ceva ce semăna cu un dulap pe jumătate deschis schiţat în creion. Era o linişte de mormânt.

— Tata m-a crescut să semăn mai degrabă cu moartea decât să fiu un kouroi.

Închise ochii şi aproape că l-am simţit cum se freacă pe faţă.

— Dylan m-a adus la lumină, dar mama ta a fost cea care a avut grijă să rămân pe drumul cel bun. Dacă nu ai un motiv să i te opui, foamea te transformă într-o bestie mai feroce decât cele cu care ne luptăm. Asta pentru că noi suntem născuţi să fim mult mai mult.

Conturul vag al uşii fu umbrit de silueta lui şi mai întunecată.

— O să ţi-l trimit pe prietenul tău loup-garou.

Părea atât de… trist.

— Christophe.

Nu puteam nici măcar să mă ridic în coate.

— Stai!

Se opri. Rămase în dreptul uşii o secundă lungă, apoi se întoarse. Adierea cu miros de mere îmi suflă în faţă. Christophe se aplecă şi teama bruscă, iraţională, că era posibil să mă muşte din nou îmi tăie respiraţia. Buricele degetelor i se odihneau pe scobitura caldă a medalionului. Le simţeam greutatea.

Ceva moale şi cald îmi apăsă pe buze. Rămase acolo câteva secunde, umplându-mi nările de miros de plăcintă cu mere. Până să se înregistreze senzaţia, el se îndreptă de spate şi se dădu deoparte. Acum ochii îi luceau, de un albastru nefiresc.

— Dacă voi avea nevoie de un motiv acum, Dru, tu vei fi acela.

Acoperi cu umbra sa uşa şi dispăru. M-am foit agitată. Nici nu reuşeam să-mi dau seama ce se întâmplase. Somnul părea o idee foarte bună.

Am închis pleoapele grele şi dusă am fost.

* * *

Când mi-am revenit din nou în simţiri, era şi mai multă linişte şi cineva stătea lângă mine. Era cald şi ocupa cam tot patul. Mi-am dat seama cine era chiar înainte să-l lovesc din greşeală cu cotul. Se trezi brusc. Zvâcni ca un peşte prins în cârlig, se ridică aproape în capul oaselor şi se relaxă de abia când îşi dădu seama unde era.

— Doamne…

Nu-şi termină propoziţia.

— Dru? Te simţi bine?

Am tuşit. Pielea mi se făcu de găină.

— De milioane.

Acum îmi simţeam din nou oasele băţoase şi îmi era infinit mai bine. Şi cel mai bun lucru dintre toate era că locurile pustii din capul meu care fuseseră sfâşiate nu mai pulsau de parcă fusese ceva smuls de acolo. Aveam o durere uşoară de cap şi încă mi-era groaznic de sete, dar lumea era din nou la locul ei.

— Salut!

— Podeaua e acolo.

Se ghemui ca să se ridice în capul oaselor şi

păturile foşniră. Când dormi îmbrăcat, dimineaţa te trezeşti mereu şifonat rău de tot.

— În caz că, ştii tu…

— De ce?

M-am ridicat sprijinindu-mă în coate. Era o uşurare să pot să mă mişc.

— Nu e nicio problemă, nu? Asta dacă nu te simţi tu ciudat să dormi în acelaşi pat cu…

Oh, la naiba! Dacă mai devreme mă simţeam binişor, acum mă simţeam ca o proastă.

— M-am gândit că o să ţi se pară ciudat.

Dar el se rezemă la loc. Era o singură pernă, care era mototolită între noi.

— Ştii tu…

— Da.

Nu ştiam, dar nu mă deranja.

— Cum se simte Lunganul? Şi restul?

— L-au făcut bine pe Lungan. Acum nu mai are nevoie decât de somn. E… ciudat aici. Tu cum te simţi de fapt?

Mi-am dres glasul. Încă era îmbrăcat din cap până-n picioare şi eu încercam să împing perna spre el, dar el nu o voia. Ne-am liniştit într-un final şi l-am mirosit. Mirosea a fum de ţigară, a mascul tânăr şi

sănătos, mirosul lui unic. Trebuia să fac un duş şi dinţii mei trebuiau frecaţi serios. Mă apucă deodată teama că-mi mirosea respiraţia ca a unui balaur. Aşa că am rămas locului, pe partea mea de pat, cu braţul sub cap, încercând să nu-i respir în faţă. Am stat amândoi tăcuţi un timp. Tunetele se auzeau tot mai îndepărtate.

— Ce furtună! Am şoptit eu în cele din urmă.

— Da. Christophe a spus că s-a iscat din cauză că s-a jucat cu vremea.

Graves se foi puţin, împreunându-şi degetele sub cap. Era destul de înalt ca faţa mea să-i vină aproape în dreptul subţioarei. Nu era cea mai bună poziţie, dar cel puţin mirosea a curat şi n-aş fi vrut să-i respir în faţă.

— Ar trebui să mai dormi. Plecăm mâine-dimineaţă.

— Plecăm?

Voiam să spun: Cine pleacă?

— Merg cu tine, o spuse pe un ton aproape posac.

Oftă.

— Uite ce e, Dru…

— Speram să vii şi tu. Unde mergem?

M-am apropiat puţin mai mult de el. El nu se mişcă. Mă simţeam uşurată.

— În oraş. Christophe crede că dacă te ducem la sediul central al Şcolii, persoana care încearcă să te tragă pe sfoară şi să te omoare nu va reuşi să o facă. Dru, vreau să te întreb ceva.

Tensiunea se făcu din nou simţită.

— Spune.

Mă aşteptam la ceva de genul Cum a fost când ţi-a băut sângele? Sau Ce i-ai făcut elicopterului ăluia? Sau chiar… ce ştiu eu. Ceva despre djamphiri sau vârcolaci. Ceva complex.

— Îţi place de Christophe? întrebă el în şoaptă. Adică, chiar îţi place de el?

Îmi luă o secundă să-mi dau seama ce mă întreba de fapt. Oh, Doamnei Ce jenant!

— Nu în felul ăla. Doamne Dumnezeule, nu!

De îndată ce am rostit cuvintele, am simţit că mințeam. Mâinile lui Christophe în jurul meu, căldura corpului care emana prin haine, mirosul de plăcintă cu mere care mă învăluia. Asprimea mai îndulcită din vocea sa când mă îmbrăţişa şi buzele care îmi ardeau pentru că-şi lipise gura de a mea.

Dacă o să am nevoie de un motiv, Dru, tu vei fi

acela.

Dar îmi aminteam şi de colţii lui înfipţi în vena mea, de viteza lui înfricoşătoare şi de tonul batjocoritor care se simţea în fiecare cuvânt. Mă bucuram că era întuneric. Obrajii îmi luaseră din nou foc şi roşeaţa îmi transforma tot corpul într-un felinar în noapte.

Doar nu era posibil să-l plac pe Christophe în felul ăsta, nu? Adică, doar o cunoscuse pe mama şi…

— Oh!

Oare în vocea lui Graves se simţea uşurare? se auzi bubuitura unui tunet în depărtare. Părea nemulţumit.

— Doar a cunoscut-o pe mama.

Am vrut să spun altceva, cum ar fi Mă sperie. Dar asta mi-ar fi afectat serios imaginea de tipă dură, nu? Şi aşa imaginea asta se cam şifonase în ultima vreme.

Şi dacă aş spune-o cu voce tare, pe urmă era posibil să mai spun şi alte lucruri. Cum ar fi: Când mă îmbrăţişează el simt altceva decât atunci când o faci tu. Şi asta ar crea şi mai multe probleme.

Nu. Nu-mi plăcea de Christophe. Nu în felul în care întreba el.

Cel puţin, nu voiam să-mi placă. Şi Graves nu

trebuia să afle niciodată despre scena de la debarcader sau despre altceva. Mă hotărâsem.

Încă eram roşie în obraji. Faţa îmi frigea.

— Da.

Era un acord tacit.

— Pot să te întreb ceva?

Inima îmi tresări. Părea serios.

— Tocmai ce-ai făcut-o. Dar spune totuşi.

Un pufăit îmi dădu de înţeles că zâmbea şi am zâmbit şi eu cu jumătate de gură în întuneric. Am aşteptat. Tăcerea se lungea. M-am foit într-un final, neliniştită.

— Ai adormit?

— Nu.

Se foi şi el, trăgându-şi genunchii sus şi întorcându-se într-o parte, cu spatele la mine.

— Nu mai contează. Nu e nimic important.

Oh, la naiba! Inima îmi bubui. Prostuţule ce eşti! Avea de gând să mă întrebe dacă îmi plăcea de altcineva?

Zăceam în pat, cufundată în întuneric şi rumegam în minte. Mă mânca pielea de la haine, dar dacă mi-aş fi dat jos vreuna, tot nu se rezolva nimic. Când m-am dat mai aproape de el şi am pus un braţ

peste el, Graves se încordă din nou. M-am cuibărit lângă el şi mi-am sprijinit genunchii în spatele genunchilor lui. Era îmbrăcat cu un tricou, aşa că atunci când am respirat, i-am suflat între omoplaţii lui osoşi.

Era o senzaţie plăcută. Părul lui îl atingea pe al meu. Am inspirat. Mi-am pus mai confortabil braţul sub cap. Nu mă simţeam tocmai în largul meu cu toate hainele şifonate şi transpiraţia care mi se uscase pe piele şi cu tot ce se petrecea. Totuşi, cu ploaia bătând în acoperiş şi senzaţia de căldură interioară care înlocuia frigul şi durerea, situaţia mi se părea suportabilă.

Nu era senzaţia de căldură care-mi făcea obrajii să ia foc şi care mă speria pe care o simţeam în preajma lui Christophe. Acum era ceva mai domol. Era ca atunci când stai la distanţa potrivită faţă de un foc de tabără, astfel încât te încălzeşte perfect, fără să te înfierbânte. Era o senzaţie mai puţin dureroasă.

Mai puţin intensă.

Mi-am căutat cuvintele.

— Nu, nu-mi place de Christophe. Mă păstrez pentru altcineva.

Toată tensiunea din noi se eliberă. El se relaxă

imediat ca o pisică, şi eu mă simţeam şi mai caldă pe dinăuntru. Aproape cleioasă.

— Pentru altcineva? întrebă el în şoaptă şi vocea îi pieri la jumătate.

A trebuit să-mi înăbuş un râs.

Cineva care nu mă sperie aşa cum o face Christophe. Cineva pe care să mă bazez.

— Da. E un nătărău, dar îmi place de el.

— Înseamnă că nu e chiar aşa de nătărău dacă-ţi place de el aşa de mult, murmură el, dar îmi dădeam seama că zâmbea.

Am căscat de mi-au trosnit fălcile. Am dat aerul afară şi i-am suflat în spate. Căldura din obraji şi de pe gât o să-mi treacă, mi-am spus în sinea mea. Era întuneric. Nu trebuia să afle niciodată că roşeam.

— Nicio problemă, puştiule. Prima dată e gratis.

El râse fornăind şi am râs şi eu din nou. Mă simţeam bine. Inima mea nu mai era acum un bob de mazăre zbârcit, ci semăna mai mult cu o inimă care îmi bătea în piept. Şi am stat aşa ceva vreme, ascultând ploaia şi respiraţia lui până m-am cufundat din nou în somn.

Căldura din obraji nu dispăru. Mă urmă în întuneric. Însă când m-am trezit a doua zi dimineaţă,

nu mai era.

Capitolul 25

Colonia era formată din trei cabane lungi de lemn, cu un etaj, care fuseseră construite în jurul unei alei pavate late. În spatele uneia dintre ele era un garaj imens, iar o mulţime de vârcolaci mişunau de colo-colo.

Am aflat că fusesem într-unul din „dormitoarele puilor” în cabana din centru. Rânduiala în ceea ce priveşte dormitul într-o colonie de vârcolaci e cam ciudată – cam toată lumea se culcă pe unde îl răzbeşte oboseala şi dormitoarele sunt pentru ocaziile când ai nevoie de intimitate. Când m-am trezit dimineaţa, Graves nu era acolo. Apăru însă de îndată ce am găsit holul care ducea din camera mea la baie şi spre alte patru dormitoare.

— Ţi-am adus nişte haine curate.

Avea părul răvăşit şi mirosea a ploaie, aer curat şi fum de ţigară. Cercelul lui sclipi vesel spre mine.

— Probabil că vrei să te speli.

M-am frecat de urdori la ochi şi m-am strâmbat.

— Probabil că put.

— Deloc. Ăsta e mirosul tău.

Zâmbi larg şi ochii lui verzi aproape scânteiară.

— Baia e acolo. Poţi să foloseşti orice periuţă de dinţi, aşa au spus. După ce te pregăteşti, te aşteaptă şi micul dejun.

— Ce oră e?

Nu erau ferestre, dar sunetul ploii tot se mai auzea. Bătea în acoperiş şi aluneca pe el.

Îmi puse în braţe un morman de haine.

— În jur de şapte. Te-ai trezit devreme.

— Programul meu de somn s-a dat de tot peste cap. Nu mai stăm mult, nu?

Mi-am înghiţit un căscat odată cu ultimele cuvinte şi rânjetul lui se lărgi. Tipul care aducea cu un adept al curentului goth părea destul de vioi, luând în considerare câte se întâmplaseră.

— A mai rămas nişte cafea?

— Da. Şi să nu uit. Christophe m-a trimis să te trezesc şi să te pregătesc de drum. Plecăm într-o jumătate de oră, cu aproximaţie, după ce eşti gata şi după ce se ridică soarele.

Îmi venea să pun mai multe întrebări, dar m-am abţinut.

— Bine.

Mi-am dat un cârlionţ din ochi. Buclele mi se lipeau de degete. Probabil că arătam ca mireasa lui Frankenstein.

— Atunci o să mă grăbesc.

Mâinile îi căzură din nou pe lângă corp. Se uită la mine, eu la el, şi un rânjet stupid se lăţi pe faţa mea, ca răspuns la al lui.

— Ce e?

Păream mai iritată decât eram în realitate.

Însă starea mea de iritare îl făcu să rânjească şi mai larg. Aşa sunt băieţii.

— Nimic.

Se răsuci pe călcâi şi haina lui neagră şi lungă se înfoie ca o umbrelă şi o întinse din loc.

Baia era curată, dar mi-era silă să folosesc periuţa altcuiva. Însă când simţi în gură un gust aşa de rău că ai putea probabil să ucizi un cactus cu respiraţia ta de la douăzeci de paşi, priveşti în altă lumină caracterul sacru al produselor personale de igienă. Senzaţia de apă fierbinte pe spate era aşa de plăcută, că era cât pe ce să-mi dea lacrimile. Recolta interesantă de vânătăi şi zgârieturi mă ustura un pic. Se vindecă mai repede acum, mi-am spus în sinea

mea. Dar erau aşa de multe! Parcă eram un cal bălţat.

Uimitor, hainele noi chiar îmi veneau. O pereche de blugi, chiloţi, două tricouri – unul albastru şi unul gri – şi un pulover albastru care părea tricotat de mână. Nu aveam şosete şi nici sutien, iar bocancii erau murdari. Dar mă simţeam atât de bine îmbrăcată în haine curate, că nici nu-mi păsa prea mult, chiar dacă aveam senzaţia ciudată că hainele erau ale altcuiva.

Unul dintre avantajele pe care le ai când îţi pui pe dedesubt mai multe lucruri e că ai aproape mereu haine pe care poţi să le îmbraci după o noapte nu prea grozavă. Din nefericire, ale mele duhneau a fum, sânge şi groază, ca să nu mai zic de transpiraţie şi jeg. Aproape că vedeam duhoarea emanând din ele. Geanta mea dispăruse şi mă întrebam unde era.

Am primit răspunsul când am deschis uşa de la baie, cu un morman de haine care miroseau, dar pe care le ţineam strânse la piept împăturite frumos şi l-am găsit pe Christophe sprijinindu-se de peretele de pe hol. Îmi flutură geanta cu o mână şi zâmbi la mine. Ochii lui albaştri luciră.

— Poţi să renunţi la ele. Probabil că nu mai sunt bune de nimic.

Îşi îndreptă privirea în jos şi eu mi-am ascuns medalionul sub haine. Îmi dădea o senzaţie de bine să-l simt pe piele, chiar dacă făcea fel şi fel de ciudăţenii în ultimul timp.

— O să arate mai bine după ce le spăl.

Şi în plus, nu mi-au mai rămas multe haine. Am încercat să nu mă holbez la geantă. Îmi simţeam părul greu. Îl storsesem cât putusem de mult.

— Mi-o dai, te rog?

— Cum să nu?

Mi-o înmână şi îmi luă mormanul de haine din braţe.

— Atunci o să le pun în maşină. Trebuie să mănânci. Urmează-mă.

O luă din loc îndreptându-se spre o uşă şi un şir de scări scăldate în lumina sidefată a dimineţii ploioase.

Cel puţin nu roşeam. Am încercat să nu mă gândesc la asta. Mă ajuta şi faptul că şi Christophe era foarte oficial.

— De ce nu sunt deloc ferestre aici jos? l-am întrebat eu, stând în spatele lui şi aplecându-mă să-mi iau bocancii.

El nici măcar nu încetini.

— Pentru nosferatu e mai greu să intre. Şi asta înseamnă că părinţii, unchii şi mătuşile pot să-i apere pe cei mici. Hai, Dru.

Bucătăria era mare, spaţioasă, luminoasă şi plină de vârcolaci. Erau o mulţime adunaţi aici şi am văzut pentru prima dată o femelă-vârcolac. Mişunau prin bucătărie de parcă se mişcau după o anumită coregrafie şi o parte din băieţi şi fete duceau farfurii şi platouri cu mâncare spre o sufragerie imensă, cu trei mese care păreau să aibă pe puţin trei metri fiecare.

— Bună dimineaţa.

O brunetă înaltă şi zveltă, cu un şorţ tras peste blugi şi pulover, ieşi din învălmăşeală. Christophe dispăruse în haosul dinăuntru.

— Tu trebuie să fii Dru. Mă bucur să te cunosc.

Îmi strânse mâna liberă, aruncând o privire grăbită spre picioarele mele goale şi bocancii plini de noroi.

— Eu sunt Amelia. Bine ai venit în ascunzătoarea noastră.

— A…

Zgomotul şi activitatea din bucătărie erau destul de puternice ca să mă facă să clipesc.

— Bună. Salut.

Cafea. Ouă sfârâind într-o tigaie. Şuncă. Sunetul plăcut al clătitelor care sunt trântite într-o tigaie fierbinte. Şi a ce mirosea? A suc de portocale şi jalapenos? Şi brânză cedar?

— Probabil că te simţi copleşită. Pe aici, te rog.

Îşi dădu pe spate părul şaten-închis lucios şi mă trase spre sufragerie, evitând cu graţie puştii care mergeau de-a buşilea de colo-colo.

— Oh, mă bucur să văd că-ţi vin hainele! M-am gândit eu că eşti cam de talia Danicăi. O să găsim şi nişte şosete pe aici, nu-ţi face griji.

Se opri şi aruncă o privire peste umăr. Ne bucurăm că eşti aici. Şi că l-ai adus pe Andy şi pe cei mici.

— Eu n-am făcut mare lucru, am reuşit eu să îngăimez stânjenită.

Apa din păr mi se scurgea pe pulover şi părul începuse să mi se încreţească.

— Şi pot să zic că n-am avut niciun amestec. Graves a fost…

— El a zis că a fost numai contribuţia ta.

Râsul ei era ca un clinchet de clopoţei.

— Mulţumim că ni l-ai adus pe Andy şi că ai avut încredere în noi. Să ştii că suntem loiali.

Felul cum o spuse, poate cu puţină nelinişte în glas, nu-mi sună prea bine. Ziua de ieri fusese un ciudat colaj de poze la minut şi voci fără trup, destul de confuză dacă stăteam să mă gândesc prea mult.

— Aşa a spus Andy. Eu a, îţi mulţumesc că ne-aţi lăsat să dormim aici.

Cum poţi să spui cuiva: Ştii, mersi că ne-ai lăsat să înnoptăm aici, probabil că suntem urmăriţi de nişte vampiri nebuni şi de un trădător din Ordin şi voi vă cam riscaţi viaţa? N-am găsit cuvintele potrivite. Ceva se izbi de genunchii mei. Când m-am uitat, o fetiţă cam de un an, purtând o pijama peste scutecul care acum îi atârna, îmi zâmbi, cu ochii ei negri şi veseli şi claia de păr şaten. Mă înşfăcă de un genunchi şi scoase un ţipăt.

— Bella!

Amelia o luă în braţe.

— Dumnezeule mare, cine trebuie să aibă grijă de ea?

— Nu eu.

O fată-vârcolac care trecu pe lângă noi îmbrăcată cu o fustă largă şi plisată şi un pulover galben îi luă copilul din braţe cu dexteritate.

— Dar văd eu ce fac.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Imogen. Hai, svetocha, hai să mănânci ceva. Nu eşti vegetariană, nu?

Cum?

— Nu.

M-am uitat cum adolescenta sprijinise copilul pe şold şi plonjă în haosul din bucătărie. Nivelul decibelilor era incredibil.

— Am crescut în munţii Apalaşi.

Nu ştiu de ce am spus asta.

— Serios? Probabil că de acolo ai accentul ăsta.

Mă conduse în sufragerie aşa cum se cuvine şi bătu pe cap cu eleganţă un băiat mai mare. Acesta scânci.

— Scoate-ţi degetele din zaharniţă şi termină-ţi ouăle! Şi tu de colo, nu-ţi mai chinui mătuşa! Şi tu du-te şi spală-te pe labe!

Parcă aveam în faţa ochilor un general pe câmpul de luptă care făcea ordine în haos doar când ţipa la ei. Îmi amintea de tata într-un fel ciudat şi aproape că îmi dădură lacrimile. Nu i-am spus că accentul pe care-l aveam era probabil din anii petrecuţi sub linia Mason-Dixon, când vânam cu tata.

Şi eu consider că nu am niciun accent, ca să se

ştie. Toţi cei din nord vorbesc ciudat.

Mă plantă la o masă lungă, între Graves şi Lunganul, care înfuleca dintr-un morman de clătite înalt cât o mână de-a mea. Lunganul dădu din cap. Acum nu mai era murdar de sânge şi din vânătăile de pe faţă mai rămăseseră doar urme vagi.

— Doamne, chiar arăţi mai bine!

Mi-a ieşit din gură fără să vreau.

— Cred şi eu.

Luă o gură imensă de clătite îmbibate în sirop. Graves îmi împinse o farfurie în faţă.

Ouă, şuncă crocantă, trei clătite, plus două felii de pâine prăjită făcută în casă, unse cu unt. Mai era şi un pahar cu suc de portocale şi mai apăru şi o cană mare din lut cu cafea.

— Mănâncă!

Graves mă înghionti cu umărul.

— Nu e politicos să refuzi.

Toţi făcuseră duş, erau îmbrăcaţi în haine curate şi nu le mai tăcea gura. Era ca prânzul de la şcoală, doar că aici toată lumea se purta frumos, nu mai erau djamphiri şi vârcolaci care să mârâie unii la alţii. Vârcolacii mai în vârstă mâncau repede, fluierând şi vorbind cu toţi cei din jur, apoi îşi luară farfuriile şi

debarasară o porţiune de masă. Duseră apoi vasele la bucătărie, eliberând la timp locul pentru ca altă persoană să vină, să se aşeze la masă şi să înceapă să înfulece. Totul mergea ca pe roate – chiar şi când se întâmpla să se răstoarne o carafă mare de sirop. Nici nu-mi venea să cred ce văd, şi Graves îmi tot dădea coate şi mă îndemna să mănânc.

Asta am şi făcut. Muream de foame şi am devenit conştientă de asta când am văzut mâncarea în faţa ochilor. Am început să mănânc şi nu mi-am dat seama că înfulec decât atunci când am luat o înghiţitură mare de suc şi era aproape să mă înec. Aveam obrajii umezi. Graves îmi dădu un şerveţel fără să se uite intenţionat la mine.

L-am văzut pe Dibs, cu capul în pământ, băgat între umeri şi alţi câţiva băieţi pe care îi cunoşteam. Peter era tocmai în partea cealaltă a camerei, încruntându-se în timp ce băga sub nas un morman de mâncare. Avea un ochi vânăt. Vânătaia era proaspătă. Mă întrebam de unde se alesese cu ea.

Mai erau doi copii mici, amândoi destul de mari ca să stea în scaune înalte. Am văzut-o pe fetiţa care mă apucase de genunchi şi care a fost proţăpită rapid în scaunul ei şi a început să molfăie bucăţele

mărunţite de clătite. Rânji cu gura până la urechi şi scoase un chiot de bucurie, lovind cu linguriţa mică în farfurie. Ceilalţi doi gângureau şi cine era lângă ei nu-i scăpa din ochi şi reuşi să salveze tacâmurile azvârlite şi cănile cu cioc.

Aşa era o familie? Sau doar vârcolacii mâncau aşa? Îmi plăcea mai mult ca la şcoală, dar era atât de mult zgomot! Am mişcat din degetele de la picioare – Amelia îmi dăduse o pereche de şosete albe universale. Era aproape patetic cât de mult mă făcea o afurisită pereche de şosete să mă simt umană. M-am surprins mângâindu-mi medalionul prin pulover şi m-am forţat să pun mâna jos, în poală, ca o fată bine crescută şi manierată.

Am mâncat până am simţit că plesnesc, apoi am luat cana de cafea şi m-am şters pe obraji. Lacrimile nu erau rele, ci doar fierbinţi şi jenante. Nici măcar nu ştiu de ce bâzâiam. Dar plângeam cu zgomot şi mă simţeam bine şi nimeni nu mă băga prea mult în seamă. Lunganul încă băga la ghiozdan într-un ritm constant – un castron uriaş de terci de ovăz, un munte de ouă, o porţie generoasă de şuncă şi câteva felii de pâine prăjită.

Văzu că mă uit la el şi înghiţi grăbit, apoi rânji.

— Trebuie să mă vindec, spuse el după ce termină ce avea în gură. Vin cu tine.

— Oh!

Am încuviinţat şi am luat o gură fierbinte de cafea.

— Dobitocul ăla crede că mi-e dator, îmi strigă Graves în ureche.

— Peter m-ar fi abandonat, ticălosul! îi strigă Lunganul. Din cauza asta stă tocmai acolo. L-am bătut de dimineaţă.

L-am crezut.

Se eliberă o masă şi fu debarasată cu o viteză incredibilă, chiar la ţanc pentru un grup de vârcolaci cu feţe dure, unii cu părul ud şi hainele umede, care veniră mărşăluind. Toţi păreau tineri, cam între paisprezece şi douăzeci şi cinci de ani, dar puteai să-i deosebeşti pe cei mai în vârstă. Era o diferenţă subtilă – în felul cum se mişcau, sau în privirea care nu era jucăuşă, ca a celorlalţi, ci potolită. Nu puteam să-mi dau seama exact, dar n-am vrut să mă holbez la ei. Poate, dacă aveam un blocnotes şi un creion, aş fi putut să fac câteva schiţe şi să-mi dau seama ce-i diferenţia.

Pentru prima dată în două săptămâni mă mâncau

mâinile de nerăbdare să desenez, o nevoie bruscă şi imperioasă.

Mi-am frecat degetele mâinii drepte de cana cu cafea încercând să mai potolesc mâncărimea.

— Erau de pază, alergau prin pădure, îmi ţipă Graves la ureche. Sunt în vacanţă. Ei învaţă la Şcoala din sud. Nimeni de-aici n-a aflat de tine.

Stomacul mi se închise ca un pumn şi Christophe apăru în pragul uşii de la bucătărie. Ceva ce putea fi numit aproape tăcere, o tăcere ciudată, se aşternu la mesele de lângă el. Amelia îşi făcu apariţia, înclinându-se în faţa lui şi vorbind cu el absorbită.

Era ciudat. Chiar şi vârcolacii care erau cu siguranţă adulţi arătau doar puţin mai mari decât djamphirii. Nimeni de aici nu părea să aibă nicio zi măcar peste douăzeci şi cinci de ani, poate doar puţin în zona ochilor. Nu-mi dădusem seama cât de repede mă obişnuisem să fiu înconjurată de adolescenţi.

M-aş fi întrebat unde erau adulţii care trebuiau să rezolve o astfel de situaţie, dar ei erau aici. Doar că în trupuri tinere.

Christophe dădu din cap şi părul lui cu şuviţe blonde îi intră neglijent în ochi. Nestemate de apă îi atârnau în păr şi îi luceau pe faţă. Am scormonit în

geantă şi am găsit transcrierea conversaţiei telefonice. Am împins farfuria la o parte. Hârtia era mototolită.

Nu puteam să o scot aici. Doamne!

— Nu mai mănânci?

Graves aproape mă înghionti cu cotul şi ridică şi el privirea să vadă la ce mă uitam.

— M-am săturat, am spus eu, dar îmi cam pierise vocea.

A trebuit să-mi dreg glasul şi să încerc din nou.

— Sunt plină.

— Mănâncă acum cât mai poţi.

Lunganul mai îndesă în gură o furculiţă cu vârf.

— S-ar putea mai încolo să nu mai ai şansa.

Era un sfat bun, îl auzisem şi pe tata spunând asta înainte. Dar stomacul mi se închisese şi mă simţeam sătulă. Christophe aruncă o privire prin încăpere, mă văzu şi dădu uşor din cap. Expresia de pe chipul lui nu se schimbă. Îi mai spuse ceva Ameliei, care îşi dădu părul din ochi şi îşi dezlegă şorţul.

Christophe dispăru din nou, şi Amelia o porni spre noi, spre sufragerie, încruntată. Mi-am dat scaunul în spate şi m-am ridicat, luându-mi bocancii şi geanta. După câteva secunde de nedumerire, la fel

făcură şi Lunganul, şi Graves.

Ştiu ce înseamnă privirea asta în ochii unui adult. Înseamnă că e timpul să plecăm.

Capitolul 26

Maşina era lungă, subţire, albastru-închis şi avea mai mulţi ani ca mine, dar era în stare excelentă. Tatălui meu i-ar fi plăcut. Mi-am înăbuşit impulsul de a mă uita sub capotă, pentru că un vârcolac brunet şi firav doar ce o trântise şi se răsucise pe călcâie, măturându-ne pe toţi cu privirea. Colţurile gurii i se lăsară în jos când îl văzu pe Christophe, dar reuşi să se ascundă bine.

— El e Corey. E mecanicul nostru.

Amelia părea mândră.

— Pe tot ce pune mâna merge strună.

Băiatul-vârcolac dădu ochii peste cap.

— Mamă, zău aşa!

— Aşa e, insistă ea şi afişă vreo şapte nuanţe diferite de mândrie.

Îi puse o mână pe după umeri şi îl strânse. El se smuci din braţele ei după câteva secunde şi roşi. Se vedea că de fapt, în adâncului sufletului, îi făcea

plăcere.

Mă durea inima. Am tras adânc aer în piept şi am înăbuşit senzaţia neplăcută.

Se şterse pe mâinile bătătorite cu o cârpă pătată de ulei şi arătă spre maşină cu un gest plin de graţie.

— E un Dodge Dart din ’72. E o maşină bună. Metal american vechi, greu, care merge până îi cad portierele. Doar ce s-a reglat motorul şi i s-a schimbat uleiul. Azi-dimineaţă am verificat farurile şi restul. Are şi plăcuţe noi. Aşa că e totul în ordine.

— Foarte bine. Nici nu-mi vine să cred că e aceeaşi maşină.

Christophe dădu din cap, examinând vopseaua de parcă voia să găsească pete de rugină.

— Ar trebui să plecăm. Cu cât stăm mai mult aici, cu atât e mai periculos pentru tine.

Amelia ridică din umeri.

— Pădurile sunt pline de capcane şi s-a emis o avertizare. În afară de un Supus – gura i se încleştă şi ochii îi deveniră reci – nu a fost nicio mişcare azi-noapte şi suntem bine pregătiţi în cazul în care îţi dă de urmă.

Un Supus?

— Ash? E aici?

Inima îmi urcă în gât şi mi-am înăbuşit impulsul de a fugi să mă ascund.

— Unde?

— Ne-a urmărit.

Lunganul îşi puse mâinile în sâni.

— Ticălos viclean! Reuşeşte să se strecoare prin orice plasă.

— Dar el mi-a salvat viaţa.

Mi-am ridicat geanta mai sus pe umăr.

— Chiar de două ori.

— Nimeni nu contestă asta, se amestecă şi Christophe ameninţător. Dar cel mai bine e să nu-l ţinem prin preajma noastră. Să mergem, copii. Cheile?

Corey i le aruncă.

— Maşina accelerează bine şi frânele sunt bune. Apasă uşor pe pedală.

Christophe dădu din cap, prinzând cheile din zbor şi aruncându-mi o privire.

— Ai făcut treabă bună. Dru, tu stai în faţă. Voi doi…

— Staţi puţin!

Se văzu un cap cu şuviţe blonde care ieşi din garaj, în ploaie, cât pe ce să dea peste Lungan, care se dădu sprinten la o parte. Era Dibs. Rucsacul îi sărea

pe spate, împroşcând cu apă.

— Aşteptaţi-mă şi pe mine! Vin şi eu.

— Nu e loc în maşină.

Christophe se îndrepta cu paşi apăsaţi spre faţa maşinii.

— Vin şi eu.

Dibs îi aruncă o privire fioroasă, apoi se uită spre mine.

— Spune-i, Dru. Vin şi eu cu voi. Ai nevoie de noi.

— Doamne, Dibs…

Lunganul nu părea să aibă o părere prea bună despre venirea lui Dibs.

Graves doar se uită la mine. Am ridicat o sprânceană, el ridică din umeri şi scoase un pachet de ţigări din buzunar. Haina lui fusese spălată şi părea că i-o şi călcase cineva. Minunile nu mai încetau!

— Plecăm.

Christophe deschise portiera dinspre şofer.

— Urcaţi!

— Te rog, Dru.

Dibs ţopăia de pe un picior pe altul. Semăna cu o pasăre, atât cât putea un vârcolac să semene.

— Te rog.

De ce naiba mă ruga pe mine? Dar dacă tot o

făcea, aveam de gând să hotărăsc eu. Nu aveam prea mulţi prieteni şi el stătuse cu mine la masă la şcoală.

— Urcă! I-am spus. Şi voi doi.

— Trei vârcolaci pe bancheta din spate, murmură Christophe. Ce e în capul tău?

— El are pregătire medicală.

Mi-am ridicat din nou geanta pe umăr. Şi m-a cărat atâta drum! Cel puţin aşa cred.

— E prietenul meu!

Graves îmi aruncă o privire indescifrabilă şi Lunganul izbucni în râs. Mă cam săturasem ca băieţii să mă trateze de parcă nu eram în toate minţile. Dibs dădu buzna în maşină şi se repezi spre mijlocul banchetei, unde se instală şi-şi luă rucsacul în braţe, cu o atitudine protectoare.

— Să mergem!

În fiecare cuvânt de-al lui se simţea iritare. Christophe se aşeză pe locul şoferului şi, peste o clipă, motorul se trezi, torcând tare.

— Vă mulţumesc mult.

Păream foarte protocolară.

— Pentru tot.

Şi sper să nu vă găsească vampirii.

Amelia zâmbi larg, toată faţa i se lumină şi ochii

ei căprui ca de catifea se aprinseră. Corey se dădu la o parte, uitându-se la maşină de parcă ar mai fi stat câteva ore să-i aducă fel de fel de îmbunătăţiri.

— Suntem onoraţi, spuse Amelia şi, lucru ciudat, părea că vorbeşte serios.

Oamenii nu zic prea des ce gândesc.

— Grăbiţi-vă şi feriţi-vă de pericole!

M-am aşezat pe scaunul de lângă şofer. Maşina era ca o barcă şi Christophe se afla la cârma ei, ghidând-o încet prin perdeaua argintie de ploaie. I-am făcut cu mâna Ameliei, care îşi pusese o mână pe după umerii lui Corey şi îl strângea în braţe în ciuda protestelor lui. Ceva fierbinte, pe care nu ştiam să-l definesc, îmi clocotea în gât. Am înghiţit cu noduri de două ori. Când am râgâit, am simţit în gură gustul clătitelor şi am scotocit prin geantă după o gumă de mestecat. Nu aveam, iar când am ridicat privirea, am văzut că ne strecurasem uşor printre două clădiri din colonie şi eram pe aleea pavată. Locul părea pustiu, toate ferestrele întunecate. Mă întrebam dacă o făceau intenţionat.

Christophe murmură ceva, maşina aluneca prin ploaie şi ştergătoarele de parbriz se puseră în mişcare.

— Sper că n-or să păţească nimic.

Centura de siguranţă mi-a dat puţin de furcă. Centurile vechi mai fac probleme uneori. Dezaburitorul mergea şi toată maşina mirosea a ulei de motor şi a vârcolaci sănătoşi. Se simţea şi un iz de plăcintă cu mere, care îmi sufla în faţă când Christophe se apleca să schimbe frecvenţa radio.

— Am făcut tot ce-am putut ca să ni se piardă urma. Şi ca să mă asigur că niciunul dintre pândacii lui n-au supravieţuit ca să dea raportul.

Faţa i se relaxă în timp ce străbăteam o alee lungă, pavată, presărată din loc în loc cu gropi inegale.

— Credeţi că vampirii or să dea de ei?

M-am întors să mă uit în spate. Dibs stătea ţeapăn şi clipea rar. Lunganul se rezemase pe spate şi închisese ochii. Graves se uita pe fereastră, cu maxilarul încleştat.

— Nu de vampiri îmi fac eu griji, spuse Christophe pe un ton sumbru.

Radioul pârâi.

— Găseşte-mi nişte muzică, Dru. Ne aşteaptă un drum lung.

Capitolul 27

După atâta mers pe jos, era ciudat să vezi strada alunecând uşor sub maşină. Ştergătoarele de parbriz ticăiau înainte şi înapoi, iar Christophe fredona în acelaşi timp cu postul de radio pe care i-l găsisem, care difuza rock clasic. Conducea cu viteza-limită – nici peste, nici sub. Lunganul respira uşor cu ochii închişi şi cu gura puţin întredeschisă. Graves se holba pe geam. Dibs mai era zguduit din când în când de zdruncinăturile maşinii, dar în rest nu zicea nimic.

Cu alte cuvinte, era o atmosferă foarte stânjenitoare.

Christophe mergea pe drumurile mai puţin circulate, fără să arunce nici măcar o privire pe harta rutieră. Dacă ar fi fost tata la volan, eu l-aş fi ghidat. Dar acum stăteam acolo de pomană, strângând geanta în braţe şi uitându-mă la lumea umedă de afară. Copaci golaşi se îngrămădeau spre asfalt, şi braţele lor goale se întindeau să se agaţe de aer. Apa lucea pe stradă şi cauciucurile scoteau sunete ca nişte şoapte umede. Christophe tot dădea volumul puţin mai tare, când era muzică la radio, apoi îl dădea mai încet când

începeau reclamele.

Am luat prânzul într-un orăşel de la capătul îndepărtat al ţinutului, o pizzerie care părea să fi avut şi zile mai bune.

Toţi cei trei băieţi de pe bancheta din spate se îndreptară glonţ spre toaletă de îndată ce ne-am aşezat la o masă, ceea ce însemna că puteam să scot stenograma din geantă, iar Christophe îmi făcu semn să mă aşez pe canapeaua roşie de vinilin.

— Asta dacă n-ai nevoie şi tu de toaletă, milna.

Îşi trecu mâna prin păr, scuturând câteva picături de ploaie.

— Trebuie să vorbim.

M-am aşezat pe scaun, apoi i-am întins hârtiile. Mi-am dat drumul la gură, iar el se uita la mine, mijind din ochii lui albaştri.

— Dylan mi le-a dat, chiar înainte ca totul să se… pe scurt, e ceva important. Când Anna mi-a arătat stenograma convorbirii, a vrut să mă facă să cred că tu eşti vinovatul. Şi era o versiune adăugită.

Mi se părea că nimic din ce spuneam nu avea sens.

— Voia să afle şi ce ştiam eu. Dylan a spus că asta e versiunea originală a stenogramei convorbirii,

când cineva a dezvăluit locul unde se afla mama.

Christophe se lăsă mai jos lângă mine pe banchetă şi scană hârtiile. Gura i se strâmbă şi colţurile ei trăgeau în jos spre maxilar.

— El ţi-a dat asta?

Preţ de o clipă am crezut că am văzut ceva care îi trăda vârsta adevărată, ceva care părea bizar pe chipul lui tânăr.

— Da, în momentul în care mi-a spus să mă ascund data viitoare când o să aud soneria de Restricţie.

Era o uşurare să mă destăinui cuiva, să spun măcar un secret care-mi stătea pe suflet.

— E bine că a făcut-o, dacă nu mi-ar fi spus, m-ar fi prins în cameră.

— Cine?

Începuse să dea semne de transformare, părul i se întindea şi se închidea la culoare. Şi colţii îi ieşiră. Trase adânc aer în piept şi colţii i se retraseră. Mă holbam la profilul lui, fascinată.

— A sunat prima dată soneria de începere a cursurilor. Apoi, puţin mai târziu, a sunat şi soneria de Restricţie. M-am ascuns într-o debara şi i-am auzit alergând pe afară. Sigur erau nosferatu.

Cuvântul se simţea ciudat în gura mea.

Nici acum nu spuneam tot adevărul, tot mai ţineam un secret.

— Şi tu te duceai la ore ca o fată cuminte?

Nu, mă pregăteam să o şterg de acolo. Ce importanţă are asta?

— Ieşisem din cameră. Mă simţeam ca într-un cavou înăuntru.

Cele două foi de hârtie foşniră puţin. Îi tremura mâna.

— Anna.

O spuse încet, melancolic, de parcă acel cuvânt îi lăsa un gust rău în gură. Le împături la loc şi mi le înmână.

— Hm.

— A spus că tu…

Am înghiţit în sec. Îmi simţeam gâtul uscat.

— A spus că tu ai dat telefonul. Cred că voia să nu am încredere în tine.

Christophe se încordă. I se văzură pentru o clipă din nou colţii, apoi se retraseră.

— Niciodată n-aş… începu el.

M-am grăbit să-i tai vorba. Simţeam că urma să mă înroşesc din nou şi nu voiam.

— Ţi-am mai spus că nu am crezut-o. Asta a fost intenţia ei şi voia să afle ce ştiu eu. Dacă bănuiam ceva, dacă te văzusem.

Emoţia trecu. Era straniu să-l priveşti, să vezi cum faţa i se descreţea şi cum şuviţele blonde îi apărură din nou.

— Aşa, deci. Milady îşi bagă coada.

Şi Dylan spusese asta.

— Vreau să ştiu ce se întâmplă.

Christophe deschise gura, dar Dibs îşi făcu apariţia la masă, netezindu-şi părul umed.

— Putem să luăm o pizza pepperoni?

Christophe băgă mâna în buzunar şi scoase trei bancnote de câte douăzeci de dolari.

— Ia o pizza cu carne şi una vegetariană, fără ceapă şi măsline. Şi cinci băuturi. Hai, şterge-o.

Dibs luă banii şi o şterse. Christophe încleştă pumnul sprijinit pe masă, apoi îl descleştă cu efort. Discrepanţa dintre chipul lui calm şi greutatea cu care îşi descleştă pumnul era şocantă.

— Să nu spui nimănui. Vorbim mai târziu.

Era greu să par dură când inima îmi bubuia şi mă treceau toate apele. Mi-am pus mâinile în sân, înghesuită incomod pe canapea, şi mi-am dat seama

brusc că el mi-ar fi stat în cale dacă aş fi plănuit să fug.

— Vreau să aflu acum.

— Nici eu nu ştiu destule cât să-ţi spun ceva care să-ţi fie de folos. Există un trădător în Ordin. Atâta lucru ştim sigur. Acum am aflat că e şi o persoană suspusă şi că nu eu eram ţinta. Nu am fost ţinta până acum, ci doar am suferit vătămări accidentale.

Îşi trecu limba peste dinţi, iar semnele transformării se estompară şi mai mult. Avea încă ochii reci. M-am întrebat de ce crezusem vreodată că or să se încălzească.

— De unde ştii?

Valul de căldură pe care l-am simţit emanând dinspre el era focul steril al flăcărilor străbătute de firişoare albăstrui. M-am cutremurat.

— Asta e o răzbunare. Păcatele părinţilor au fost transmise copiilor – deşi mama ta nu a avut nicio vină. Cel puţin în privinţa asta îţi dau cuvântul meu.

Cu o mişcare scurtă, se ridică de pe canapea. Nu se uita în ochii mei, ci spre piept, la umflătura care mi se vedea prin pulover.

— Să nu-l ţii la vedere. Să nu pomeneşti de el în prezenţa altora. Şi, pentru numele lui Dumnezeu,

Dru…

Am aşteptat, dar el nu termină. Porni cu paşi apăsaţi spre bar, unde Dibs mai că nu sărea de pe un picior pe altul de nerăbdare şi femeia plictisită care lucra la casa de marcat apăsa pe butoane prea încet.

Aroma de aluat copt, sos de roşii, brânză încălzită şi mirosul cleios care umple mereu o pizzerie mă învăluiau. Am băgat din nou foile în geantă şi mi-am dat seama că şi mâinile mele tremurau.

Du-te la şcoală îmi spusese el. Acolo o să fii în siguranţă.

Dar nu eram în siguranţă nicăieri, nu? Şi nici măcar nu ştiam de ce. Pentru că cineva din Ordin o urâse pe mama destul de mult încât să vrea să mă omoare şi pe mine? După atâţia ani?

O, Doamne! Cum poţi să urăşti pe cineva atât de mult şi tot să te numeşti om? Sau o fiinţă mai bună decât un vampir?

Graves se aşează pe canapea lângă mine.

— Salut!

Îşi dăduse părul pe după urechi şi pe faţă încă mai avea picături de ploaie.

— Eşti bine? Eşti cam palidă.

Oh, n-am nimic. Ba da. Am întins mâna pe sub

masă şi l-am apucat de mână, strecurându-mi degetele printre ale lui. Avea pielea caldă şi inima mea începu să bubuie de data asta cu totul altfel.

— Nu e nimic aşa cum ar trebui să fie.

L-am strâns tare de mână.

— E groaznic.

Mă strânse şi el. Roşeaţa îi apăru în obrajii palizi. Sub nuanţa lui de asiatic putea să o mai ascundă cât de cât.

— Nu e chiar aşa de rău. Suntem aici, nu? Şi suntem în siguranţă pe timpul zilei.

— Mda.

Un milion de întrebări fremătau în mine. De la Te superi pe mine că ţi-am stricat viaţa? Până la Poţi să-ţi imaginezi cum e să urăşti pe cineva atât de mult, încât să îl vinzi unui vampir?

— Hei, gata! Prr!

Mă strânse şi mai tare şi se opri chiar când începea să devină dureros.

— Totul o să fie bine, Dru. O să se rezolve totul.

— Ştiu şi eu…

Mă holbam la lemnul fals al blatului mesei. Folia de plastic de deasupra se cojea. Nu am văzut niciun djamphir de la şcoală.

— Da, şi eu m-am gândit la asta.

Coborî vocea ca şi cum mi-ar fi făcut o confidenţă. Câţiva clienţi începuseră să intre pe uşa de sticlă batantă.

— Dru, dacă se întâmplă…

— Ce să se întâmple?

— Ştii la ce mă refer. Dacă se strică treaba, Dru, eu merg cu tine.

Mă trecu un junghi prin mână. Niciunul dintre noi nu slăbi strânsoarea. Graves inspiră adânc şi se uită drept în ochii mei. Irisurile verzi străluceau cu toate luminile electrice din local. Ploaia îmbrăca vitrina pizzeriei. Afară se vedeau umbre mişcându-se ca nişte alge sub apă.

— Eu…

Nu-mi mai găseam cuvintele.

— Să ştii că m-am tot gândit. Ţi-ai luat geanta şi aveai trei pulovere pe tine. Voiai să pleci de la şcoală.

Oh, Doamne! Am deschis gura, apoi am închis-o.

— Vezi tu, în mod normal m-aş supăra. Dar m-am gândit că tu crezi că mă ajutai dacă plecai şi mă lăsai într-un loc care credeai că e mai sigur pentru mine decât pentru tine. Am dreptate?

Capul îmi alunecă în semn de încuviinţare. L-am

ridicat. Aveam impresia că rămăsesem cu gura deschisă.

— Nu face asta!

Se apropie mai mult de mine şi restul lumii dispăru.

— Bine? Să nu pleci şi să mă laşi.

— Vor să mă omoare, am şoptit eu. Tu nu înţelegi. E adevărat. E…

— Ce crezi că făceam la şcoală, jucam picioruşul?

Iritarea îi făcu glasul şoptit şi mai ascuţit.

— Cu mine ai şanse mai mari, Dru. Nu face iar vreo prostie. Dacă se întâmplă ceva, suntem noi doi împotriva lumii. Ai înţeles?

Am fost salvată de Dibs, care se întoarse la masă.

— Ar fi trebuit să vă luaţi singuri de băut.

Puse o grămadă de căni roşii de plastic pe masă.

— Cred că ăsta e singurul loc din trei state unde se serveşte Mr. Pibb. Incredibil – nu?

— Chiar aşa!

Graves mă strânse iar de mână cu subînţeles apoi se întinse şi luă două căni. Tu ce bei, Dru?

— A… Cola. Pepsi. Ce-o fi.

— Nu vrei dietetică? Voi Dibs să afle.

— Glumeşti? îl înghionti Graves uşor cu umărul.

Porcăria aia e moarte curată.

* * *

Am luat în grabă şi cina, în alt orăşel ciudat. Se lăsa noaptea când Christophe găsi în sfârşit o autostradă pe placul lui.

— În maşină nu se fumează, spuse el pentru a cincisprezecea oară.

Ţinusem socoteala.

— Tu chiar vrei să mă vezi în sevraj?

Graves aprinse bricheta, trase în piept şi dădu fumul afară. Lăsase geamul jos şi sunetul cauciucurilor ude care se frecau de carosabil se adăugă la uruitul motorului şi la mişcările de du-te-vino ale ştergătoarelor, amestecându-se cu piesa celor de la Rolling Stones despre un animal de povară.

— Spune-i, Dru!

Am dat ochii peste cap. Nimeni nu mă vedea, dar mă făcea să mă simt mai bine.

— De când am fost oare desemnată arbitru şi eu nu ştiu? Urăsc să pun întrebarea asta, Christophe, dar cât mai avem de mers?

— Aproape am ajuns într-un loc sigur. Sau cel

puţin aşa e considerat.

Lăsă puţin geamul jos şi îşi încreţi nasul, iar eu am tras o gură din milkshake-ul de vanilie.

— Nu e o idee prea bună să mai mişunăm după lăsarea întunericului.

— Pentru că atunci ies vampirii afară, interveni şi Lunganul, pe un ton care reuşeşte să-ţi dea fiori şi să fie sarcastic în acelaşi timp. Şi le place să mănânce svetocha mici.

— Să mă pupi undeva!

Mi-am proptit un bocanc pe bord. Nu era ca drumurile cu tata. Noi doi puteam să mergem oricât fără să vorbim. Doar gura mea se mai auzea din când în când, atunci când îi dădeam instrucţiuni pe unde să o ia când ajungea la o răscruce de pasaje şi străzi de suprafaţă.

— Nu mă face să opresc maşina.

Christophe dădu volumul radioului puţin mai tare. Melodia celor de la Rolling Stones era pe terminate şi acum cei de la Beach Boys începeau să cânte despre fetele din California.

Lunganul se făcu că vomită.

— Doamne sfinte, când ai de gând să pui nişte muzică decentă?

— Dar ce au Beach Boys? Brian Wilson a fost un geniu.

Băteam ritmul cu piciorul.

— Amin, mormăi Christophe şi dădu volumul cu o liiuţă mai tare. Acum, ia, tăceţi din gură! Trebuie să găsesc locul de care vorbeam.

— Dacă ai avea o hartă, aş putea să te ajut.

Nu-mi plăcea că nu ştiam unde suntem, dar Christophe refuzase să cumpere o hartă de la benzinărie şi eu trebuia să ţin de banii pe care îi aveam.

Nu ştiam când voi avea nevoie de ei.

— Nu-i nevoie.

Încetini, semnaliză şi o luă la stânga, tăind două benzi, apoi intră rapid pe o stradă lăturalnică. Maşinile din spate ne claxonară şi era cât pe ce să-mi scap milkshake-ul.

— Am ajuns.

— La naiba!

Am strâns paharul de hârtie cerată.

— Ce naiba te-a apucat?

Băieţii din spate râdeau, scoţând nişte chicoteli şi râsete înfundate de parcă erau nişte spiriduşi. Am virat la dreapta, apoi la stânga, şi am plonjat sub o

copertină de ramuri goale. Strada părea că fusese pavată undeva prin anii ’50 şi copacii care se întindeau de o parte şi de alta erau uzi, negri şi golaşi sub cerul de culoarea fierului. Se lăsa întunericul.

— Chiar a fost nevoie de aşa ceva?

Am pus la loc capacul peste cană. La naiba, o mototolisem, nu glumă.

— Chiar era nevoie?

— Străzile se mai schimbă.

Christophe trase tare de volan din nou şi ne scoase pe o alee năpădită de buruieni.

— N-am fost sigur că e aici decât când am văzut turnul de apă. Bun, copii. Toată lumea jos. Garajul e descuiat. Bobby, deschide-l tu, te rog.

Băieţii din spate se dădură jos într-o clipită. Eu am întins mâna spre mânerul portierei. Casa era îngustă şi întunecată, cu zidurile albe şi un acoperiş ţuguiat. Avea o verandă închisă din sticlă, iar curtea din faţă cât o cutie de chibrituri era acoperită de frunze moarte. Strada era liniştită şi avea aerul acela de sărăcie camuflată pe care o au majoritatea cartierelor vechi şi scumpe. Pun pariu că administraţia locală s-a dat peste cap pentru pregătirile de Crăciun şi că imediat îi convoca în

şedinţă pe cei care nu-şi măturau frunzele din curte. Probabil că erau dese accesele de indignare morală.

— Dru.

Christophe mă apucă de încheietura mâinii. Avea degetele calde şi mă strângeau tare, aproape să mă învineţească. Cana cu milkshake se clătină.

— Tu rămâi aici.

O falie de întuneric se deschise. Lunganul ridica uşa garajului de parcă era uşoară ca un fulg. Maşina înaintă când Lunganul făcu semn cu mâna liberă. Rânji şi dinţii albi îi scânteiară.

După ce se opri motorul, se lăsă o linişte apăsătoare. Era o linişte familiară totuşi, pe care o auzeam de fiecare dată când tata oprea maşina undeva unde trebuia să fie noua noastră casă pentru o perioadă.

— Cred că cel mai bine e ca în noaptea asta să-ţi faci ritualul de protecţie a camerei. De vreme ce tot poţi să-l faci.

Christophe scoase cheile din contact.

— Şi să dormi îmbrăcată.

Oricum aşa aveam de gând să fac.

— Bine.

— Eu o să dorm la uşa ta.

Îmi aruncă o privire pe furiş şi ochii lui albaştri luciră în întuneric când Lunganul trase uşa de la garaj. De-abia era loc să deschidem portierele. Mica încăpere cu podea de beton era goală.

— Înţelegi?

N-aş paria niciun ban că înţeleg ceva acum. Eram obosită, mă durea tot corpul din cauza emoţiilor şi a faptului că stătusem în maşină ore întregi şi nu-mi picase bine mâncarea de la fast-food. N-am crezut niciodată că o să-mi fie dor de mâncarea de la şcoală sau de perioadele când îmi găteam singură, dar uite că se întâmpla.

— Cred că da, am zis, trăgându-mi mâna dintr-a lui. Dă-mi drumul.

— Nu-ţi dau drumul până nu mă asigur că înţelegi. N-am trădat-o pe mama ta, Dru. Nu e… nu e posibil pur şi simplu.

Oh! La asta se referea?

— Da, Christophe. În momentul ăsta, sunt destul de sigură că nu ai fost tu de vină.

Graves bătu în geamul din partea şoferului care era pe jumătate deschis.

— Hei, Christophe, vrei, te rog, să deschizi portbagajul?

Christophe îmi dădu drumul fără tragere de inimă şi am tras de mânerul uşii. Dibs deschisese deja uşa spre ceva ce semăna cu o încăpere unde se spală rufele şi o lumină electrică blândă inundă camera când răsuci întrerupătorul.

— Miroase bine.

Vârcolacul blond se întoarse pe jumătate.

— Ca atunci când n-a mai fost nimeni pe aici de ceva vreme. Dar luminile sunt aprinse.

— Verifică fiecare cameră.

Christophe ieşi din maşină cu mişcări graţioase, iar eu m-am luptat să-mi scot geanta şi am trântit portiera în urma mea.

— Robert?

— S-a făcut.

Lunganul o luă la fugă pe scări şi trecu în viteză pe lângă Dibs.

— Dă-te la o parte, Dibby. Lasă-i pe profesionişti să lucreze.

Dibs îşi trase nasul.

— Doar să-mi spui când pot să fac pipi.

Era valabil şi pentru mine. M-am îndreptat spre intrarea luminată.

— Când o să ajungem la şcoală? La cealaltă

Şcoală, vreau să zic.

— Mâine, puţin după prânz.

— Vreau să o facem ziua în amiaza mare şi vreau să te vadă toţi. În felul ăsta vei fi mai în siguranţă.

Christophe făcu un pas în faţă şi tensiunea fierbinte care mustea în aer mă făcu să mă opresc şi să mă uit în spate, peste umăr.

Graves stătea lângă partea din spate a maşinii, cu mâinile în buzunarele hainei lui lungi şi negre. Dar nu se uita la Christophe. Ridicase bărbia şi se uita fix la mine. Irisurile lui erau cercuri de foc verzi şi pupilele reflectau o tentă ciudată verde-aurie. Ca nişte ochi de pisică noaptea.

Umerii lui Christophe se încordară când păşi în faţă, depăşind bariera dintre „spaţiu” şi „spaţiul personal” al cuiva. Graves nu se mişcă.

Christophe mai făcu jumătate de pas.

— Va trebui să te dai din calea mea.

Tonul lui era înşelător de blând, dar eu văzusem la viaţa mea atât de multe bătăi care izbucniseră pe holurile şcolii chiar aşa. Avea toate ingredientele.

Graves îşi lăsă un pic capul în jos. Se uită fix la djamphir cu două secunde mai mult decât ar fi făcut-o dacă era politicos, şi o secundă mai lipsea ca să fie o

provocare adevărată.

— Contact nemijlocit. Hei, Dru. Aşteaptă-mă!

Mi-am pus geanta pe umăr.

— Vrei să te grăbeşti?

Glasul îmi pieri. Din nu ştiu ce motiv, nu voiam să-i văd pe cei doi implicaţi în spectacolul meschin şi stupid pe care-l văzusem de un milion de ori în care încercau care mai de care să impresioneze.

Graves era un loup-garou şi Christophe un djamphir. Vârcolacii şi djamphirii se împungeau unii pe alţii, violenţa şi dispreţul mocnind în permanenţă, gata oricând să izbucnească. Ca tipii macho şi tocilarii – nu, nu era chiar aşa. Mai degrabă ca două echipe de tipi macho, fiecare având câte un motiv să-i urască pe ceilalţi. Şi nu-i învinuiam prea mult pe vârcolaci. Felul în care îi tratau djamphirii nu era chiar o crimă, dar era totuşi pe aproape.

Şi totuşi, între băieţii ăştia doi era altceva. Un sentiment maliţios şi ostil care stătea gata să iasă la suprafaţă.

Probabil că avea de-a face cu fierbinţeala care mă cuprindea şi care-mi păta obrajii cu roşu sângeriu. Am inspirat adânc şi puternic.

Graves se răsuci pe călcâie. Îi întorsese spatele

ca o insultă şi ocoli restul maşinii. Eu stăteam şi mă uitam. Când ajunse la mine, întinse braţul şi mă apucă de mână. Şi el avea degetele calde, dar nu mă strângeau până mă durea.

Sunetul capotei care se deschise se auzi foarte tare, dar când m-am uitat în spate, Christophe stătea cu capul în piept.

— Samuel, vino să dai o mână de ajutor.

Samuel? Am clipit.

Dibs tresări.

— Da, sigur.

Înaintă ţopăind pe lângă noi. Maşina scotea un sunet ca un picurat, iar capota ticăi când motorul începu să se răcească. Atunci mi-am zis că ar fi cazul să merg în altă parte. Ploaia mătura neobosită acoperişul.

L-am tras pe Graves pe cele două trepte care duceau în încăperea unde se spălau rufele. Înăuntru era o maşină de spălat cu uscător de un verde-avocado urât, o chiuvetă mare de rufe şi cam atât. Şi bucătăria de alături era la fel de goală şi l-am simţit mai degrabă decât l-am auzit pe Lungan cum cercetează casa.

— De ce-ai făcut asta? l-am întrebat eu în şoaptă,

dar Graves doar rânji.

Nu era zâmbetul lui chinuit pe care-l afişa de obicei, şi nici zâmbetul larg şi luminos care îmi plăcea cel mai mult la el. Nu, asta era o grimasă mare, ca de lup, care-i dezvelea toţi dinţii.

— Asta aşa, ca să ştie că nu-i merge cu mine, Dru. O să mă duc să-l ajut pe Bobby. Tu stai aici, da?

Şi-mi scăpă printre degete şi dispăru.

Oh, pentru numele lui… Nici n-am putut să-mi termin propoziţia în gând, atât era de ridicolă. Tata mă cronometra când verificam fiecare casă nouă în care ne mutam; lucram şi în echipă. Mă uitam la Graves cum devenea bărbat în toată firea, iar cu câteva luni în urmă nici nu ştia că Lumea Reală exista.

Da, lucrurile se schimbau.

Stăteam proţăpită în mijlocul bucătăriei în care părea că nu se mai gătise din anii ’70, respirând şi ascultând scârţâitul casei. Pe ferestre se revărsa din plin lumina vineţie şi stinsă a amurgului. Îi auzeam pe toţi – vârcolacii şi djamphirii. Şi încă mă simţeam foarte singură.

* * *

Totul în jurul meu ardea în şcoală şi eu alergam,

iar mâinile şi picioarele îmi atârnau grele. Parcă alergam prin melasă – nu plexiglasul transparent în care se transforma lumea când muşchiul din capul meu se contracta, ci un val maroniu uriaş de teroare care îmi trăgea de fiecare centimetru de carne.

Erau pe urmele mele. Îi auzeam mârâind, un sunet între ţipătul rece şi plin de ură al vampirilor şi ţipetele unui vârcolac înfuriat. Alergau în acelaşi ritm. Bocancii lor loveau pământul într-un marş cadenţat şi pereţii se chirceau din cauza sunetului, cuprinşi de flăcări.

De o parte şi de alta a holului erau uşi. M-am repezit la ele, trăgând de clanţe, dar erau toate încuiate. Degetele îmi ardeau, iar pe măsură ce încercam uşile, auzeam dincolo de ele băieţii care ţipau. Mă usturau ochii din cauza fumului şi îmi simţeam nasul plin. Şi era vina mea că erau acolo, căci creaturilor care erau pe urma mea nu le păsa pe cine răneau.

Era numai vina mea, aşa cum fusese şi în cazul tatălui meu. El murise pentru că nu-i spusesem despre bufniţa bunicii, şi bunica murise pentru că eram o puştoaică şi n-am putut să o salvez, şi mama murise pentru că…

— Dru! se auzi o şoaptă fioroasă.

Toate se întâmplaseră din cauza mea, doar din cauza mea, şi mârâiturile şi ţipetele se auzeau tot mai puternic când holul se întinse la nesfârşit şi zgomotul cizmelor înalte se apropia tot mai mult. Nu puteai să o iei nici la stânga, nici la dreapta şi de acum puteau să mă vadă în orice clipă. Flăcările şuierau şi şopteau, chicotind cu voci murdare şi subţiri care îmi pătrunseră în cap şi-mi zgâriau curbura craniului.

— Dru! Trezeşte-te!

Cineva mă zgâlţâia.

M-am ridicat în capul oaselor, dreaptă, agăţându-mă cu mâinile de aer şi mi-am înăbuşit un strigăt. Graves mă prinse de umăr şi degetele lui mi se înfipseră adânc în carne, ţinându-mă să nu mă zvârcolesc. Salteaua era rece şi subţire şi o pusesem direct pe podeaua goală. Dar era mai bine decât la parter – cel puţin aici dormitoarele aveau mochetă pe jos.

— Salut.

Ochii lui Graves luciră. Jaluzele de la fereastră nu fuseseră nici ridicate, nici lăsate, şi printre ele se strecura lumina lunii, luptându-se cu cea a felinarelor de stradă. Ploaia se oprise.

— Visai.

Am întins mâna spre el. Graves mă strânse tare în braţe. Inima îmi bătea aşa de tare, că mai avea puţin şi îmi ieşea afară din piept. Trăsese fermoarele de la cele două sacuri de dormit şi îşi pusese haina peste amândoi, şi presupun că fusese surprinzător de confortabil până când începusem să dau din mâini şi din picioare. Mi-am îngropat faţa în scobitura gâtului său şi am inspirat. Mirosea a fum de ţigară, a deodorantul pe care-l folosea, şi un iz de loup-garou.

Mă ţinea strâns în braţe şi nu m-am simţit stânjenită decât atunci când mă bătu pe spate cu stângăcie.

— Dru.

— Ce e?

Glasul îmi pieri la jumătate şi şoapta fu înăbuşită de cămaşa lui. Am expirat şi am inspirat din nou. Nu te mişca. Pentru o secundă doar, rămâi nemişcat. Lasă-mă să mă prefac că pot să mă bazez pe cineva.

Gândul dispăru de îndată ce apăru; l-am alungat imediat. Făceam des asta în ultimul timp. Ca mecanism de a face faţă realităţii, nu era bun de nimic.

Mă strânse şi mai tare în braţe.

— E ceva afară.

Am înclinat capul într-o parte, încercând să ascult. Inima mea bătea mult prea tare ca să mai aud şi altceva. Am tras lacomă o gură de aer în piept şi am încercat să mă calmez.

— Ce pare a fi?

Se auzi un scârţâit ascuţit dinspre uşă, ca şi cum cineva care s-ar fi sprijinit de ea se mută de pe un picior pe altul. Christophe nu scosese niciun cuvânt când Graves venise după mine la etaj.

Ceea ce era probabil un lucru bun.

— Ceva care încearcă să nu facă zgomot. Dar eu îl aud. Aud parcă ceva ce seamănă cu o respiraţie.

Graves se foi din nou, puţin incomodat. Am încercat să-i dau drumul, dar el nu se desprinse de mine. Bătăile inimii începură să se mai răărească un pic. Transpiram. Undele subţiri şi albastre de pe pereţi care protejau camera luceau calme, nu scoteau scântei şi nici nu fremătau.

Bunica ar fi mândră de mine. Făcusem de câteva ori ritualul de protecţie fără bagheta ei de scoruş. Visul încă zăbovea în mintea mea, iar ţipetele şi flăcările îmi păreau cumva la fel de reale ca Graves, care mă ţinea în braţe şi ca sunetul respiraţiei mele,

accelerată şi răguşită.

— Pantofii.

— Ce?

Înclină capul într-o parte.

— Pune-ţi pantofii. Şi dă-mi-i şi pe ai mei.

M-am desprins de el şi mi-am găsit bocancii exact unde îi pusesem, sprijiniţi de saltea. Mi-am vârât repede picioarele în ei şi am înşfăcat geanta, punându-mi-o pe după umăr. Pistolul era la locul lui. Când am verificat încărcătoarele, clicurile răsunară puternic. Le-am băgat la loc şi am tras siguranţa.

Graves îşi puse haina pe el. Am expirat uşor şi m-am deplasat în genunchi până la fereastră. Mă durea spatele, dar nu chiar aşa de tare. Poate că mă vindecam.

Senzaţia uleioasă şi caldă a transformării mă cuprinse şi medalionul pulsa liniştitor. Camera se lumină. Aproape că am ridicat capul să văd dacă nu cumva lumina fusese aprinsă. Deşi ştiam că nu o aprinsese nimeni.

Doar că acum vedeam mai bine.

Am ajuns la peretele de lângă fereastră, m-am ridicat precaută şi am hotărât că nu era niciun pericol să trag cu ochiul pe geam. Camera era întunecată şi

nimeni nu avea să mă vadă uitându-mă afară – sau cel puţin aşa speram.

Am tras cu ochiul şi mi-am dat seama că mă înşelam. Nu simţeam niciun gust de portocale de ceară sau pericol în gură. Orice ar fi fost, nu erau vampiri.

Deci era posibil să fie altceva. Sau era posibil să ni se pară nouă, căci eram într-o casă străină şi stăteam încordaţi tot timpul.

Fă linişte, Dru. Vocea imperativă din capul meu mă ţintui locului, cu ochii la fâşia îngustă de acoperiş şi la crengile de copaci pe care puteam să le văd – apoi, ceva se mişcă şi se undui peste marginea acoperişului cu o graţie tăcută care-ţi dădea fiori.

Mi se tăie răsuflarea. Silueta era lungă şi slabă, plină de păr şi se deplasa cu mişcări fluide. O dungă albă se undui pe capul lui îngust.

Era Ash.

Se opri pe acoperiş, cu o labă ridicată, ca o imitaţie ciudată a unei pisici care se opreşte din mers când ceva îi atrage atenţia. Lucirile portocalii din ochi dispărură pentru o secundă când clipi. Tot corpul i se lăsa greu pe trei picioare.

— Ce e? şopti Graves.

Nu m-am uitat la el, dar am simţit că-şi dăduse seama că văzusem ceva. Poate se vedea pe faţa mea. Căci de simţit, îmi simţeam oasele ciudat sub pielea care zvâcnea când am încremenit, trăgând cu ochiul printre stinghiile jaluzelei.

În hol se lăsase o linişte de mormânt. Dacă Christophe s-ar fi mişcat, nu l-aş fi auzit.

— Dru?

Graves făcu un pas în faţă. O lamelă de parchet gemu sub greutatea lui.

Capul îngust de câine al lui Ash zvâcni în sus şi se roti. Se holbă direct în ochii mei aşa de mult timp, că mi se păru o veşnicie şi vocea sigură a instinctului îmi răsună în cap. Am făcut doi paşi într-o parte şi am înşfăcat cordonul, trăgând cu putere de el şi ridicând jaluzelele cu un sunet, spintecând tăcerea care dormita.

— Dru!

De data asta era Christophe, care deschise brusc uşa, dar eu deja trăsesem zăvorul de la fereastră. Am tras de el şi, minunea minunilor, nu era lipit cu vopsea. Se ridică cu un scârţâit exact când Graves ţipă şi Christophe înjură.

Ash se rostogoli şi căzu înăuntru. Lăsase urme

negre pe acoperiş şi pe tocul ferestrei. Sângele pare negru noaptea şi el era năclăit tot. Căzu lat cu o bufnitură udă. Aceeaşi certitudine pe care nu ştiam cum s-o numesc mă făcu să îngenunchez lângă el. Aerul rece al nopţii se revărsa înăuntru.

Ash scoase un schelălăit când i-am atins capul păros – un lătrat pe jumătate mârâit, care se înmuiase spre sfârşit, de parcă nu mai avea putere să-l termine.

— Dru.

Era Christophe, cu tonul grijuliu al unui adult care îi spune unui copil să nu mângâie javra, deşi pare drăguţă, dar e turbată şi face spume la gură.

— Dru, milna, micuţa mea, dă-te la o parte.

Se auzi un clic şi nu era nevoie să mă uit la el ca să-mi dau seama că scosese un pistol. Poate că era chiar pistolul automat cu care îl mai gonise pe Ash o dată.

Ce naiba fac? Dar Ash îmi salvase viaţa de două ori. Nu era corect să-l las pe Christophe să-l împuşte. Aşa cum nu fusese corect nici să-l abandonez pe Graves după ce fusese muşcat.

— E rănit.

Vârcolacul mai scoase un sunet stins şi întoarse uşor capul spre mine. Suspină. Şi gândul incomod îmi

apăru în minte – şi dacă l-aş fi abandonat pe Graves?

De câte ori oare nu mă salvase şi el?

Christophe înghiţi în sec, cu zgomot.

— Dru, moja ksiqzniczka! te rog. Dă-te la o parte.

Blana lui era incredibil de mătăsoasă în locurile unde nu se încâlcise cu apă, sânge şi mizerie. Am atins dunga albă, iar Ash scoase un sunet ascuţit, cu voce tremurândă.

— E rănit. Mi-a salvat viaţa alaltă…

— E periculos, la fel ca orice Supus. Şi probabil că el i-a condus direct la tine. Dă-te la o parte şi o să-i curm suferinţa.

M-am aplecat lângă capul lui Ash.

— La naiba, Christophe, ascultă-mă! Trebuie să-l ajutăm. Mi-a salvat viaţa şi…

— Ar fi putut s-o facă din nenumărate motive…

— Ca şi tine.

Am ridicat privirea spre el. Ochii aproape îi luceau, aveau culoarea cerului de iarnă. Graves ridicase mâinile şi stătea deoparte, holbându-se la profilul lui Christophe şi la pistolul automat. Era chiar aceeaşi armă pe care o folosise şi înainte.

Şi era îndreptată chiar spre mine. Un fior rece mi se scurse pe şira spinării. Ţeava unui pistol pare

foarte mare şi foarte neagră când e îndreptată spre tine.

— Christophe, spuse Graves foarte încet.

Un mârâit zbârnâia în vocea lui.

— Lasă naibii pistolul ăla jos.

— Şi ce-o să faci? O să sari la mine? Fornăi Christophe. Taci din gură, câine ce eşti şi lasă-i pe adulţi să vorbească. Dru, milna, te rog. Te implor, dă-te la o parte de lângă animalul ăla şi lasă-mă să-l execut.

Pauzele dintre cuvinte deveneau din ce în ce mai ciudate şi m-am întrebat din nou, deşi nu avea nicio importanţă, câţi ani avea Christophe.

— Ba nu. O să-l ajutăm.

Mă holbam la ţeava uleioasă a pistolului şi la gura ei letală. Dinţii îmi zbârnâiau, devenind extrem de sensibili.

— Şi cred că am face bine să ne ocupăm cât mai repede de el.

Mârâitul vibrant care se auzea în cameră nu venea de la Ash. Se auziră nişte oase pârâind, căci îşi schimbau forma şi densitatea, ca un fâlfâit de aripi.

Gustul de portocale de ceară îmi explodă în spatele limbii. Christophe ridică ochii, cu mişcările

rapide ale unei păsări, şi lăsă vârful puştii în jos.

— Trebuie să plecăm. El i-a condus aici. La naiba cu ei!

Se întoarse brusc pe un călcâi.

— Robert! Samuel! Trezirea!

Era incredibil să-l aud răcnind. Şi chiar şi mai uimitor era Graves, care îşi băgă capul între umeri, cu ochii lucind verzui.

— Dru?

Numele meu fu pe jumătate stâlcit, căci maxilarul i se transforma.

— Vino aici.

Am încercat să nu par moartă de frică, cum stăteam acolo aplecată deasupra unui vârcolac rănit care sângera.

— Ajută-mă. E destul de rău bătut.

Ash se zvârcoli şi împroşcă cu sânge pe podea. Un sunet gros, de durere, îi scăpă din bot. Dinţii lui păreau foarte ascuţiţi. Suspină şi se întinse lat la pământ, moale, parcă nici nu avea oase.

— Graves?

Oh, te rog, nu te pierde cu firea. Te rog.

— Trebuie să plecăm, mârâi Christophe din uşă. Coboară în faţă, Dru. Acum.

— Îl luăm cu noi. M-am uitat fix la Graves, rugându-l din priviri să mă ajute.

Oasele nu mai pârâiau acum. Făcu doi paşi mari, ajungând în dreptul meu şi al vârcolacului cu cap vărgat. Îngenunche precaut, şi mi-am dat seama ce palid era sub tenta lui gălbuie de asiatic. Mâinile îi tremurau când le întinse şi strânse o mână plină de blană murdară de sânge.

Atunci mi-am amintit că Ash fusese cel care îl muşcase pe Graves.

— Ajută-mă să-l ridic.

Voiam să-mi cer scuze, dar nu era timp.

Undele albastre de protecţie de pe perete începură să scoată scântei şi să fugă agitate, simţind că se apropia ceva ostil.

— Doamne sfinte! exclamă Graves, cu răsuflarea tăiată, şi ridică o mână de-a lui Ash. Ok, Dru. Ok. Bine.

Oh, slavă Domnului! Căci nu ştiam ce aş fi făcut dacă nu m-ar fi susţinut el.

Amândoi am reuşit să ridicăm vârcolacul. Atârna ca o cârpă udă, era greu şi plin de sânge. Părul lui Christophe era lins şi negru şi începeau să se vadă semnele transformării. Colţii îi atingeau buza de jos şi ochii lui ardeau.

— Dacă voi credeţi că eu o să… începu el.

Graves mârâi ca răspuns, un zgomot puternic şi vibrant.

— Măcar taci naibii din gură dacă nu ai de gând să ne ajuţi.

Făcu un pas de probă şi acum Ash părea mai uşor de cărat

— Hai, Dru.

Am suspinat uşurată. Ne-am pus în mişcare, Christophe se dădu înapoi. Se auzi un ţipăt ascuţit şi plin de ură în depărtare. Mă zgârie pe creier şi asta însemna că vampirii ne găsiseră. Şi că ne invadau.

Capitolul 28

Ce naiba…

Lunganul rămase cu gura căscată şi Dibs scoase un ţipăt ascuţit care mi s-ar fi părut haios dacă nu aş fi fost cu limba scoasă de efortul pe care-l făceam de a căra un vârcolac leşinat pe scări.

— Mişcaţi-vă! ordonă Christophe şi amândoi băieţii se puseră în mişcare.

Deja îşi strânseseră sacii de dormit şi celelalte

lucruri. Dibs i le pusese Lunganului în braţe şi le îndesa în geantă.

— Cum o să aibă loc toate astea în maşină? Voi Lunganul să ştie, fără să se oprească din treabă.

Christophe îi aruncă cheile.

— La naiba, eu conduc?

— Grăbiţi-vă!

Christophe se răsuci pe călcâie.

— Du-i la maşină. Pe ea să o pui în spate şi pe mine mă iei din curte.

Apoi se făcu nevăzut. În locul unde fusese se văzu o licărire. Uşa de la intrare se deschise şi mirosul dimineţii crude năvăli pe hol.

Totuşi, mai era ceva timp până se crăpa de ziuă.

— Haideţi, piţigoilor!

Lunganul se îndreptă spre garaj, cu braţele pline de echipament.

— Să o luăm din loc.

Capul lui Ash atârna moale. Era cât pe ce să-mi pierd echilibrul pe scările spre garaj, dar Dibs sări scuipând şi îmi preluă greutatea. M-am lăsat într-o parte, aproape să cad, sprijinindu-mă de perete şi am auzit un bubuit la etaj care zgudui toată casa.

Lunganul închise portbagajul cu putere. Se mai

auziră şi alte bubuituri pe scări.

— Urcaţi! În spate, Dru. Urcă cu ei!

Îl puseră pe Ash pe bancheta din spate, între Dibs şi Graves. Eu m-am urcat în fugă pe partea cealaltă, iar Lunganul trânti portiera din partea şoferului şi motorul se trezi la viaţă când m-am strecurat înăuntru şi am trântit şi eu portiera. Slavă Domnului că bancheta din spate era mare – dacă am fi mers cu o maşină de import, cineva ar fi trebuit să rămână pe afară, şi nu ar fi fost prea bine.

Staţi puţin, cum o să…

Lunganul băgă maşina în marşarier, trase frâna de mână şi apăsă cu putere pe acceleraţie.

Uşa de la garaj era făcută din placaj subţire şi se făcu bucăţi şi aşchii. Cauciucurile muşcară din pietriş, Lunganul viră brusc şi am derapat, oprindu-ne în mijlocul drumului, la o aruncătură de băţ de altă maşină parcată. Aprinse farurile şi scoase un „Vuuum!” timid.

— Doamne! ţipă Dibs, scotocind în trusa medicală. Ţineţi-l bine.

Ash se zvârcolea. Smucea din cap în poala mea, dinţii albi îi clămpăneau şi am întins mâna să-l înşfac. Graves se aplecă peste el, la mijloc, şi uşa de lângă

şofer se deschise.

— Dă-i drumul!

Christophe trânti portiera şi se răsuci imediat, proptindu-şi genunchii de scaun. Privirea lui alunecă peste mine, umărul i se mişcă şi aerul rece invadă maşina. Lăsă geamul jos.

Lunganul băgă din nou maşina în viteză şi apăsă tare pedala de acceleraţie. Maşina zvâcni. Am aruncat o privire pe geamul din dreptul meu şi am văzut casa care mustea de siluete negre. Acestea se mişcau mult prea repede şi ciudat de graţios ca să fie umane. Un licăr de flacără cu tentă albăstruie scânteie pe acoperiş şi se deschise ca o floare.

Una dintre siluetele negre sări pe peluză şi o luă la fugă spre maşină. Totul se derula prea încet. Dinţii lu' Ash clămpăniră. Christophe avea puşca lipită de umăr, stând pe banchetă într-o poziţie imposibilă.

Se auzi o împuşcătură, un răcnet care îl făcu pe Ash să se zbată şi mai rău.

Geanta care stătea într-o parte, strivită, îmi intră în coaste. Dacă aş fi putut să-i dau drumul vârcolacului din poala mea, aş fi putut să deschid geamul şi să trag şi eu în creaturile care ne urmăreau.

— Potoleşte-te!

Vocea mea fu acoperită de uruitul motorului. M-am aplecat deasupra lui Ash, repetând, încercând să nu ţip.

— Potoleşte-te, potoleşte-te, vrem să te ajutăm.

Maşina se zdruncină când trecu peste un limitator de viteză, motorul mugi şi ne-am răsucit. Din cauciucuri ieşea fum.

— Mai repede!

Se auzi din nou o împuşcătură. Christophe se mişcă, cotrobăi undeva lângă banchetă şi scoase o armă semiautomată 45, care părea că poate să facă multe. Era un adevărat tun. Verifică încărcătorul ca un expert.

— La naiba, Bobby! Încalcă limita de viteză!

— Asta şi fac! îi strigă Lunganul.

Maşina inspiră adânc şi se repezi înainte. Motorul spunea: Da, să trăiţi, sunt metal american greu şi putem să punem în mişcare chestia asta, aşteptaţi doar o secundă.

— Linişteşte-te! Am strigat şi Ash se mai calmă.

Avea capul greu şi ud de sânge şi mirosea groaznic. Gustul de portocale de ceară putrezite se intensifică şi îmi doream din tot sufletul să icnesc sau să scuip.

Christophe se mişcă. Geamul era lăsat de tot jos şi-şi scoase capul şi umerii afară.

— Ce naiba faci?

Ţipătul lui Graves aproape că se pierdu în vuietul vântului.

— La naiba! ţipă Lunganul, şi eu am ridicat ochii.

Se vedeau faruri de maşini care străpungeau întunericul şi am fost nedumerită o clipă până ce maşina a început să se răsucească şi mi-am dat seama că eram pe o stradă cu sens unic.

În întuneric.

Mergeam în direcţia greşită.

Şi Christophe îşi atârnă calm un picior peste tetiera banchetei, cu capul pe geam, de parcă se uitase la prea multe reluări ale serialului Aventurile familiei Duke şi începu să tragă în spatele maşinii.

Capitolul 29

— Autostrada! Ia-o pe autostradă!

— Cotul meu îl plesni pe Ash peste faţă. M-am aplecat înainte şi am ţipat.

— La dreapta, la dreapta, pe drumul de legătură!

PE DRUMUL DE LEGĂTURĂ!

— TACI DIN GURĂ!

Lunganul trase de volan. Am intrat pe drumul de legătură cu cel puţin o sută la oră şi Lunganul înjura, dând dovadă de o creativitate uimitoare. Stâlpii de iluminat treceau în goană pe lângă noi. Ceva lovi portbagajul şi maşina începu să şerpuiască pe stradă, apoi se îndreptă. M-am înecat, simţind din nou cum gustul de portocale de ceară putrede îmi umple gura. Îmi venea să scuip. Am simţit deodată un punct rece ca gheaţa pe piept. M-am cutremurat.

Ceva imens se prăbuşi peste partea din spate a maşinii. Graves, Dibs şi cu mine am ţipat toţi, un cor de trei voci în care se simţeau mirarea şi teroarea. Luneta nu se sparse, şi Christophe trase din nou un foc, piciorul desprinzându-i-se aproape de tot de tetieră. Era gata să mă lovească în faţă. Mi-am dat capul pe spate şi am văzut o imagine confuză de siluete, nişte ochi roşii care luceau deasupra, şi un păr arămiu care licărea şi un punct de lumină portocalie cu un miez albastru.

Era Aruncătoarea de foc. Avea mâna plină de flăcări şi se uita pătrunzător prin luneta crăpată, cu ochii plini de un foc stacojiu nefiresc. Ţipă, şi în vocea

ei se simţea ura crescândă. Christophe trase din nou.

Maşina şerpui, iar vampirul greoi fu azvârlit jos. Luneta se crăpase. Flacăra cu firişoare albăstrui şoptea printre crăpături şi fornăi când am expirat încet. Simţeam furnicături, căci eram gata de transformare.

Piciorul lui Christophe se mişcă din nou. Băgă capul din nou înăuntru şi primul lucru pe care îl făcu fu să lase arma jos, să se aplece peste scaun şi să mă înşface de umeri.

— Eşti bine? Dru? Eşti rănită?

Ce n-ai…

— Sunt bine.

A trebuit să ridic vocea ca să acopăr vuietul vântului care pătrundea pe geam. Lunganul îşi croia. Drum printre maşinile rare. Din fericire, mergeam în direcţia bună – singurul lucru care se vedea în faţa noastră erau farurile din spate ale maşinilor.

— Tu eşti teafăr?

El dădu din cap. Semnele transformării se estompaseră, vântul îi mângâie părul şi îi apăruseră din nou şuviţele blonde. Însă nu-mi dădu drumul.

— Încetineşte, Robert. Aia era Aruncătoarea de foc, şi n-o să mai ardă de acum încolo. Nu acum când

i-am zburat jumătate de cap.

— Bun.

Frenezia din maşină se mai potoli un pic.

— Doamne! Eşti sigur că am scăpat?

— Destul de sigur. Dar mai mergi puţin, nu te opri.

Christophe mă scrută şi ochii lui căzură peste capul vârcolacului din poala mea. Pe faţa lui jucau frânturi de lumină de la stâlpii de iluminat şi de la reflexia farurilor din faţă ale maşinii.

— Ar fi trebuit să-l laşi acolo.

Îi citeam pe buze, căci cuvintele se pierdură în vuietul vântului.

Aveam încă degetele încâlcite în blana lui Ash. Am ridicat puţin bărbia şi mi-am încleştat maxilarul. M-am uitat la Christophe, ochii mei mişcându-se peste trăsăturile lui bine proporţionate. Aş putea să-l desenez, dacă aş avea timp şi nişte hârtie. Dar cum aş putea surprinde felul clar în care mă privea şi gândurile care forfoteau în spatele ochilor lui reci şi albaştri?

Inima tot îmi mai bătea nebuneşte în piept. Dar, slavă Domnului, nu mă înroşisem. Eram prea îngrozită. Doar un geam subţire mă despărţise de un

vampir care arunca flăcări. Dumnezeule!

— E sedat, spuse Dibs. Nu pot să-i administrez mai mult sedativ, dar doza asta ar trebui să-l liniştească. De ce nu se transformă în om?

— Nu poate, asta înseamnă să fii Supus.

Ochii negri ai Lunganului priviră în oglinda retrovizoare. Aceasta fusese strâmbată în nebunia din ultimele cincisprezece minute şi o aranjă când maşina mai încetini puţin, ajungând acum la o viteză respectabilă pentru o autostradă, de nouăzeci de kilometri la oră în loc de peste o sută, viteza nebunească cu care mersesem înainte.

— La naiba, serios?

Dibs tresări, de parcă se aştepta ca Ash să se trezească şi să ne dea de furcă.

— De ce… adică a, el e acela? Cel despre care vorbeaţi? Ultimul Cap Argintiu?

— Da.

Am dat din cap, dar nu mi-am luat ochii de la Christophe.

— El e Ash. O să-l ajutăm. Cât putem. Cât de departe suntem de Şcoală?

Djamphirul îmi dădu drumul. Mă mai studie câteva clipe, apoi se aşeză pe scaun şi închise geamul.

Tăcerea care se instală brusc făcea să-ţi pocnească urechile.

— Nu mai avem mult de mers. Ţine-o spre sud. Ar trebui să ajungem la autostradă cam într-o oră.

— Presupun că nu ne oprim să bem o cafea, nu?

Lunganul căscă, dar încă mai arunca câte o privire din când în când în oglinda retrovizoare. Se uita oare la mine? Sau la Ash, care era tolănit în braţele noastre pe bancheta din spate? Sau la Graves, care stătea drept şi se uita fix înainte şi muşchii maxilarului îi zvâcneau? Sau poate la Dibs, care era înfricoşător de palid când cotrobăia în trusa lui medicală?

Sau poate că se uita doar la lunetă, unde amprenta pumnului unui vampir încă mai reverbera în geamul crăpat chiar deasupra capului meu, iar bucăţele de sticlă mici se sudau între ele, de parcă ar fi fost atinse de o lampă de sudură. Ce s-ar fi întâmplat dacă mâna vampirului ar fi pătruns prin geam?

Nici nu voiam să mă gândesc.

— Nu ştiu dacă putem, cu el în maşină.

Christophe scoase un râset rece.

— Mergi până răsare soarele. Vedem la timpul

potrivit.

Era un sfat bun. M-am uitat în jos. Ash nu mai sângera.

Rănile începeau să se închidă. E o senzaţie stranie să vezi un vârcolac vindecându-se. Ai impresia că dacă te uiţi puţin în altă parte, pielea se va mişca şi rănile se vor închide ca într-un film prost.

Tăcerea şi o lumină slabă neliniştitoare invadară maşina. Am expirat lung şi adânc. Mă dureau umerii. Mă holbam la ceafa lui Christophe. Îşi trecu mâinile prin părul cu şuviţe blonde care îi apăruseră din nou. Cum de arăta aşa de impecabil tot timpul? Era al naibii de nefiresc.

Dar dacă stăteam să mă gândesc bine, şi eu eram la fel de neobişnuită, nu?

Mi-am desprins mâna stângă din blana încâlcită şi murdară de sânge a lui Ash şi am întins-o spre Graves. El mă apucă de degete şi, când mă strânse, o senzaţie fierbinte de uşurare îmi urcă pe braţ şi îmi explodă în inimă.

— Aproape am ajuns, i-am spus feţei lungi şi păroase din poala mea, tăcerii, lui Graves, şi inimii mele, care palpita în piept ca o veveriţă învârtindu-se pe roată. Totul o să fie bine.

Nimeni nu mai spuse nimic. Presupun c-ar fi trebuit să fiu recunoscătoare, dar mă simţeam doar zdruncinată şi instabilă, pe punctul de a izbucni în plâns. Faţa mea de tipă dură mai cerea retuşuri.

Oraşul colora cerul de deasupra în portocaliu, care se transforma rapid în cenuşiu, pe măsură ce soarele răsărea. Christophe ne întinse două cafele şi un ceai de plante. Graves îi dădu ceaiul lui Dibs. Am luat o cană de plastic cu cafea şi am încercat să nu mă uit la Christophe. Aveam părul răvăşit şi mă simţeam sleioasă din cap până în picioare. Mă durea şi spatele, cum stăteam înghesuită lângă portieră cu un cap greu de vârcolac greu în poală. Eram plină de vânătăi şi mă durea peste tot.

— Mai avem mai puţin de un kilometru şi jumătate, spuse Christophe şi scotoci în geantă. Vrei o McMuffin cu ou, Dru?

— Pfui!

Însă stomacul meu protestă. Trebuia să mănânc ceva.

— Hai, dă-mi una. Şi ce o să facem când ajungem acolo?

— Va trebui să răspunzi la nişte întrebări. La fel şi alţii – începu să scoată pachete unsuroase – de

vreme ce nu vor afla că exişti decât când o să apari la uşa lor. Cu un Supus, doi vârcolaci şi un loup-garou. Părea chiar bine dispus. O să fie interesant, asta e sigur.

Graves îmi întinse un sandviş cu ou McMuffin şi două plăcinţele cu cartofi fierbinţi. Sprâncenele i se uniseră.

— Stai aşa! Şi tu ce o să faci când…

— Nu vreau să le mai dau o şansă să mă omoare.

Christophe îi mai întinse o mână plină de mâncare de la fast-food.

— Şi am alte treburi.

— Deci ne trimiţi iar undeva unde ştii că există un trădător.

Graves îi pasa mâncarea lui Dibs.

— Grozav!

— Aici am crezut că o să fiţi duşi prima dată.

Tonul lui Christophe era înşelător de blând.

— Dar voi doi aţi fost pasaţi la o şcoală de corecţie de la ţară, un satelit al şcolii mari, în loc să fiţi duşi în locul unde sunt aproape convins că aţi fi fost în siguranţă. De data asta o să mă asigur că ajungeţi până la uşa de la intrare şi o să faceţi o asemenea zarvă, încât prezenţa lui Dru şi faptul că a

supravieţuit să nu poată fi ascunse. Alţi membri din Consiliu şi de la şcoală vor începe să îţi pună întrebări, mai ales după ce o să dai raportul.

Făcu o pauză.

— Totuşi, nu ştiu ce o să hotărască în privinţa Supusului.

Supusul. Nu-i spunea nici măcar pe nume. Şi tonul lui era rece şi-plin de dispreţ.

— Pun pariu că după ce o să treacă efectul sedativelor, o să înceapă să se lovească de pereţi doar ca să se întoarcă la Sergej.

Christophe oftă.

— Ar fi o îndurare dacă ar muri.

Am luat o înghiţitură zdravănă de chiflă englezească supraprocesată, de cârnat care nici nu văzuse carnea la faţă şi de ou uleios. N-am spus nimic.

— N-ai de gând să stai prin preajmă să o sponsorizezi?

Lunganul acceptă un sandviş şi rupse ambalajul cu dinţii, îl scuipă, cu o mână pe volan. Traficul începea să se aglomereze, căci se făcuse dimineaţă.

— Ăsta e un bilet dus spre…

— Probabil că va insista să te ţină pe post de gardă de corp. E posibil să mai fie câţiva care râvnesc

să aibă onoarea asta.

Christophe ridică din umeri, jonglând cu o plăcintă de cartofi.

— Dacă Dylan a supravieţuit, probabil că a anunţat cumva.

Am înghiţit repede.

— A spus că persoanele lui de contact nu răspund, ca Augustine. A spus că Augie a dispărut.

— Nu te teme pentru August. E şiret.

Christophe puse deoparte punga de hârtie care foşnea. În maşină mirosea a sare, a sânge, a fast-food şi a trupuri nespălate de adolescenţi. Ca să nu mai spun de mirosul de vârcolac bolnav. Ash zvâcni când Lunganul apăsă pe pedala de frână şi pe claxon.

— Dobitocule! strigă el. Stai naibii pe banda ta!

— Aşa se conduce în oraş.

Christophe nici măcar nu părea tulburat.

— În orice caz, Dru, grija mea e să te duc în faţa uşii de la şcoală. Nu să-mi fac griji pentru Augustine. Mai avem şase străzi şi pe urmă o luăm la dreapta, Robert.

— S-a înţeles.

Semaforul se făcu verde. Lunganul apăsă pe acceleraţie. Eu mâncam şi de-abia dacă simţeam

gustul mâncării. Îmi tremurau mâinile şi nu cred că de foame.

Traficul se despica asemeni unor valuri. Norii gri şi fumurii se destrămau şi am văzut frânturi de cer albastru. Soarele ne asigura că suntem în siguranţă. Cel puţin că eram feriţi de vampiri.

Medalionul mamei stătea ascuns sub pulover. Se încălzise ca orice metal obişnuit de la căldura pielii şi era o senzaţie plăcută.

— Tu ştii cine era.

Vocea mea mă surprinse şi pe mine.

— Christophe, tu ştii. În stenogramă.

El scutură din cap şi luă o gură din plăcinta de cartofi, care crănţăni. Avea ochii la fel de albi că ai lui Ash. Ca şi dinţii lui Graves, care rânjea larg.

— Bănuiesc, Dru, nu ştiu.

Se lăsă o pauză lungă, şi mai trecurăm pe lângă o stradă.

— Dar o să aflu. Şi pe urmă, să-l ferească Dumnezeu pe ăla care se ocupă cu astfel de jocuri.

Nu e un joc. Vorbim de viaţa mea aici. Am luat o gură fierbinte de cafea. Nu mă ajută cu nimic. Acelaşi instinct pe care nu ştiam să-l numesc, care mă făcuse să refuz să plec fără Ash, îmi spunea că el ştia mai

mult decât îmi spunea. Deşi nu trebuia să fii un geniu ca să-ţi dai seama. Christophe ştia mereu mai mult decât spunea.

— Ce ai de gând să faci?

— Ţi-am spus. Ai uitat? Acum am un motiv. Fă la dreapta aici, Bobby.

— Ştiu.

Maşina se mişcă leneşă. Motorul nu părea prea fericit şi nici nu-l învinuiam.

— Christophe…

Obrajii îmi ardeau din nou. De ce roşeam ca o… ca o fată, pentru Dumnezeu!

— Taci, Dru. Două străzi mai sus, pe stânga. O vezi?

— Da.

Lunganul încetini.

— Să înţeleg că nu ai nevoie de un şofer?

Djamphirul râse.

— Dacă n-am avut şofer până în prezent, de ce să am de acum încolo? Să aveţi grijă de ea, băieţi!

Graves îmi aruncă o privire.

— Stai puţin!

Aveam mâinile pline de mâncare şi Ash se zbătea la mine în poală. De sub pleoape începeau să i se vadă

licăriri de lumină.

— Nu-mi spune că ai de gând să…

Prea târziu. Maşina aproape se opri, portiera din partea lui Christophe se deschise şi n-am apucat să protestez nici pe jumătate că se şi trânti în urma lui. Se îndreptă glonţ spre două maşini parcate şi dispăru pe o alee dintre două case cu faţada din gresie feruginoasă.

— Nu pot să cred.

Dar puteam. Cam aşa se derulau lucrurile.

— Nu-ţi face griji!

Lunganul îşi îndesă efectiv în gură restul de sandviş şi mestecă de două-trei ori, apoi înghiţi.

— La naiba, mi-a luat cafeaua. Oricum, Dru, acum suntem de capul nostru.

— Mda.

Graves mă privi pieziş, cu subînţeles şi Lunganul acceleră puţin. Cele două străzi alunecară sub cauciucurile obosite ale maşinii, şi chiar când viră la stânga şi intră pe o poartă de fier forjat întredeschisă, soarele se ivi dintre nori, aurind totul.

— Suntem singuri acasă. De capul nostru. Asta până nu încearcă altcineva să ne omoare.

— Minunat.

Era cât pe ce să scap sandvişul peste faţa lui Ash. Apoi am început să mestec. Pentru orice urma să se întâmple, aveam probabil nevoie de un stomac plin, ca să fac faţă situaţiei.

În faţa noastră se întindea o alee neagră şi umedă. Copacii de o parte şi de alta făceau o boltă. Pe vârfurile crengilor care semănau cu nişte degete se vedeau muguri verzi. După ce am ieşit dintre cele două şiruri de copaci, am văzut o clădire imensă de piatră albă, scăldată în soare. Peluzele erau imaculate. O pereche de lei din beton stătea de pază la capătul aleii şi mi s-a părut că unul dintre ei zvâcni. Dar era posibil să fie de vină lumina orbitoare a dimineţii.

Imaginea părea familiară, dar mi-am dat seama că cealaltă şcoală era o copie mai mică şi mai cenuşie a acestui loc. Şi cealaltă părea măreaţă şi impunătoare, dar asta era meserie curată, nu altceva! Am înghiţit în sec, căci gura mi se uscase brusc şi am udat-o cu ultima gură de cafea, care fusese fiartă prea mult. Am lăsat cana jos, cu speranţa că picioarele mele amorţite or să mă tină când o să coborâm în sfârşit din maşină.

— Slavă Domnului! şopti Lunganul. Suntem în siguranţă.

M-am uitat la Ash. Ochii lui se închiseră din nou, acum nu se mai vedea nimic licărind sub pleoape.

— Sper.

Am terminat ultima gură de sandviş. Dibs oftă. În glasul lui se citea pură uşurare.

Lunganul parcă în faţa scărilor care duceau la uşa de la intrare. Opri motorul şi am simţit că oamenii dinăuntrul clădirii imense de piatră albă şi-au dat seama de prezenţa noastră. Din moment în moment, uşa avea să se deschidă şi aveam să răspundem la întrebări şi să facem diverse lucruri…

Uşa dublă, imensă, legată în fier de la capătul scărilor albe care luceau se deschidea deja, scoţând la iveală o fâşie de întuneric, iar după o clipă, nişte siluete zvelte, de adolescenţi, dădură năvală afară. Erau toţi băieţi, şi toţi djamphiri.

Care dintre ei erau duşmani?

— Sper din tot sufletul, am repetat, şi am întins mâna spre mânerul portierei.